DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

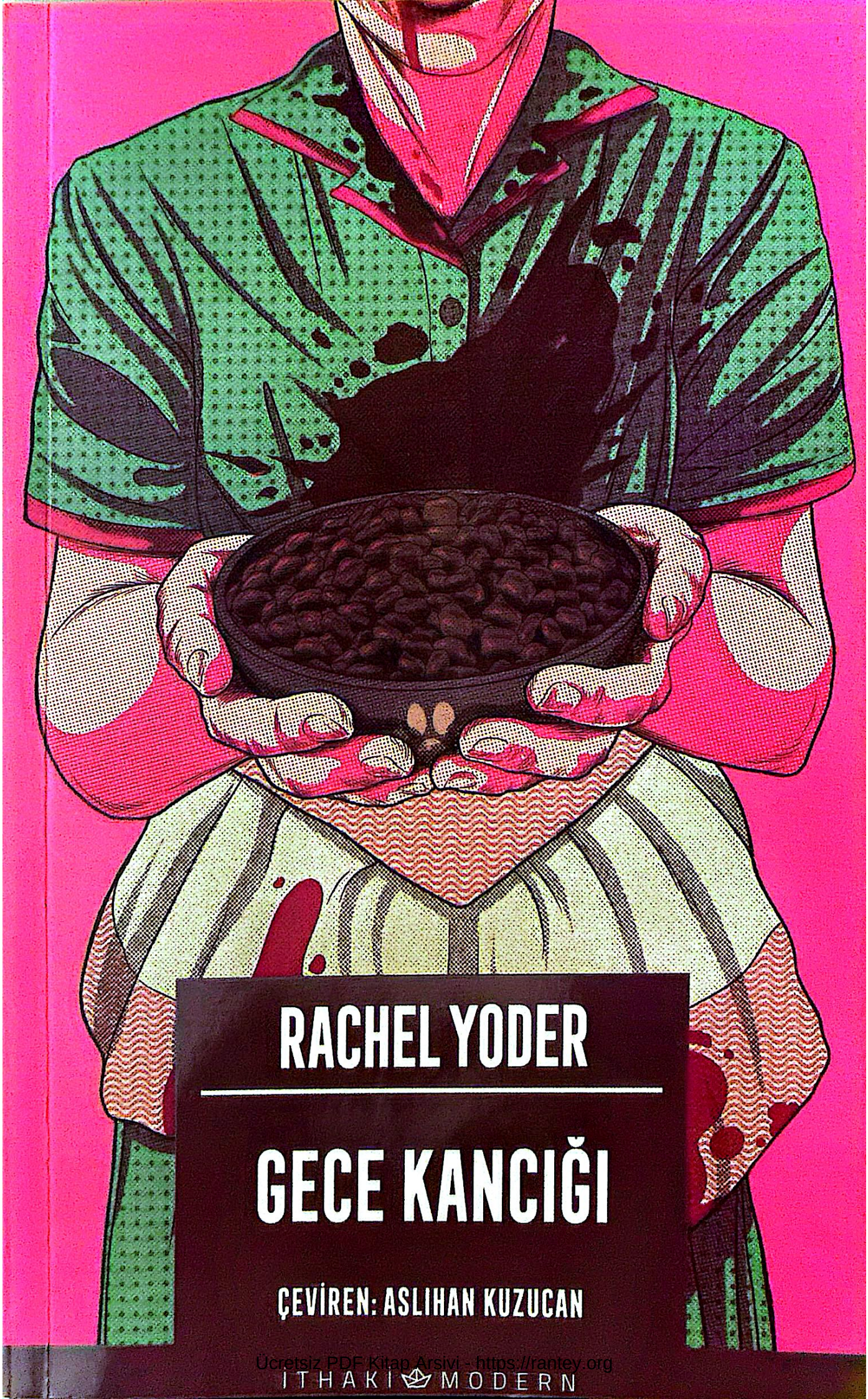

RACHEL YODER

GECE KANCIĞI

ÇEVİREN: ASLIHAN KUZUCAN

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

İTHAKİ MODERN

Rachel Yoder . Amerikalı Yazar. 1978'de Iowa City'de doğan Yoder, Apalaş dağlarının eteklerinde bir Mennonit cemaatinde büyüdükten sonra lisans eğitimini Georgetown Üniversitesi'nde tamamlar, Arizona (kurgu) ve Iowa (kurgudışı) Üniversitelerinde yazarlık yüksek lisansını alır. 2011'de yayınlanmaya başlayan draft: the journal of process dergisinin kurucu editörlerindendir. Öyküleri ve denemeleri *Harper's*, *The New York Times*, *The Paris Review*, *The Southern Review* ve *The Sun*'da yayımlandı. İlk romanı *Gece Kancığı* 2021'de yayımlandı ve Pen/Hemingway İlk Kurgu Ödülü finalisti oldu, *Esquire* ve *Vulture* dergileri tarafından yılın en iyi kitaplarından seçilen yapıt 2024'te Marie Heller yönetmenliğinde ve Rachel Adams başrolünde sinemaya uyarlandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gece Kancığı
Rachel Yoder

Özgün Adı
Nightbitch

İthaki Yayınları - 2678
İthaki Modern - 116

Dizi Editörü: *Mert Tanaydın*
Yayıma Hazırlayan: *Burcu Uluçay*
Son Okuma: *Büşra Uyar*
Kapak Göseli: *Yağız Eyiişleyen*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Kapak Uygulama: *Mehmet Büyükturna*
Grafik Uygulama: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Kasım 2024, İstanbul
ISBN: 978-605-265-476-7
Sertifika No: 63989

© Rachel Yoder, 2021
Türkçe Çeviri © Aslıhan Kuzucan, 2024
© İthaki, 2024

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi 35/1 38
Kadıköy-İstanbul Tel: (0216) 541 03 26
editor@ithaki.com.tr – www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 77699

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

RACHEL YODER

GECE KANCIĞI

İNGİLİZCE ASLINDAN ÇEVİREN: ASLIHAN KUZUCAN

ithaki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annem ve tüm anneler için

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

Kendinden Gece Kancığı olarak bahsederken bütün iyi niyetiyle kendiyle dalga geçiyordu –çünkü böyle bir kadındı o, olgun bir kadındı, kendiyle kafa bulabiliyordu, hiç gergin bir insan değildi, kolay kolay sinirlenmezdi, hakaret amacı güdülmeden yapılmış tasasız bir espriyi göremeyecek kadar kendini kaybetmiyordu– ama bu yeni adı takip eden günlerde, ensesinden kaba saba bir tutam siyah tüyün fışkırdığını fark etti, *sıçtık*.

Sanırım köpeğe dönüşüyorum, dedi bir haftadır iş nedeniyle evden uzakta olan kocasına. Kocası güldü ama kendisi gülmüyordu.

Kocası da gülmesin diye ummuştu. Bir hafta boyunca yatakta uzanmış, köpeğe dönüşüp dönüşmediğini düşünürken bunu kocasına söylediğinde kocasının kafasını yana eğip bir açıklama isteyeceğini ummuştu. Endişelerini ciddiye almasını ummuştu. Yine de kocasına bu durumdan bahseder bahsetmez bunun imkânsız olduğunu gördü.

Ciddiyim ben, diye ısrar etti. Ensemde garip tüyler çıktı.

Ensesindeki siyah bölgeyi göstermek için normal saçlarını kaldırdı. Kocası ensesini parmaklarıyla ovuşturup, Evet, dedi, kesinlikle köpek olmuşsun.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kadın, her zamankinden daha kıllı olduğunu düşünüyordu. Zapt edemediği saçları başında ve omuzlarında yabanarısı sürüsü gibi geziniyor, hiç alınmamışa benzeyen kaşları alnında tırtıl gibi yürüyordu. Çenesinde kıvrılan iki siyah tüye bile tanık olmuştu, doğru ışıkta –dürüst olmak gerekirse, *herhangi* bir ışıkta– bıyıklarının lazer epilasyondan sonra yeniden çıkıp kaytan bıyığa dönüştüğünü görebiliyordunuz. Kollarındaki tüyler hep bu kadar çok muydu? Alnıyla saçlarının birleştiği noktadan çene kemiğine tüyler iniyor muydu? Ayaklarının üstünde öbek öbek tüy olması normal miydi?

Şu dişlerime baksana, dedi, köpek dişlerini göstererek. Köpek dişlerinin uzadığından, uçlarının sivrilerek tek bir ısırıkla bir parmağı kesebilecek kadar vahşileştiğinden emindi. Banyodaki gece muayenesi sırasında neredeyse parmağını kesecekti. Kocası evde yokken ve her gece çocukları pijamasını giyip trenleriyle mutlu mesut oynarken, o da aynanın önünde dikilip dudaklarını geriye doğru çekerek dişlerini ortaya çıkarıyor, başını bir o yana bir bu yana çeviriyor, sonra arkaya atıp dişlerine aşağıdan yukarıya bakıyor, telefonundan internete girip kıyaslayabileceği köpekdişi fotoğrafları arıyor, tırnaklarıyla dişlerine vuruyor, kendine saçmaladığını söylüyor, ardından telefonuna *köpek dişli insanlar*, *insanlarla köpeklerin ortak ataları var mıdır*, *insan köpek melezi*, *insanlarda resesif hayvan geni* ve *insan hayvan gen mirası*, *kurtkadınlar*, *tarihteki gerçek kurtkadınlar*, (her nedense) *cadılar*, (tamamen ilgisiz değil) *19. yüzyılda histeri* yazıyor, en sonunda da, çok istediği için, *yatak istirahati* ve *Sarı Duvar Kâğıdı** yazıyor, üniversitede okuduğu bu kitabı yeniden okuyor, ardından tuvalette oturup boş gözlerle öylece baktıktan sonra araştırma yapmayı tamamen bırakıyordu.

Dokunsana, diye ısrar etti, dişini göstererek. Kocası elini uzatıp köpekdişinin ucunu işaretparmağıyla yokladı.

---

* Charlotte Perkins Gilman'ın bu kitabı 2019 yılında Sevda Deniz Karali çevirisiyle İthaki Yayınları'ndan çıkmıştır. –*çn*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ah! dedi, elini bedenine doğru geri çekerek. Şaka yapıyorum, dedi yara almamış parmağını havaya kaldırıp karısının yüzünün önünde sallayarak.

Dişin bana aynı gibi geldi. Sen hep kendinde bir sorun olduğunu düşünürsün, dedi tatlı bir dille.

Kocası mühendisti. Kalite kontrol uzmanıydı. Anne, bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordu. Kocası sağa sola gidip makinelere bakarak etkinliklerinin azami seviyede olup olmadığını mı kontrol ediyordu acaba? Daha yüksek frekanslarda homurdanmaya devam etmeleri için sistemleri mi ayarlıyordu? Randıman raporlarını okuyup gelişim önerilerinde mi bulunuyordu? Herhalde. Her neyse.

Bildiği bir şey varsa o da kocasının hislere çok az zamanı olduğu, önsezilere sabır göstermeyi hor gördüğü ve hakemli bilimsel çalışmalar ya da istatistik tarafından desteklenmeyen sohbetlere açık açık dudak büktüğüydü. Yine de iyi bir adamdı, ilgili, cana yakın bir adamdı ve karısı her şeye rağmen ona çok değer veriyordu. Sonuçta kararsızlığa meyilli olan kadın, eskiden hissettiği şeyler karşısında artık farklı hissederek ters yöne sapıyordu. Kaygıya, endişeye, göğüs kafesindeki kalbi her an patlayabilirmiş hissine meyilliydi. Hızlı koşuyordu. Yoruluyordu. Ya sürekli bir şeylerle meşgul olmalıydı ya da yatıp uyumalıydı. Öte yandan, kocasının herhangi bir şeye ihtiyacı yoktu.

Kocasının aklı başında kararlarına, mühendis doğruluğuna boyun eğmelerine şaşmamak gerekti. Elbette kadında bir sorun yoktu. Yatakta yattıkları sırada kendine bunu söyledi, çocukları aralarında uyuyordu ve ayak parmaklarını kadının bacağının altına sıkıştırmıştı.

Galiba ben misafir odasında uyusam iyi olacak, diye fısıldadı kocasına.

Neden? diye fısıldayarak sordu kocası.

Artık çok sinirli oluyorum. Geceleri, dedi kadın. Kocası

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

cevap vermedi. Sanırım iyi bir gece uykusu çekmeye ihtiyacım var, diye ekledi kadın.

Tamam, dedi kocası.

Kadın hiç ses çıkarmadan yataktan sıyrılıp kalktı ve el yordamıyla yolunu bularak aşağı inip misafir yatağının temiz örtülerinin arasına girdi. Kendini rahatlatmak için ensesindeki kaba tüyleri okşadı, dilini dişlerinin keskin kenarlarında gezdirdi. Böylece yoğun ve derin bir uykuya daldı.

Anne, anneyken bir gecede aniden bambaşka bir şeye dönüşmüştü.

Evet, aylardan hazirandı ve evet, kocası bütün hafta evde yoktu. Aslında bu, o yıl içindeki yirmi ikinci bir haftalık gidişiydi, kimsenin saydığı yoktu ama henüz o yılın toplamda yirmi dört haftası geçmişti.

Evet, o hafta oğlan kulak enfeksiyonu kaptı ve yalnızca aralıklı nöbetlerle uyuyabildi. Evet, pek iyi şekerleme yapamadı hatta hiç yapamadı.

Evet, hayatında ilk kez otuz yedi yaşında yoğun bir regl öncesi sendromundan mustaripti.

İşte o zaman, sıradan bir cuma gecesinin en derin saatlerinde, oğlan kendi yatağında uyuyamadığı için –*uyumaya niyeti olmadığı için*– babasıyla annesinin arasında uyandığında oluvermişti her şey. O gece bu üçüncü ya da dördüncü kıpırdanışıydı. Kadın saymayı artık bırakmıştı.

İlk başta hiçbir şey yapmadan kocasının uyanmasını beklediyse de kocası uyanmadı, zaten uyandığı da hiç görülmemişti. Kadın her zamankinden daha uzun bekledi, bekledi, bekledi, oğlan mızıldanıp dururken o ceset gibi hareketsiz yatıp cesedinin mucizevi bir şekilde canlanacağı ve estetik açıdan çok ilginç yataklardan oluşan şaşırtıcı bir sanat enstalasyonu yaratacağı Seçilmişler Krallığı'na götürüleceği günü bekledi. Cesedi sınırsız çocuk bakım parası alacak, sağda solda takılabilecek, sergi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

açılışlarına gidip paşa gönlü istediğinde diğer cesetlerle birlikte ceset şarabı içebilecekti çünkü orası cennetti. Cennete gelmişti.

Çıtını çıkarmadan, hiç kıpırdamadan orada öylece durabildiği kadar durdu. Çocuğunun çığlıkları kadının göğsünde yanmaya başlayan öfke alevini körüklüyordu.

Kendi karanlığının orta yerindeki o tek akkor ışık, bütün kadınların yeni bir şey doğurduğu o çıkış noktasıydı.

Çocukluk döneminizin başlarında bir ateş yakarsınız. Bu ateşi harlayıp büyütürsünüz. Ne pahasına olursa olsun onu korursunuz. Köpürüp bir ışık dağına dönüşmesine izin vermezsiniz çünkü böyle bir şey bir kıza yakışmaz. Sır olarak saklarsınız. Yanmasına izin verirsiniz. Diğer kızların gözlerinin içine baktığınızda titreyen ateşini görürsünüz, başınızı bir suikastçı gibi sallarsınız ve tahammül sınırlarını zorlayan sıcaklığı, kontrolden çıkmak üzere olan yangını asla yüksek sesle dile getirmezsiniz.

Aleve özen gösterirsiniz çünkü göstermezseniz soğukta kendi başınıza sıkışıp kalırsınız, *mevsimsel tabakalara* mahkûmsunuzdur, *uygulanabilirliğe* mahkûmsunuzdur, *Hayat böyledir işte* demeye mahkûmsunuzdur, *rahatlamaya* ve *anlamaya* ve *mantık yürütmeye* ve *kabul etmeye* ve *başka yerden bakmaya* ve *onun tarafından bakmaya* ve *kendi tarafınız dışında her taraftan bakmaya* mahkûmsunuzdur.

Oğlanın çığlığını, özellikle o tiz ses perdesini duyunca kapalı gözlerinin ardındaki alevi gördü. Alev görünmez havada bir an titredikten sonra birdenbire uzayıp inceldi, duraksadı ve göğsüne bir gümbürtü eşliğinde düştü, daha sonra onu alev alev yakarak karnına doğru indi.

Yaaaaa zıııbaaaaaa, diye geveledi ağzının içinde, uyku sersemiydi ve yarı uyanıktı. Bir şeyler söylemeye çalışıyordu –Yat zıbar, diyor olabilirdi– ama sözcükler ağzından dalgalı homurtu ve çığlık silsilesi şeklinde çıkmıştı, çok uzun zaman önce, küçük bir kızken, büyükannesinin akşam yemeği artıkları için kapıda

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dilenen Husky cinsi köpeğinden duyduğu seslerdi bunlar. O köpeği hiçbir zaman sevmemişti ve bunun ilk nedeni gözlerinin buzmavisi olmasıydı –hortlak gözü gibiydi– ve diğer nedeni de hayvanın sesinin insanı andırmasıydı. Şimdi aynı sesler kendi dudaklarından dökülmüştü.

Sesin tuhaflığı, ardından köpeği anımsaması onu istediğinden daha da fazla ayılttı.

Kes zırlamayı! dedi çocuğa sertçe. Kocası, debelenip tekmeler savuran oğlanın diğer yanında kıpırtısız bir kütle gibiydi. Çocuğun bağırışları çığlıklara dönüşmüştü.

Kes şunu. Kes. Kes! diye bağırdı anne, oğlana doğru dönerek.

Emzik hangi cehennemde? diye söylendi kocasına, ardından ikisine de arkasını dönüp parmağıyla kulağını tıkadı.

Oğlan avazı çıktığı kadar bağırıyor, kocası kılını kıpırdatmıyordu. Ateş harlandıkça harlanıyor, alev alev tutuşuyordu, ta ki anneyi bitirip tüketene kadar. O anda kadın söylenerek ayağa kalktı, üstündeki örtüyü kenara itti, komodindeki lambaya uzandı ve alelacele hareket ederken lambayı yere düşürdü, kırıldığını duydu, öfkeyle inledi ve sendeleyerek yatağın etrafını dönüp diğer komodine geldi, lambayı açtığında kocasını yatakta oturmuş, korkudan sinmiş oğlanı kucağında tutarken buldu. Emzik artık çocuğun ağzındaydı.

Saçları uzun ve bakımsızdı, aralarında ufak tefek yapraklar, kraker ya da ekmek kırıntıları, ne idüğü belirsiz beyaz bir kabartı vardı. Ağzından ağır ağır nefes aldı. Yatağın etrafında kan lekeleri vardı, lambanın kaidesinin küçük kırıkları ayaklarının hassas derisine batmıştı ama anne bunu fark etmedi, belki de umursamadı. Gözlerini kısıp havayı kokladı. Gizlice yatağın kendi tarafına süzüldü, örtülerin arasına girdi ve hiç yardım etmeden, hiç el atmadan, hiç umursamadan aniden sert ve boğucu bir uykuya daldı.

Sabah pislik içindeki mutfakta darmadağın bir hâlde dikilip kahve içerken kanlı örtüler çamaşır makinesinin içinde dönüp

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

duruyordu, ayaklarını yıkayıp bandajla sarmıştı. Oğlan salonda tren setiyle oynuyor, agulayıp bıcır bıcır konuşuyor, kendi kendine gülüyordu. Çok neşeli bir adam olan kocası, kızarmaktan kararan ekmeğe tereyağı sürüyordu.

Dün gece biraz... Durup biraz düşündükten sonra devam etti: ...kancıklaştın.

Bunu kötü bir amaçla söylemediğini, yalnızca bir gözlem olduğunu belli etmek için güldü.

Gece kancığı, dedi kadın hiç beklemeden. Ben bir Gece Kancığı'yım.

İkisi de güldü çünkü başka ne yapabilirlerdi ki? Kadının gecenin en karanlık kısmındaki öfkesi, tersliği, soğukluğu kendisini bile şaşırtmıştı. Önceki gece bambaşka bir insana dönüştüğünü düşünmek istiyordu ama korkunç gerçeği biliyordu, Gece Kancığı'nın hep var olduğunu, onu pek uzakta aramaması gerektiğini biliyordu.

Kimse böyle bir şeyi öngörememişti; o âna kadar yıllar boyunca anne tasvirinin ta kendisiydi: fedakâr, evcimen, sızlanmayan, somurtmayan, insanın bütün enerjisini emen uykusuz gecelerin ardından bile dinç, biricik kocası horlaya horlaya uyurken ve hatta çoğu zaman eve bile uğramazken bebeğini doyuran, bebeğini pışpışlayan, bebeğini susturan.

Adamın işi vardı. Adamın parası vardı. *Bana müsaade!* ve *Seni seviyorum!* deyip elini ani bir hareketle savuşturarak öpücük yolladıktan sonra göz kırpıyor ve iş seyahatlerine çıkıyordu. Kadın kucağında bebeğiyle öylece kalakalıp kocasının garaj yolundan arabayı geri geri çıkarışını izliyordu. Kadın, adamın okuduğundan çok daha prestijli bir üniversitede okumuştu. Kendisinin iki yüksek lisans derecesi varken adamın bir tane bile yoktu. (Ayrıca kadının bebeği de vardı.) Bu bir yarışma değildi ve öyle olmamalıydı da, değil mi? Evet, kesinlikle öyle olmamalıydı. Kadın, kocasıyla asla rekabete girecek değildi ama stüdyo sanatları gibi işe yaramaz bir bölüm seçtiği için de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kendini suçluyordu. Ne büyük çılgınlıktı bu annenin yaptığı! Yalnızca sanatı seven bir kadındı ve sanatı ne kadar severseniz sevin, bu alanda ne kadar yetenekli olursanız olun, kariyer sahibi olmanın ya da para kazanmanın yolu bu değildi.

Bebekten önce hayalindeki işi yaparak kasabanın galerisini yönettiği, ülkenin orta batı bölgesinde bulunan ufak kasabalarına kolektif sanat bilincini yayacağını hissettiği sanatçıları getirttiği, sanat kursları düzenlediği, öğrenci projelerinde okullarla işbirliği yaptığı, kendini sanatın ve sanat dünyasının kollarına atarak inandığı şeyi yaptığı, nadir ve büyülü mesleklerden biri olan sanat alanında çalışıp üstüne bir de *para aldığı* bir işte çalışıyor olduğu gerçeğini zihninin derinliklerine itti. Elbette böyle bir mesleğin gerektirdiği çalışmanın kapsamı alınan ücretle orantılı değildi ama o yine de minnettardı. İş miktarına rağmen kendine sanat dünyasında bir iş edinebilmiş olmasına bile minnettardı. Üniversiteden arkadaşları böyle bir iş için neler vermezdi ki? Üstelik işinde çok mutluydu.

Ama sonra bebek olmuştu. Bebeğin biraz karmaşaya neden olabileceğini tahmin ediyordu ama başa çıkamayacağını düşünmemişti. Sonuçta kadınların bugünlerde ve bu çağda bebek uğruna hayatlarından vazgeçmeleri gerekmiyordu. Ofisten de evden de çalışabilirlerdi. İsterlerse gece gündüz çalışıp didinebilirlerdi! Bu, onların hakkıydı. Ama yeterince düşünemediği bir konu vardı ki, o da akşamları düzenlenen sergi açılışları, hafta sonları düzenlenen sanat kursları, okul başlamadan sabahın köründe öğretmenlerle yapılan toplantılar ve iş çıkışı resepsiyonlarıydı. Kocanız kasaba dışında, bebeğiniz de evdeyken bu tür programlara artık uyum sağlayamazdınız. Bebeği kreşten kim alacaktı ya da onu kim uyutacaktı? İnsanlar ne kadar yenilikçi olursa olsun, onu yarıresmi giyinilen bir galaya götürecek değildi. Bebeğinin karnını doyururken yirmi beş yaşındaki bir gönüllü müze rehberini yönetemez ya da yönetim kuruluyla stratejik planlama toplantısına liderlik edemezdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Denemişti. Bir süre gerçekten denemişti. Sonuçta hayalindeki işi yapıyordu. Hayalindeki iş! Bu yüzden bebeğe rağmen, o üç aylık minicik bebeğe ve dizi dizi beşiklerle, bebekleri plastik meme uçlarından mamayla besleyen yorgun ve gürültülü kadınlarla dolu kasabadaki kontenjanı müsait olan tek kreşe rağmen çalışmıştı. Hep istediği iş buydu. Kariyerinde emin adımlarla ilerliyordu. Büyüyordu. Başarıyordu. Ve bir de oğlu vardı.

Ona verebildiği tek şey süttü. Kreşten önce ve sonra ikişer saatini ona ayırabiliyor, oğlan uyuduktan sonra saatlerce onu seyrediyordu. (Lütfen beni unutma, diye düşünüyordu, ya da daha mutlu olacaksan unut. Ya da bebekliğin boyunca seni muşamba zemine yatmana ve saatlerce ağlamana izin veren kadınlarla günde sekiz dokuz saat yalnız bıraktığımı unut. Aylar sonra bu kadınlardan biri ona oğlanın *çok ağladığını* söylemişti ve sıradan bir gerçeğin hesapsızca dile getirilişinin ardından kreş çalışanı kadın annenin karnına sanki incecik bilenmiş bir bıçak saplamıştı çünkü anne kendini ağır –ölümcül ve sonsuz– yaralanmış ve aynı zamanda tehlikeli hissetmişti: Bu kreş çalışanı biricik oğlunu neden kucağına almamıştı? Çığlıklarına nasıl dayanmıştı? Annesine oğlunun muşamba zeminde tek başına durmadan ağladığını gelişigüzel bir şekilde söylemek annenin haftalarca kafa patlattığı bir kötülüktü. Aslında ilk başta oğlunu böyle bir yerde bırakmak zorunda kalması tamamen kendi hatası değil miydi? Kendi hatasıydı. Kendi hatasıydı.)

Ve süt. Süt! Süt çok önemliydi! Ne kadar söylense azdı. Bebeğin dünyasındaki en önemli şey buydu, kitaplar anneleri buna inandırıyordu ve bu anne de inanmıştı.

Süt odası galerinin üniversiteyle ortak kullandığı koca kurum binasının içindeki en küçük, en çirkin şapeldi ve bu kutsal odanın içinde lavabo, tezgâh, sandalye, floresan lambalar vardı, havalandırma yoktu. İnanç şarkılarının ve Tanrı'ya edilen şükürlerin yer aldığı annenin ilahi kitabı neredeydi? Bebeklere, memelere, süte, tene değen tene, yeni pişmiş mis gibi kokan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

somun ekmekler gibi yumuşak ve mayalı sıcak bebeklere dair ilahiler söylemek istiyordu.

Neredeydi o lanet ilahi kitabı?

Ortada ilahi kitabı falan yoktu, yalnızca statik elektrik üreten ve motorla hortumdan oluşan plastik göğüs pompası, terden ıslanmış giysiler, havada ekşi bir koku, endüstriyel dezenfektan, fazlasıyla kaygı ve hayallerdeki iş vardı.

Bebek falan yoktu.

Ve anne minnettar değildi.

Süt odasını günde bir, iki, üç kez ziyaret ediyordu. Pompanın hortumu ve plastiği, motorize emiş gücü. Gömleklerinin koltukaltı terliydi, kazağını başından çekip çıkardığında saçlarında statik elektrik oluşuyordu. Fermuarı arkasında bulunan elbiselerin fermuarını açmak zordu. Bilgisayarındaki takvime bu zaman dilimlerini özel ibaresiyle kaydetmişti. Başka bir sinirli anne kapıya sertçe vurdu çünkü ya gecikmişti ya da erken gelmişti ya da yanlış gelmişti. Yanlış gelmişti.

İşin bir de sterilize etme kısmı vardı: sert kâğıt havlular, lütfen işiniz bittikten sonra pompanın parçalarını kurumaları için burada bırakmayın, lütfen diğer kullanıcılara saygı gösterin hatırlatmaları, insanın sağa sola bulaştırmış olabileceği vücut sıvılarını temizlemek için endüstriyel dezenfektan sprey.

Kim bir annenin bebek için konmuş süt tezgâhını sterilize etmeye ihtiyaç duyacağını düşünmüş ki? Sütün Ebedi Anne, Yaşam Kaynağı ve Her Şeyin Yaratıcısı'nı onurlandırmak üzere oyulmuş sonsuz güzellikteki yüksek mi yüksek heykelin ayaklarının dibine serilmesi gereken sembolik bir halı kullanılarak çekilmesi gerekirdi. Odada ya böyle bir halı olmalıydı ya da ufak, beyaz bir yavru kedi –tercihen ailenin en küçüğü– çok yumuşak bir yastık, kaliteli kedi maması, soğuk ve temiz su bulundurulmalıydı ve bu yavru kediye sütten ara sıra damlayanlar ikram edilmeliydi.

Bir gün odada hortum ve plastik parçaların olduğu çantasını bırakmıştı, çalınacak değildi ya? Kimse çalmamıştı ama memeyi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

emen kısım kaybolmuştu. O kısmı kim alacaktı ki? Başka bir anne mi? Bu kayıp yüzünden ağlamıştı galiba, şimdi hatırlayamıyordu. Bu kozmik ceza nedeniyle bir daha odada çanta falan unutmadı. Evet, bunun kozmik bir ceza olduğunu düşünmüştü.

(Yeni bir emme zımbırtısı nereden alınıyordu? Makinenin o kısmının adı neydi? İnternetten araştırması, araştırmaya zaman ayırması gerekecekti. Buna zamanı yoktu. O zımbırtının ismini bulmaya, sonra yeni bir zımbırtı bulmaya zamanı yoktu.)

Odada havalandırma olmadığı için içeride kimse yokken kapının açık bırakılması gerekiyordu ama üçgen kapı tamponu düzleşmiş ve yamulmuştu. Kapı ağırdı. Kimin kapıyı açık olarak sabitleyecek zamanı vardı? Diğer anneler ne olacak? Kapıyı açık tutmak için sandalye kullan. Kapı tamponuna daha sert tekme at. Bir yolunu bul işte canım. Diğer anneleri düşün. Böyle bir oda olduğuna şükret. Bazı çalışan annelerin süt odası bile yok. Hâline şükret.

Hep bir acele. Acele edin memeler. Acele edin ve sakinleşin, sonra süt gelir. Süt gelmezse suç annenin. Fazla kahve içti. Pek yemek yemedi. Stresi en aza indirgemenin bir yolunu bulmalı. Enerji veren atıştırmalıklardan ye. Fındık ye. Koca bir tablet çikolatayı midene indirirken bir yandan da aleti memelerine yapıştır. Şu özel bitkisel haplardan al. Tıka basa yulaf ye. Her şeyi nasıl dengeleyeceğini çöz. Sütünün fışkırması umuduyla bir litre su iç. Meditasyon yap. Derin derin nefes al. Bugün sekiz toplantın daha var.

Sütü bebeğe hiçbir zaman yetmiyordu. Bebek çok büyüyordu. İstediği tek şey süttü ve ne yeterince zaman ne yeterince süt ne de yeterince el vardı. Kreş altıda kapanıyordu, o yüzden geç saate toplantı alamazdı, trafiği hesaba katmalıydı, daha otoparka yürüyecekti, hava şartları da malum. Sütü unutma. SÜTÜ UNUTMA.

Bir akşam sütü unutuverdi. Ücreti ödemek için otopark fişini yerleştirdiği makinenin üstüne bırakmıştı. Ağlaya ağlaya

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bebeği kreşten alıp yeniden otoparka getirdikten sonra güvenliği aradı.

Evet, biri sütünüzü bize teslim etti, dedi adam.

Kadın hıçkırarak ağladı. Güvenlik görevlisi ona kaybolup bulunan sütünü getirdi. Arabadan inecek hâli bile olmadığı için sütünü arabanın penceresinden teslim aldı. Arkada bebek uyuyordu. Arabayı eve sürerken bir yandan da ağladı.

O kişiyi bir düşünsenize, içinde hâlâ sıcak süt bulunan iki şişenin olduğu küçük kutuyu buluyor, küçük kutuyu otoparkın bitişiğindeki küçük ve hüzünlü alışveriş merkezine götürüyor, güvenliğin ofisini bulmaya çalışıyor ve güvenlik görevlisi, Ben süt buldum, diyor. Sahibi için çok değerli olmalı. Umarım sahibine geri döner. Güvenlik görevlisi küçük kutuyu ofisteki mini buzdolabına kaldırıyor, başını ya bulunan bu kaybın mucizesi ve nezaketi ya da annenin kaybı ya da dikkatsizliği –bir insan nasıl bu kadar düşüncesiz olabilirdi?– ya da aynı anda hepsinin karşısında iki yana sallıyor.

Anne, sütü bulan kişiye teşekkür etmeyi çok isterdi. O kişiye, Sizi hiç tanımasam da şimdiye kadar tanıdığım en nazik insansınız, demek isterdi.

Öğle yemeği toplantısına –çünkü aynı zamanda çalışmaya devam edebiliyorsan kimin yemek yemek için zamana ihtiyacı olurdu ki?– yürürken içine bir kurt düştü. Sol eliyle iki pompayı iki memesine bastırırken sağ eliyle telefonundan e-postalara cevap verdiği sırada annenin düşünceleri sınırsız komplo teorilerine dönüşmeye başladı ama bunlar aslında doğru da çıkabilecek komplo teorileriydi.

Ebeveynleri aklından geçenleri bir bilse –ki bilmiyorlardı çünkü onu hiç aramazlardı ve anne de onları aramazdı, o yüzden bugünlerde birbirlerine dair neredeyse hiçbir şey bilmiyorlardı– *keçileri kaçırdığını*, *keçileri kaçırdığı* gibi belki bir de *lanetlendiğini* söyler, *şeytana* dair bir şeyler de eklerlerdi. Anne, ebeveynlerinin de köpeğe dönüşme paranoyasından olduğu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kadar bu aralar içini sıkan birçok adaletsizlikten sorumlu olduklarından, bunlardan çok temel bir noktada sorumlu olduklarından emindi ama tam olarak nasıl olduğunu bilemiyordu; üstelik geçmişe ve doğuya, yaşamlarını sürdürdükleri yüzlerce kilometre uzağa yönelik genel öfkesinden de zevk alıyordu.

Aslında ebeveynleri onu kaygılandıran en son şeydi çünkü *bütün bu lanet olası* çalışmak, pompalamak, acele etmek ve bebeğini kucağına almamak serüveni hep yalan dolandı. Anne öfkesiyle şişti ve sisteme, kapitalizme, ataerkine, sonra dine, cinsiyet rollerine ve biyolojiye karşı titiz, duygusal tezler yazdı.

Günün birinde bu teorilerini onu bir kafeye davet eden başka bir nazik çalışan anneyle paylaşmak istedi. Bu kadın aynı zamanda sanatçı olan bir çalışan anneydi, aynı bölümden mezun olmuşlardı, şu anda ikisinin de gittiği üniversitede hocaydı, sanat uğraşısı içindeydi ve anneliğe kötü ruhlu bir hıçkırıktan daha fazla pürüz yaşamadan geçivermişti. Anne, çalışan annenin sosyal medyada falan çocuğunun dönüm noktalarını paylaşmasını acımasız bakışlarla izliyordu. *Kreşin ilk günü!* ve *Annesine enstalasyonunda yardım ediyor* gibi başlıklardı bunlar ve çalışan anne galerinin birinde bir yığın kümes teliyle bir şeyler yaparken bebeği de göğsüne bağlı duruyordu.

Bunu ben neden yapamıyorum? diye sorup duruyordu kendine. Nasıl bu kadar kolay olabilir?

Çalışan anne olmak hoşuna gidiyor mu? diye sordu diğer çalışan anne. Hayallerindeki işte çalışan ve kucağında bebeği olmayan yorgun, mutsuz anne aptal aptal kadının yüzüne baktı ve tüm bunların hile olduğuna, onlara her şeyi yaptırmak üzere tasarlanmış ve kaçamadıkları bir hile olduğuna dair teorilerinden söz etmek istedi. Ama beyni artık eskisi gibi çalışmıyordu. Dost canlısı çalışan anne bekledi. Bir şey söylemesi mi gerekiyordu? "Sohbet" ne demekti yahu?

Hayır, dedi anne en sonunda. Sanırım çalışan anne olmak şu âna kadar uydurulmuş en saçma sapan kavram. Yani, kim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çalışan anne değil ki? Sonra bir de buna maaşlı bir iş ekliyorsun da ne oluyor? Çalışan çalışan anne mi oluyorsun? Çalışan baba dendiğini bir düşünsene.

Haha! dedi acı acı, ne kadar acı çektiğini tam olarak bilmeden.

Nazik çalışan anne, yüzünde acıyan bir ifadeyle başını onaylarcasına salladı. Diğer anne –gece uyuyamamış olan, bebeği olan, hayalindeki işte çalışan, belki de kendi içinde bir mücadele veren, desteğe ihtiyacı olan, elinden gelenin en iyisini yapan anne– bu bakışı tam olarak takınamamıştı. Görünüşler. Hepimiz yapabiliyoruz bunu. Neden hiç şükretmiyordu ki?

O gece, anne işten sonra uyuyan bebeğini kucağına aldığında gözyaşlarına boğuldu, onu her gün uyanık olarak yalnızca bir ya da iki saat görebiliyordu. Oğlan kreşte uyumayı reddediyor, eve geldiğinde de bitkin düşmüş oluyor, sütünü içip kucaklanmak, annesinin kollarında uyumak istiyordu. Kadın, oğlanı kollarında tutarken ağladı, sonra yatağına yatırınca bu kez oğlan ağladı. Sürekli kucakta olmak istiyordu, kadın gerçekten onu suçlayamazdı, onu göğsüne bağladı ve ikisi de yatakta uyuyakalana kadar bütün gece sağa sola e-posta yazdı.

Bebek yapma ve karar verme zamanı geldiğinde daha çok para kazanan kocasıydı, kadının maaşı daha azdı ve bu da evde kalması gerekenin kendisi olduğunu gösteriyordu. İşte bu kadar kolaydı.

Bir karar vermeleri gerektiği zaman, daha önce böyle bir şey aklının ucundan bile geçmemiş olduğu hâlde, anne gerçekten evde kalmak istemişti –tek kelimeyle, bitkindi. Dürüst olmak gerekirse, ne büyük ayrıcalıktı bu. Ne büyük bir ödüldü. Orta Amerika'da ayrıcalıklı, iyi eğitimli, bebeğini günde yirmi dört saat kucaklayabilme rüyasını yaşayan bir kadın olduğunun farkındaydı. Aslında herkesin standardına bakacak olursa, o noktadan sonra ve muhtemelen o noktaya gelene kadar şikâyet etmesini gerektirecek hiçbir şey yoktu. Şikâyeti aklından bile geçirmek biraz kibirli, biraz *her şeyden habersiz orta sınıf beyaz*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kadın hareketi değil miydi? Makaleleri okursa, verileri incelerse, hayattaki şansına, toplumdaki yerine, beyaz erkek dışındaki herkesin zulüm görmesindeki tarihi rolüne şöyle bir bakacak olursa, üstüne çıkıp boğuk bir çığlık atacağı tek bir toprak parçası bile yoktu.

Ama doğan büyüyordu ve onun bebeği de büyümüştü. Genişlemiş ve uzamıştı. Kâh daha tatlı kâh tatsızdı. Yürüyordu ama konuşmanın tıbbi açıdan onaylanmış dönüm noktaları aşılana kadar konuşmadı, çünkü anneyle kurduğu ruhsal sayılabilecek bağ sayesinde ihtiyaçlarını bakışlarının konumuyla ya da ellerini hareket ettirerek anlatabiliyordu. Oğlanın hayatının bu noktasında, annesi koca dünyada onu anlayabilen, yalnızca ikisinin paylaştığı bu dile getirilmemiş lisanı anlayabilen tek kişiydi. Kadın onu bir aile dostuyla bırakmaya çalıştığında oğlan ağlamıştı, sonra onu bebek bakıcısıyla bırakmayı başardığında da ağladı, sonra markete gitmek zorunda olduğu ve bunun tadını çıkarmak, kahve alıp alışveriş arabasının yanına iliştirilmiş ufak bardak tutucuya koymak, ürünleri dikkatlice incelemek, bakmak, dokunmak ve hiç acele etmemek istediği için onu kocasıyla bıraktığında bile ağladı. Yalnızca bir kez olsun alışverişe kendi başına gitmek istiyordu ama herkes bir anda alışverişe dâhil olmuştu –bebek çantasını atıştırmalıklarla, ıslak mendillerle, bir şişe suyla, yedek giysilerle, birkaç oyuncakla doldurdular, *Kitap da alsak mı?*– çünkü oğlan, hiçbir zaman evde olmayan kendi babası en sonunda yanında olmasına rağmen, ikisinin evde baş başa kalacak olmasına rağmen annesinin gittiğini görünce üzülmüştü.

Evet, gerçekten iyi bir anneydi o, en iyi annelerden biriydi.

İyiliğinin bir kanıtı: oğlan doğduğundan beri gece boyunca defalarca uyanmasına imkân veren olağanüstü yeteneği. Kocası –şükürler olsun– uykusuzluk konusunda hiç iyi değildi ama kadın, işe bak ki, sanki hayatı boyunca hiç fazla uyumayı sevmemişti, sanki gece saat başı uyanmak ve sabahın beş buçuğunda

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kalkmak genetik olarak programlandığı bir şeydi. Evet, bu hayat onu tüketmişti ama tuhaftır, hiç de yorgun değildi. Aşırı çalışıyordu, sınırlarını zorluyordu, üstü başı dökülüyordu, keyfi kaçıktı ve sinir krizinin eşiğindeydi ama her sabah uyanıyor ve gün boyu ayakta kalıyordu, eskiden uyuduğu kadar *uyumaya ihtiyacı olmaması* gibi mucizevi sayılabilecek bir yetenekle donatılmıştı.

Yorgun değilim! demişti işinin en zor günlerinde, ve bir yılını küçük bebeğiyle evde genelde tek başına otururak geçirdikten sonra zeki gözlerle ve şaşkınlık içinde bunu vurgulamaya devam etmişti.

İyiyim ben! demişti az biraz tereddüt ederek, kimseyi hedef almadan. Ve iyiydi de. Oğlanın karnını doyuruyor, göğsüne bağladığı agucuk bugucuk sesler çıkaran bir bohçayla mahallede yürüyüş yapıyordu. Onu sallıyor, onunla uyukluyor, yemek pişirip temizlik yapıyordu. Uyuyordu ama genelde uyumuyordu, sorun değildi ama sonra oğlan iki yaşına geldi ve kadının da burasına kadar geldi.

Gece Kancığı olmak istemiyordu, ona sorsalardı bunu seçmezdi. Kocasına da sürekli kızmak istemiyordu çünkü gerçekten onu seviyordu, gerçekten. Yalnızca bugünlerde sakin kalmak biraz zordu.

Elbette aşırı mantıklı eğilimlerine karşın, kocasına âşık olması için birçok nedeni vardı. Kadın sanatçıydı –ya da en azından bir zamanlar öyleydi– ve kocası da diğer mühendislerden, *sıradan* mühendislerden bir açıdan farklıydı. Üniversitede tanıştıklarında kocası yerel bir DNA şirketinde çalışıyor, başka bir zayıf, soluk tenli, yirmili yaşlarında, nadir konuşan, bilgisayarla haşır neşir olmayı insanlarla etkileşime girmeye tercih eden bir çocukla bodrum katında bir dairede yaşıyordu. Kocasının mesleği annenin ilgisini çekmişti –*DNA mı yapıyorsun?* diye sormuştu. *Nesin sen? Şeytani bir büyücü falan mı?*– ve kocası da bu sorulardan hoşlanmış, hepsine epey miktarda teknik

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

terimle laboratuvar jargonu ekleyerek cevap vermişti. Kadın, bu cevaplar karşısında gözlerini kısıp başını onaylarcasına salladıktan sonra bir yığın soru daha sormuştu. Evet, kocası onun sanat sergilerine gelmişti ve bir DNA teknikeri ne kadar beğenirse o kadar çok beğenmişti. Ve evet, neşeli bir adamdı. Keyfi yerindeydi. Ama kadının ona âşık olmasının asıl nedeni, Klasörüm olarak söz ettiği şeydi.

Klasörümü görmek ister misin? diye sormuştu bir akşam, ev arkadaşı kafasında kulaklıkla –çünkü sonuçta kibar biriydi– bilgisayarında sessizce Ninja öldürürken. Müstakbel kocasının bilgisayarı salonun öteki tarafındaydı ve anneden kucağına oturmasını istedikten sonra bilgisayarında içinde seksen binden fazla dosyanın bulunduğu ufak, sarı bir klasör açtı.

İnternetten bulduğum bütün güzel şeyleri bu klasörde tutuyorum, dedi ve dosyaların arasında hiçbir açıklama yapmadan teker teker gezmeye başladı. Aşırı kremalı çikolatalı pastanın içine osuran çıplak bir kadının kısa videosu. Photoshopla insan gözü ve dişi yerleştirilmiş tatlı, beyaz bir yavru köpek. Bir yığın pelüş hayvanın üstüne işeyen maskeli çıplak adam. Koşu bandında yürüyen şişman kedi. Kıçına kaktüs girmiş yaşlı adam. Sahilde ekmek dilimleriyle kaplanmış, etrafı martı sürüsüyle çevrelenmiş adam. Önünde açık bir defterle sınıftaki sırada oturan tembel hayvan. Şişme kadınlar, pelüş seks oyuncakları. Garip küçük insanlar ve garip, anlatılamaz, komik, kafa karıştıran, rahatsız edici küçük durumlar. Ve kadının en sevdiği: İki çıplak Japon kadın çömelerek ufak bir ahtapotun üstüne işiyor ve ahtapot da tabii zeminde kıvrılarak onlardan uzaklaşıyor.

Vay canına, dedi kadın.

Zavallı ahtapot, dedi müstakbel kocası.

Bunu neden yapıyorlar?

Hoşlarına gidiyor herhalde, dedi müstakbel kocası. Hiçbir fikrim yok.

Başka biri bu insan deneyimi karşısında rahatsız olabilir ya da endişelenebilirdi ama anne öyle hissetmemişti. Tam tersi olmuştu, o zamanlar karşılaştığı ve tanımaya başladığı tuhaf bir adam olan kocası, hiç yargılamadan ya da aşağılamadan, yalnızca saf bir hayranlık ve saf bir merakla, *Şu tuhaf insanlara baksana,* dediğinde anne buna bayılmıştı. O zamanlar annenin sevdiği ve tutkuyla sevmeye de devam ettiği işte bu meraktı: İnsan davranışındaki bütün sapkınlıklardan ve acayipliklerden keyif alan birini bulmak ne kadar da muhteşemdi. Belki de birinin sahip olabileceği en güzel özellik buydu, bunu o sırada müstakbel kocasının kucağında otururken anlamış ve onunla evlenmeye karar vermişti.

Yani, evet, adam mühendisti ama bir de klasörü, bunun yanı sıra şifonyerinde darmadağın bir pelüş hayvan koleksiyonu (bazıları baş aşağı duruyordu) ve yatağının yanındaki akvaryumda Hopkin adında etçil bir kurbağası vardı. Kocasına ona âşık olduğundan beri kurbağa öldü, adam iş değiştirdi ama klasör varlığını sürdürdü, gerçi artık o klasöre bakmayalı yıllar olmuştu çünkü annenin bebeği olduğundan beri böyle şeylere tahammülü kalmamıştı. İnsanlık ve insanlığın yol açtığı her şey, oğullarının doğumuyla evlerine giren insanlığın bu dev gibi yeni ağırlığından sonra ona fazla gelmeye başlamıştı.

Artık iyi dinlenemiyordu, iyi beslenemiyordu ve iyi değildi. Yorgundu, gergindi ve vücudunun değişip değişmediği, değişimin ne anlama geldiği konusunda endişeliydi. Gecelerden nefret ediyordu, o upuzun karanlık gecelerden nefret ediyor, oğlan uyandığında bağırmayacağına dair kendine söz veriyor, sonra bağırıyor, sonra özür diliyor, *Şşşş* ve *Özür dilerim* ve *Her şey yolunda*, diyerek onu kendine doğru çekiyordu.

Çok, çok yorgundu ve bütün mesele de buydu.

Vücudundaki tüylerin uzadığını mı düşünüyorsun, her ne düşünüyorsan kafana fazla takma ve güzel bir hafta geçir, dedi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kocası, o hafta sonu evde geçirdiği kırk sekizinci saatin sonunda yeniden evden ayrılmadan önce. Plan yap. Bir zaman çizelgesi hazırla. İşin buymuş gibi davran. Mutluluk bir seçimdir, dedi.

Kocasına bir şey söylemek ya da o konuşup duran suratına bir tane tokat atmak istedi ama bunları yapmak yerine önerilerine uymaya karar verdi. Onun için en iyi olanı istiyordu. Belki de haklıydı.

Ve her ne kadar yine günlerden pazartesi olsa da ve evet, kocası yine seyahate çıkmış olsa da, o bu hafta mutluluğu seçiyordu. Takıntılarının önüne geçmeye, olumsuz düşüncelerini bir kenara bırakmaya, kafasında köpeğe dönüşmekte olduğuna dair bir şeyler kurup durmaya (kaba saba tüyleri uzamış ve yayılmış olduğu hâlde), en kötüsünü düşünmeye, hastalık hastalığına ve internette arama yapmaya son vermeye gerçekten kararlıydı. Kendine haftalık bir program yapmıştı. Yemeklerini de planlamıştı.

Mutluluk bir seçenek olduğu için, bugün anneliği seçiyordu. Bugün sanatı seçiyordu. Bugün ikisini tek potada harmanlayacaktı ve bunu yaparken mutluluğu bulacaktı. Olumlu bakış açısını sevmişti. Bütün sabah çocuğunun yanında olacaktı, telefonuna bakmayacaktı, oğlanın oynadığı oyunlar ona ilham verecekti, sonra uyuklama zamanı gelecekti, o da eski sanat malzemelerini dolaptan çıkarıp ilham dolu bir şekilde yeni bir şey üstünde çalışmaya başlayacaktı. Aklında bir proje olmaması, yıllardır hiçbir şeyin ona ilham vermemesi, eski projelerini, eski malzemelerini tıkıştırdığı dolabı açmaktan korkması saçmalıktan başka bir şey değildi. Yalnızca biraz kendine güvenmesi gerekiyordu. Kendine inanmalıydı. Zaman ayırmalıydı.

Üniversitedeyken mahalledeki bir oyun parkını muhteşem bir kâbusa dönüştürmeyi içeren ve gece vakti dış mekânda düzenlenecek bir enstalasyonu projelendirmişti. Jeodezik tırmanma kubbesini kat kat, dev gibi bir etekle kaplamış, arkadaşı da kubbenin üstüne insan boyutlarında beyaz bir tavşan oturtmuştu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve kubbe tavşanın eteği gibi görünüyordu. Salıncaklar görünmeyen hayvanların salladıkları tüylü kuyruklara dönüşmüştü. Donuk görünmesin diye salıncakların asılı durduğu metal barları yanardöner kumaşla kaplamıştı. Ana oyun yapısını çok başlı, çok bacaklı ve çok kollu bir yaratık şeklinde tasarlamıştı ve kaydırağa binecek kadar havalı olanlar bu yaratığın ağzından üstleri başları simlerle ve pullarla kaplanmış hâlde çıkıyordu. Hocalarının ve sınıf arkadaşlarının bu çalışmasını yeterince ciddiye almadıkları hissine kapılmıştı. Sonuçta bitirme projesinde simler vardı ve lisansüstü programlara başvurduğunda kendini anlatırken *eşsiz yetiştirilme biçimi*nden bahsetmiş, ailesinin *çiftçi estetiği*ni, içinde büyüdüğü gelenekleri, geleneksel çiftlik yeteneklerini ve evle ilgili teknik bilgileri sanata *dönüştürme ve geliştirme* arzusunu vurgulamıştı. Apalaş Dağları'nın eteklerindeki bir çiftlikte doğup büyümüş olduğuna dair –çocukluğundan beri bundan kaçmıştı ve yalnızca işine yarayacağına karar verdiğinde bu hikâyeden faydalanmıştı– ikna edici stoacı hikâyesi sayesinde burs kazanıp programa kabul edildikten sonra, ülkenin orta batısında bulunan üniversitesini çevreleyen bölgede yol kenarında araba çarpması sonucu ölmüş hayvanların koleksiyonunu hazırlamaya karar verdi.

Bir geyik, bir rakun, birkaç tavşan ve birkaç çakalın ölüsünü alıp çürüyen etlerini kemiklerden sıyırdı, kemikleri temizleyip beyazlattı, zımparaladı, cilaladı, bütün vücudunu koruyan tulumunu giyip kemik tozlarının giysilerine ve ciğerlerine yapışmaması için devasa bir gaz maskesi taktı. Kemikleri kuyumcu aletleriyle deldikten sonra içlerine altın ya da gümüş plakalar yerleştirdi. Parası olduğunda içlerini mücevherle döşedi. Bölgedeki ormanlara gezintiye çıkıp kiraz, ceviz ve çam ağaçlarını buldu, dallarını kesip üstlerinde işlem yapmak amacıyla yanında götürdü. Odunları pürüzsüz hâle getirip oydu, kemiklerle, metallerle ve hatta bir parça kürkle birleştirdi, bu elementleri alıp yeni, efsanevi hayvan iskeletleri yarattı. Bunun karşılığında övgülere

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

boğuldu. İşte sanat! diye bağırmıştı hocaları. Beceri dedikleri kemikleri hazırlamayı, onları saflaştırmayı, onlara ince metaller ve mücevherler eklemeyi gerektiriyordu! Yalnızca gerçekten yaratıcı ve orijinal parçalar ortaya koymakla kalmamış, aynı zamanda sofistike tekniklerden geniş bir yelpaze de sunmuştu.

Ama artık ortada hiçbir şey yoktu. Ne kadar ararsa arasın, içinde yaratıcılığa dair hiçbir şey bulamıyordu. Hamileliği boyunca, son üç ay geçirdiği uykusuz geceler boyunca saatlerce telefonuna bakmış ve bazılarının performans sanatçısı olarak adlandırabileceği ama kendisinin *gerçek zamanlı sanatsal deneye kendini kaptırmış insanlar* olarak nitelendirdiği kişilere kafayı takmıştı. Birbirlerine benzemek için geniş çaplı estetik operasyonlar geçiren evli bir çifte dair bir şeyler okumuştu. Adam memelerine silikon taktırmış, kadın burnunu kocasının burnuyla aynı hizaya gelecek şekilde yaptırmıştı. Hayat boyu süren bir projeydi bu, pek performans sanatı sayılmazdı, daha derin bir şeydi, hayatlarıyla sanatları arasındaki çizgi silinmişti.

Anne, bu sınırsızlık fikrine takılıp kalmıştı ve kariyerine erken yaşta gezici bir sirkte başlayıp daha sonra, kendi deyimiyle, bir dizi "performansa dayalı hayat deneyi" ile devam eden Doğu Avrupalı şovmeni daha çok araştırmıştı. Adam üç sene boyunca susmuş, bir ay mağaza vitrininde çıplak yaşamıştı. Performanslarının en ünlüsü de kendi kendine hafızasını kaybettirip yıllar boyunca eski hayatının ayrıntılarını geri kazanmak için çabalamasıydı.

Ya sevgililerini takip ettirmek için özel detektif tutup tüm bundan kocaman bir sanat gösterisi çıkaran Fransız kadına ne demeli? Hani şu doktorunun verdiği kendi psikiyatrik muayenelerini Avrupa'nın en prestijli müzelerinden birinde düzenlenen sergide gösterime sunan kadın?

Anne, çocuğunun doğumunu sanatsal bir olgu gibi sahnelemenin hayalini kurmuştu. Stüdyoya metanetle suda doğum yaparak çocuğunu vücudundan ıkına ıkına çıkarmaya çalışırken

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

seyircilerin onu izleyebileceği cam kenarlı bir havuz kurabilir miydi acaba? Belki de hastanede, öğrencilerin sıralar hâlinde oturup doğumu izledikleri ameliyathanelerden birinde doğurabilirdi. Saati belli olmayan bir performans olacaktı, gece ya da gündüz herhangi bir saatte hastaneye gelebilecek olanlar bunu izleyebilecekti.

Böyle bir performansın ne beklemesi gerektiğini bildiği ikinci çocuk için daha uygun olacağını hissetti ve bu fikri başka bir zamana bıraktı. Sonra çocuk doğdu ve fikir sonsuza dek kayboldu.

Mutfağın zemininde, kapalı olduğunda biraz uzaygemisini, açık olduğundaysa metalden büyük bir çiçeği andıran metal buharda pişirme aygıtıyla oynayan oğluna baktı. Çocuk hapşırdı, ardından güldü. Annenin tek projesi oydu. En büyük yaratma işini gerçekleştirmişti ve şimdi elinde hiçbir şey yoktu. Yapabileceği tek sanatsal faaliyet onu hayatta tutmaktı.

Ama bugün bunun ötesine geçmeye kararlıydı. En başından başlayacaktı. Özüne dönecekti. Ya da buna her ne deniyorsa.

Mutfağın zeminini kocaman kâğıtlarla kaplayıp dolaptan parmak boyalarını çıkardı. Kahvaltı saati sona ermişti ve önünde pasparlak bir gün vardı. Oğlan yorgun gibiydi, rayların üstünde ittiği trenlerin tekerleklerini izlemek için yanağını yere yapıştırmıştı ama ikisinin de yeni bir şeye, eğlenceli bir şeye ihtiyacı vardı.

Oğlunun pijamasının üstü ile sarkmış bezini çıkardı.

Resim yapmak ister misin? diye sordu, parmak boyasının bütün tonlarının yer aldığı tabağı işaret ederek.

Elini de ayağını da içine sokabilirsin, dedi. Oğlan ayağını tabağa doğru hareket ettirip annesine soran gözlerle baktı.

Evet! dedi gülümseyerek. Oğluna göstermek için kendi elini içine sokup yerdeki kâğıda dokundu.

Oğlan, ayak parmaklarını boyanın içine bandırıp eğildi ve avuçlarını renklere daldırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Evet! diyerek oğlunu cesaretlendirdi.

Oğlan, ellerini kâğıda bastırırken yüzü neşeyle aydınlanmıştı, ardından ayağının tamamını tabağa sokup geri geri gitti, kaydı, düştü, kendini toparladı ama yanakları boya içinde kalmıştı. Güldü. Annesi de güldü. Ayağa kalkmasına yardım edip oğlunun karnında bıraktığı el izlerini gösterdi, oğlu iki elini kaldırıp annesinin saçlarına sürdü.

Tamam, dedi oğlunun ellerini saçlarından çekerek. Tamam.

Oğlan ayağa kalktı, ardından heyecanla çığlık atıp daireler çizerek, ellerini sallayarak ve sandalyelere, perdelere, ocağa boya damlaları saçarak koşmaya başladı.

Kâğıda yapacaksın tatlım, dedi. Eğlenceli değil mi? Evet. Kâğıda yap.

Oğlan önce tabağın üstünde, ardından kâğıdın üstünde zıpladı, sonra parke zeminde tavşan gibi sıçrayıp eline aldığı havluyu olanca gücüyle havaya fırlattı.

Kâğıda yap! Kâğıda! dedi anne, oğlunu yakalamaya çalışırken. Sonra ayağı kaydı ve düşerken açık dolabın kapısına tutundu. Kapı menteşelerinden sökülüp annenin elinde kalmıştı.

Oğlan kâğıdın üstünde, boyaların içinde kıkırdayarak yuvarlanmaya başlamıştı. Kendisi kapıyı ve menteşeleri incelerken oğlu salona daldı.

Hayır! diye bağırdı nazikçe.

Oğlan güldü, oynadığı oyun keyfini yerine getirmişti. O da durumun çok ama çok ciddi olduğunu belli etmek için çok ama çok ciddi bir yüzle konuştu: Ben ciddiyim. Bu bir oyun değil.

Bu oyun? diye sordu oğlan çırılçıplak, yüzü gözü boya içinde.

Hayıır, dedi oğluna doğru yaklaşırken, kaşlarını kaldırmıştı ve dudakları sert bir anne çizgisi hâlini almıştı. Bu bir oyun değil. Üstün başın battı! Mutfakta kalalım.

Oğlunun kolunu yakalamak için eğildiğinde oğlu çığlık atıp aniden koltuğa çıktı, kocaman kırlentlerin arasına dalıp birinin arkasına saklandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Oğlanın banyosunu yaptırdıktan sonra o pürdikkat çizgi film izlerken kendisi de öğlene kadar yerdeki, sandalyelerdeki, ocaktaki, dolaplardaki, halıdaki, koltuktaki boyaları temizlemekle uğraştı. Uyku vakti, dedi kendine temizlik esnasında. Uyku vakti.

Öğle yemeğinden sonra oğlanı uyuması için kendi yatağına yatırdı, ona kitap okuyup yanına sokuldu ve örtü yığınının içinde sırtüstü uyuyakalana kadar ona şarkılar söyledi. Oğlanın pespembe dudakları hafif aralıktı, uzun kahverengi kirpikleri daldığı rüyaların etkisiyle kırpışıyordu.

Uyuyakalırken annesini yanında istemesi gerçekten de annesinin hatasıydı, hatta bundan da önce, hâlâ yatakta annesiyle uyuması annesinin hatasıydı. Bebekken geceleri ne zaman ağlasa onu hemen emzirmişti. Çok kolaydı. Yan yatıyorlardı, karanlık sıcaklığın içinde yüzleri birbirlerine dönük oluyordu, bebek onun meme ucuna yapışıyor, ufacık ve yumuşak elleri memesine dokunuyordu. Bebek onu emerken anne uyuyakalıyordu, bebek onu emerken uyuyakalıyor ve sırtüstü döndüğünde aralık dudaklarından bir damla süt sızıyordu. Gece sessiz ve derindi, oğlan yeniden uyunana kadar uyuyorlardı. Çok kolaydı. Çok güzeldi.

Ama işte kötü alışkanlıklar da böyle kolayca ve güzelce şekilleniyordu. Oğlana uyku terbiyesi vermesi, kendi yatağında, kendi odasında uyumaya zorlaması gerekirdi. Ağladığında onu susturmaya çalışmaması gerekirdi. Yatağa götürmek için onu hiçbir zaman kucağına almaması gerekirdi. Bütün kitaplar böyle söylüyordu. Her şeyi yanlış yapmıştı. Gerçekten suçlayacak tek kişi kendisiydi.

Oğluyla bir saattir yataktaydı ve en sonunda kendisi de uyuyakaldı. Ardından hırsının, başarısızlığının ağırlığıyla telaş içinde sersem gibi uyandı. Öyle bir ağırlıktı ki bu, yataktan zor kalktı. Saat dörttü ve günü kaçırmıştı. Homurdanarak kendine yarın deneyeceğini söyledi ama daha iyi hissedeceği yerde daha kötü hissetti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranttey.org

Akşama planladığı yemeği yaptı –rendelenmiş sebzelerle dolu rulo hindi, fırında patates ve yeşil salata– ve geçen hafta oğlan bütün bunları çok sevmiş olduğu hâlde o akşam çığlık çığlığa, Makarna, makarna! diye bağırarak yemek yemeyi reddetti, ta ki annesi pes edip ona peynirli düdük makarna ve bezelye yapana kadar. Oğlan her ikisinden de ikişer lokma aldıktan sonra gerisini yere attı.

Sihirli saatin ışığı dört bir yanı –oğlanın plastik tabağında kalan makarnanın jelatin kıvamındaki parçaları, mama sandalyesinin altındaki başıboş bezelyeleri, şımarık kukla yığınını, tezgâhların altına ve kedinin mama kabının yanına saçılmış kibrit kutusu boyutlarındaki arabaları– melankolik tonlara boyadı. Böyle anlarda yalnızlığına sanki ikinci çocuğuymuş gibi dokunabileceğini hissediyordu.

İki üç saat daha nasıl dayanabilirdi? Nasıl beş kitap okuyabilir, masal uydurabilir, bir iki saat yatakta yatıp uyuyakalmasını bekleyebilirdi? Öğlen uyumuş olmasına rağmen çok yorgundu. Duygular insanın içinde hareket eden gerçekdışı şeylerdir, değil mi? Kocası öyle söylemişti. Onlara kendinizi kaptırmayı ya da kaptırmamayı seçebilirdiniz. Kendine duygusal manzarasının bağımsız gözlemcisi olmasını söyledi. Aklından duygusal manzara tanımını tekrar ederken içinde gri gökyüzüne karşı uzanan gri bir siluet gördü. Küveti doldurdu. Kitap okudu. Masal anlattı. Karanlığın içinde öylece uzanıp bekledi, bekledi.

O gece, oğlunun yanında yatağın içinde beklerken kocası bir yerlerde bir otel odasında aylak aylak uzanıp kitap okuyor, televizyon seyrediyor ya da video oyunu oynuyor, oda servisinin getirdiği ve yatağının üstünde duran tepsiden bir şeyler yiyordu. Elektronik çizelge programı üstünde çalışıyor ya da dizüstü bilgisayarında hizmet raporlarını dolduruyor olsa bile, sessiz bir ortamda kendi kendine oturduğu görüntü kadının gözüne lüks ve egzotik görünmüştü. En kötü anlarında, kocasının onlardan uzak zaman geçirebilmek için yanıp tutuştuğunu, her pazartesi

garaj yolundan anayola çıktığında üstünden adeta yük kalktığını hayal etti. Uykusunun hiç bölünmediği dolu dolu dört gece! Karartma perdeleri! O gün halletmesi gereken gizli ve başarılabilir bir iş! Hafta biterken gelecek olan maaş çeki!

Hiç gereğinden bir gün daha uzun kaldığı olmuş muydu acaba? Gereksiz bir fincan kahveyle St. Louis'ten ya da Indianapolis'ten ayrılışını geciktirmiş miydi? Kocasını bir kafede internette oyalanırken hayal edince sinirden küplere bindi. İşi biter bitmez oradan ayrılması gerekirdi. Erken kalkmalı – kadın ne kadar erken kalkıyorsa o kadar erken– ve işlerini çabucak bitirip koşa koşa eve dönmeliydi. Kendisi iş için başka bir yere gitmiş olsaydı böyle yapardı.

Onun sorunu fazla düşünmekti –"zehirleyici düşünme" dedikleri şey işte– bu yüzden kendini durdurmaya çalıştı ama fiziksel efor hissi bir yere kaybolmadı.

Kocasının daha fazla kazanması kadının hatası mıydı? Bunun sonucunda kocası yerine kendisinin işten ayrılmasının kadın için daha mantıklı olması onun hatası mıydı?

Hiçbir zaman evde olmaması ve haftanın büyük bir kısmında onu fiili bekâr anne konumuna getirmesi onun hatası mıydı?

Trenle oynamayı gerçekten ama gerçekten çok sıkıcı bulması onun hatası mıydı? En ufak zihinsel uyarılmayı, yığınlarca kitabının arasına geri dönebilmeyi, uzun zaman önce terk ettiği yarım yamalak şekillendirilmiş projelerle dolu dolabını, bütün bir öğleden sonrasını yalnızlık ve sessizlik içinde geçirmeyi özlemesi onun hatası mıydı?

Her ne kadar zihinsel uyarılmayı özlese de tek bir orijinal düşünce ya da fikir yaratamaması onun hatası mıydı? Artık hiçbir şey umurunda değildi. Politika, sanat, felsefe, filmler: Hepsi sıkıcıydı. Canı dedikodu ve realite şov programlarını izlemek istiyordu.

Realite şov programlarını tercih ettiği için kendinden nefret etmesi onun hatası mıydı?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Genç bir kadının iyi bir eğitim aldığı takdirde anneliğin geçmişte getirdiği sınırlandırmalarından kendini kurtarabileceğine, kariyer sahibi olduğu takdirde, her ne kadar bebeğinin olması teoride günün birinde dönebileceği bir işten ayrılacağı anlamına herhangi bir şekilde gelmese de, bebekten sonra işe kolayca dönebileceğine ve önceki nesillerin angaryasından yakasını sıyırabileceğine dair anlatılan o çok popüler şehir efsanelerine inanmış olması onun hatası mıydı? Aslında işe geri dönmek; tüm bu anlatılanların yerine işe kendini kaptırmak, akla hayale sığmayan bir iş yükü üstlenmek, kendi alanında epeyce geniş bir iş çokluğunun altına girmek, sersemlemek, hem fiziksel hem de ruhsal açıdan sersemlemek (ama özellikle ruhsal) anlamına geliyordu. Öyle ki, zihinsel açıdan en sağlıklı insan bile böyle bir yükün, biyolojiyle hırsı, içgüdüyle takıntılı kariyer aşkını karşı karşıya getiren, modern anneyi mutlu olmak adına bir hayvandan daha değersizleştiren bir yükün altında diz çökebilirdi çünkü sonuçta hepimiz –haydi ama– gelişip medenileştik ve gerçekten söylesene, senin sorunun ne? Kendine gel. Bu çok utanç verici.

Aslında, durup biraz düşününce, ona gece kancığı demek pek de adil değildi. Böylesi cinsiyetçi bir hakaret kendi bedeniyle bir oğlan çocuğu dünyaya getirmiş olduğu, onun çoğalan hücrelerini kendinden feragat ederek, şişmanlayarak, bir önem teşkil etmemesi gereken gençlik dolu cinsel cazibesinden vazgeçerek aylarca beslediği gerçeğini hesaba katmıyordu. Gerçek bir feminist, bedenin şeklini ya da zayıf olmayı ya da toplumsal cinsiyetle biyolojik cinsiyeti aynı olan heteronormatif erkeklere çekici gelmeyi umursamaz ama o kendine seksi gelmeyi umursuyordu. İnsanın kendine dair fikirleri, kendine dair bir bakış açısı vardır ve kendine daha önce hiç anne gibi bakmadığı hâlde artık bir anneydi ve seksi bir anne olma ihtiyacını iliklerine kadar hissediyordu.

Ama erkekleri aşağılayacak bunun dengi bir kelime yoktu, değil mi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir Gece Kancığı'ysa, o zaman oğlan da annesinin gözlerinin içine baka baka yeni toplanmış oyuncaklarla dolu kutuyu yere döküp sonrasında yalnızca makarna diyerek bir açıklama yaparken çürümüş, küçük bir çük müydü yani? Hayır.

Bunun karşılığında, kocası bütün gece Pit Lord'unda bölüm geçirmeye çalışırken, yatağa hiç uğramayışı ve aynı zamanda video oyunu oynadığı gerçeği nedeniyle tatmin edici bir seks hayatı potansiyelini ustalıkla baltalarken sik kafalı mı oluyordu? Belki de.

Kancık kelimesi kulağa biraz hoş geliyordu, kınayan ve kaçınılmaz bir tınısı vardı, sikik ya da götveren kelimelerinin bir erkekte hiçbir zaman tam olarak yaratamadığı bir tınıydı bu. Kancık dümdüzdü, keskindi ve son noktaydı. Turuncu halılı, titreyen floresan ışıklı derme çatma, ufak tefek ofisinde metalik cızırtılar eşliğinde resmi ama amaçsız belgelere kaşe vuran bezgin bir küçük kasaba bürokratını düşündü. *Kancık. Kancık. Kancık.* Teşekkürler. İyi günler.

Ev sessiz ve temiz bir şekilde bekliyordu, o günden kalan boya lekeleri uzaktaki bir hatıra gibiydi. Yatakta yanında yatan oğlan –bir değil iki kez banyo yapmıştı çünkü onu elinden geldiğince sakinleştirmek, yatıştırıp uykuya dalabilmesini sağlamak için onu hem gün ortasında hem de gece yatmadan önce yıkaması gerekiyordu– en sonunda yücelerin yücesi bir uykuya daldı. O da yataktan yavaş yavaş kalkıp aşağı inerek banyoya girdi. Ya o gün düşerken kuyruksokumunu morartmıştı ya da külotundaki etiket belini tahriş etmişti. Belli belirsiz olsa da huzurunu kaçıran bu rahatsızlık içinde omurga köküne uzandı. Parmağı şişkin bir yumruya değdi, aynadan bakıp kontrol ettiğinde dokununca acıyan kocaman bir tümsek fark etti.

Omurgasının kökündeki noktaya iki parmağıyla bastırınca acıyla irkildi, aynada incelemek için yeniden arkasını döndü ve yeterince yakından bakamayınca bir el aynası buldu ama bu aynanın da şişkinliğin ne olabileceğini anlamasına dair pek yardımı olduğu söylenemezdi, ardından telefonuyla fotoğrafını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çekince sayısız denemenin ardından ekranda yalnızca bulanık kırmızı bir kütle gördü. Yumrunun içinden tüy fışkırdığı hissine kapılınca cımbızla o tüyü almanın rahatsızlığını geçireceğine karar verdi. Yumruyu tam göremeden cımbızla tüyü bir kez çekmeye çalıştı ama acısı iyice artmakla kalmadı, üstüne üstlük yumrudan bir sıvı sızmaya başladı.

Hay sikeyim, dedi kendi kendine ve eski sanat aletlerinin durduğu kutuyu almak üzere misafir odasındaki dolaba doğru ağır ağır yürüdü. Kutunun kapağını açarken boyaların ve macunların keskin kokusu, eski yapıştırıcıların zehri onu sakinleştirdi, kirli ve acıyan parmaklarla, çamurun her şeklinin, boyaların ve yapıştırıcıların sıçradığı giysileriyle tek başına geçirdiği o uzun saatlere döndürdü. Kendinden geçerek derin bir nefes aldıktan sonra projelerine –herhangi bir projeye– yana yakıla geri dönme arzusu ve dönemiyor oluşu yüzünden gözlerinin dolmasına kendini hazırladı. Neredeyse hiç derinliği olmayan bir tepsinin içinden hızla keskin bir X-Acto bıçağı –uzun zamandır bunu arıyordu– aldı ve mutfak lavabosunda yıkadıktan sonra ocakta aleve tuttu. Banyoya girip bıçağın ucuyla kırmızı yumruyu yararak içindeki sıvıyı akıtınca rahatladı. Yumruya sıcak bir bez bastırıp sıvıyı boşalttı, ardından yüz havlusuyla hafifçe dokundu. Yeniden baktığında yumru sönmüştü. Attığı kesiden bir tutam tüy fışkırıyordu. Bunu tasvir etmek için aklına gelen tek kelime *kuyruktu.*

Doktora göstermen gerek, dedi kocası nazikçe. Kisti yardığına inanamıyorum. Tehlikeli bir şey yapmışsın.

Tamam, ama kuyruğum olduğunu da kabul edebilir misin?

Kocası güldü. Zaten her söylediğine gülerdi.

Ben buna kuyruk diyemem. O bölgede çıkan kistler kıllı olmalarıyla bilinir.

Kadın bu kistleri çok iyi biliyordu. Kuyruksokumunda çıktıklarında bunlara pilonidal kist denirdi ve genelde genç erkeklerde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

görünür, çoğunlukla üstünde kıl ve deri döküntüsü bulunurdu. Elbette internette bu kistleri araştırmış, fotoğraflarına bakmış, içlerinin boşaltıldığı, kesilip çıkarıldıkları videoları izlemişti ve hiçbiri kendisinde çıkana benzemiyordu. Cımbızlanmaya karşı koyan koyu renk tüylü bir yumruydu onunki, mutlu olduğunda onu salladığını neredeyse hayal edebiliyordu ama içi ne zaman mutlulukla dolsa bu duyguyu hemen bastırıyordu çünkü *kuyruk sallamak* gibi bir şeyi hayal etmek fazlasıyla tuhaftı.

Aslında, dürüst olmak gerekirse, günde yalnızca bir kez şöyle doya doya kuyruk sallamasına izin veriyordu. Daha fazlası yasaktı. Bu dürtülerine teslim olursa ardından nelerin geleceğini kim bilebilirdi? Kuyruk sallama, oğlunun kafasındaki incecik saçları sevgiyle yalama, çenesini ön kollarına dayayarak kıvrılıp yatmadan önce yatak örtülerini ayaklarıyla şöyle bir düzeltme ve ardından uyuma arzusunu tamamen yerine getirmenin nelere yol açacağını kim bilebilirdi?

Köpeğe dönüşmüyordu. Kuyruğu falan yoktu. Dişleri keskinleşmemişti. Artık ensesinin tamamını kaplayan tüyler kürk değildi. Kocası haklıydı ve kadının böyle zamanlarda mantığa gerçekten sıkı sıkı sarılması gerekiyordu. Ah, böyle tuhaf şeylerin hayalini kurması için kendine izin veremiyordu, geceleri oğlan uyuduktan sonra nefes nefese pencerenin kenarına oturup bulutsuz, karanlık geceye baktığı zamanlar hariç tabii.

Ertesi sabah her aklı başında insanın yapacağını yapıp kütüphaneye gitti. Hafta sonundan beri yıkanmamış olması önemli değildi, artık haftanın ortasına gelmişti ve saçları parmaklarını arasında gezdiremeyeceği kadar kalınlaşan yağlı köklerin açıklanamaz bir harmanı gibiydi, kırık dökük dalgalı uçları sonbaharda kuruyan otlar gibi kıvrılmış, yüzüne dökülmüştü. Bu yetmiyormuş gibi gözlerinin altı da çökmüştü ve kapatıcı kâr etmemişti. Ne babasının ne de annesinin gözaltları böyle olmasına rağmen bunun genetik olduğunu iddia ediyordu. Bu özelliğin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

anneyi her iki gözüne de yumruk yemiş ya da kan kanserine yakalanmış gibi gösteren talihsiz bir etkisi vardı.

Önceki gece doğru düzgün uyuyamamıştı (ki hiç şaşırtıcı değildi) ve endişesi –*Kuyruk* mu!? Gerçekten mi???– onu sürekli uyandırmıştı, o yüzden kütüphaneye gidip durmaksızın ürettiği teorileri ve kendine koyduğu tanıları susturacak kitaplar ödünç alacaktı. İnternet gerçekten sonsuz bilgisiyle, sınırsız arama terimleriyle, görselleriyle, videolarıyla, makaleleriyle, veritabanlarıyla, tartışma platformlarıyla, kan kanserine yakalanıp yakalanmadığınızı anlamak için sunduğu sınavlarıyla korkunç bir mecraydı. Dün geceden önce anne, arama kutucuğuna *her iki gözüme de sıkı birer yumruk yemiş gibi görünüyorum* cümlesini yazınca karşısına yalnızca sık görülen yedi göz yaralanmasından oluşan listenin değil, aynı zamanda travmatik beyin hasarına, beyin sarsıntılarına ve kronik baş ağrılarına dair yazılmış sayısız araştırmanın da çıkacağını bilmiyordu. Araştırmasında daha da ilerledikçe polen, gıda, çözücü, hava kirliliği, duyarlılık ve yangıya kadar birçok alerji çeşidini okuduktan sonra karşısına otoimmün hastalıklar çıktı; fark edilir tanısı olmayan hasta kadınlar vardı, nedensiz acıları, berelenmeleri, ağrıları ve kaygıları olan kadınlardı bunlar, birçok şekilde yaralanmış olan kadınlar, vücutları tarafından tüketilen, yardım isteyecek birini bulamayınca birbirinden yardım isteyen, her biri kendi beyaz ışık karesine bakan kadınlar.

Tanrım, diye düşündü anne yatakta. Ah, yüce Tanrım, internette gecenin bir yarısı kistlerinden fışkıran kılları, gözeneklerinden çözülen ipleri, sivilcelerinden akan mikroplastikleri falan, *fotoğrafik kanıt!* diyerek tartışan hasta, korku içindeki annelerden olmak istemiyordu. Tanımlanamaz *bir şeyi* olan, dik bakışların ve kuşku içindeki gözlerin doğrultulduğu bir kadın olmak istemiyordu. İki siyah göze ya da kolayca tanımlanabilen bir hastalığa, bir yaraya, kırık bir kemiğe, görülebilir ve anlaşılabilir herhangi bir şeye, ete yazılmış ve *Sorun ne?* diye soran

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

herhangi birine gösterilebilen bir açıklamaya sahip olmak, işaret edip, *İşte! Her şeyin nedeni bu olmalı!* diyebileceği bir şeye sahip olmak ne kolay olurdu.

İçinde bulunduğu tamamen akla yatkın ve acil olmayan bu durumun ışığında yapması gereken en doğru şey, araştırılmış ve enikonu düşünülmüş her şeyin, defalarca baştan yazılmış, hızlıca kontrol edilmiş, düşüncelere ve kelimelere dökülmeden, halkın erişimine sunulmadan önce akıllı ve akılsız bir yığın insan tarafından gözden geçirilmiş tüm bilgilerin endişe vermeyen bağlantı noktası olan bu kütüphanede kendini yatıştırmaktı. Burası sanki bir sakinleştiriciydi. Oğluyla beraber yaklaştıkça kalbinin yavaşladığını hissedebiliyordu. İçeri girdikten sonra kokusuz havasını derin derin içine çekti.

Kistlere, özellikle de içlerinde nadiren kıl, diş ve göz bulunan dermoid kistlere dair tıbbi bir yazı buldu. Bir vücutta çıkabilecek bütün iğrenç şeyleri görmek istiyordu ve belindeki kistten montaj hattında durmaksızın arka arkaya teker teker üretilmiş gibi hayali dişler çıktığını düşündü. Diğer kitap kütüphanenin veritabanında bulduğu bir kitaptı. Sonra alelacele rafların arasında o kitabı aramıştı çünkü oğlan kütüphanenin ikinci katında, Dewey onlu sınıflama sisteminde 350'den 412'ye kadar olan rafların bulunduğu folklor gibi konuların yer aldığı koridorda duygusal bir çöküntü yaşıyordu. Oğlan kendini yere atıp ayaklarını vurdu çünkü kurgudışı kitap raflarının arasında sıkılmış ve sinirlenmişti.

Oğlan, Oooooffff! diye dövünüp dururken o da 398.3 numaralı kadın sağlığı inisiyatifi rafında göz gezdirdi, ardından sıradan yırtık pırtık sırtlı bir kitabı çekip aldı. Oğlanı yerden sıyırıp almaya çalışırken beli kopacaktı, ardından merdivenlerden aşağı indirip çocuk odasının köşesindeki oyuncak trenlerin yanına götürdü. Artık mutlu olan oğlu düdük ve motor sesi çıkararak trenlerle oynarken, o da oturduğu yerden küçük faaliyet odasında düzenlenen korkunç Kitap Bebekleri faaliyetini gördü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sorun, kendisinin diğer annelerle birlikte olmaktan hoşlanmamasıydı. Elbette iyi geçinebildiği ilginç, eğlenceli, güzel ve kıvrak zekâlı bir kadınla karşılaşıp onun bir anne olduğunu öğrendiğinde herhangi bir sorun olmuyordu –buna imkân yoktu. Harika bir şeydi bu. Çocuklar hakkında verip veriştirebileceği harika bir kadın. Bir salı öğleden sonrası roze içerek çakırkeyif olmaktan gocunmayan bir kadın. Kendisi de anne olduğu için her ne kadar bir kadınla arkadaş olmaktan pek kaçınamasa da sırf paylaşılan annelik nedeniyle yeni bir arkadaşlığa başlamanın iğrenç olduğunu düşünüyordu. Anneler ve veletleriyle dolu bir odada olmayı iç karartıcı buluyordu, bütün kadınlar içinde atıştırmalık bulunan kırışık plastik torbalarını ellerinde tutuyor, çocuğun altını değiştirmesi gerekip gerekmediğini anlamak için bezini koklamaya çalışıyor ya da burnunu silmek için çocuğun peşinden koşarken elindeki mendili zırh gibi savuruyordu. Çocukları ciyak ciyak koşuştururken, altlarına işerken, birbirlerine vururken, daha çok çığlık atarken, ağlarken, gülerken ve yeniden koşup dururken anneler de boş bakışlarını dikip sırasıyla onlara göz kulak oluyorlardı. Bir annenin bu bakışlarını gördüğünüzde onun yalnızca yorgunluk ve can sıkıntısı değil, daha fazlası tarafından kuşatıldığını anlayabilirdiniz. Anneler sanki kaybettikleri bir şeye, hatırlamayı bile başaramadıkları bir şeye bakıyorlardı. Neydi bu...?

Kendisi de sık sık boş gözlerle baktığı için bu bakışı çok iyi tanıyordu. Masal saatinde, oyun saatinde, trenler sırasında, çizgi film sırasında kendini böyle boş boş bakarken yakaladığı çok olmuştu. Boş bakışlar onu esir almıştı ve bunun farkına yalnızca damperli kamyon gibi homurdanan oğlunun yanına geldiğinde varmıştı.

Annelik bağlamında arkadaşlık kurmaya bilfiil direniyor, kütüphane odasında süregelen alkışlama ve agulama etkinliklerine, yerde oynanan zorunlu oyunlara, grup hâlindeki saklambaçlara ve kolektif şekilde söylenen çocuk şarkılarına, yine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zorunlu mutluluğa ve pozitifliğe itiraz ediyordu. Her Şeye Yetişen Anne kavramını gerçekten kucaklamaktı bu ve anne kesinlikle bu tür şeyleri kucaklamak istemiyordu: evet, o bir anneydi ama o tür bir anne değildi, bütün hayatını çocuğunun üstünden kuran, günlerini bebek gruplarıyla ve bebek etkinlikleriyle doldurun, kendini tamamen annelik dalgasına kaptırmış, günlerini ve haftalarını kütüphanenin takvimine ve şehirdeki etkinliklere göre yaşayan, su parkları ve oyun parkları hakkında mesaj atan, keneler konusunda, meyve ve sebzelerin üstündeki böcek ilaçları konusunda uyarılar paylaşan bir anne değildi. Ama işte oradalardı. Kapının etrafını çevreleyen pencerelerden görmüştü. O annelerdendiler. O mutlu annelerden.

Liderleri sarışın olandı –onu kütüphanede, oyun parkının kenarında ya da alışveriş merkezinin içindeki oyun alanında sinirli sinirli mesaj yazarken ne zaman görse, *Ulu Sarışın*, diye geçiriyordu içinden. Her iki etekte de bulunan emprime büyülü orman manzarasına karşı eşgüdümlü kazaklarına muhteşem geyikler ve baykuşlar işlenmiş olan sarışın ikizleri sürekli gevezelik ediyordu ve ikişer örgü hâlindeki ipeksi lüleleri pembe kadife tokalarla bağlanmıştı. Etrafta emeklerlerken eteklerinin altından kırışık sarı donları görünüyordu ve ikisinin de adı kıçlarına işlenmişti, *Celeste* ve *Aubergine*. Çocuklarından birine Fransızcada patlıcan anlamına gelen bir ad vermiş olmasına rağmen kusursuz ve muazzam bir anneydi o. Umurunda bile değildi bu! Gülümserken, gülerken, sohbet ederken, bakışırken, sarılırken, çocuklarının karnını doyururken ve katılması imkânsız olan her yere katılırken çocuğuna verdiği rezil sebze adından zerre utanmıyordu. Anne güvenli bir mesafeden onları izlerken Ulu Sarışın'ın kızlarından biri bebek dilinde Ulu Sarışın'a bir şeyler anlattı, Ulu Sarışın bunun karşılığında diğer kızına bir şeyler anlattı ve o kız da aynı şekilde cevap verdi, iki çocuk da kendilerini kahkahalara teslim etmişken Ulu Sarışın ikisini de kollarını kocaman açarak kucakladı, bebek bezi çantasından iki kırmızı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

elma çıkarıp küçük kızlara verdi, kızlar mutlak bir şaşkınlık içinde annelerine bakıp sulu meyveleri emmeye başladı.

İşte o anda Ulu Sarışın başını kaldırıp baktı ve görüş alanında bakımsız anneyi –trenlerden bezmiş, kırışık gömlekli, oğluyla (*ne tatlı bebek* ama) sürekli yalnız olan, tuhaf bakışlı zavallıcık neden gruba katılmıyordu ki?– fark etti, ufak bir hareketle el salladı, yanındaki anneye hızlı ve neşeli bir şeyler söyleyerek bebek bezi çantasının derinliklerinden bir şeyler çıkardı, içten içe, *Hay sikeyim* ya, diye mırıldanırken dostane ufak bir gülümsemeye mümkün olduğunca yakın bir ifade takınan anneye doğru yürümek üzere ayağa kalktı.

Ah, selaaaaam! diye şakıdı Ulu Sarışın, yaklaşırken. Anne bir an bunun tam anlamıyla bir hayalet görüntüsü olabileceğini düşündü çünkü Ulu Sarışın çok kusursuzdu, çizgileri mükemmel çizilmişti. Bazı kadınların sihirli bir şekilde becerebildiği bir şey yapmış, yanında senfonik bir koku deneyi getirmişti ve anne öylesine rahatlamıştı ki kadın odayı henüz yarılamış olmasına rağmen aldığı koku karşısında ensesinde ufak bir kıpırdanma hissetmişti –Kuyruk mu sallayacağım yoksa?! diye düşündü dehşet içinde. Bu Ulu Sarışın'dan hiç hazzetmediğini bir an unutuverdi ve seyyar koklama partisi de böylelikle başlamış oldu: yeni yıkanıp ütülendiğinden hiç şüphe olmayan beyaz şortunun ve kaşmir yumuşaklığındaki gömleğinin ferah deterjan kokusu, bir Fransız parfümerisinde işlendikten sonra Ulu Sarışın'ın el bileklerine ve kulak arkalarına hafifçe sürülmüş paçuli yağını andıran dünyevi olduğu kadar olağanüstü rafine bir koku ve her kokunun altında, annenin kendi çocukluğundan kopup gelmiş, ağzına fazla büyük gelen kocaman sakızın ve çenesinden damlayan şurubun anısını çağrıştıran çileğin tatlı, pembe şeker kokusu. Ulu Sarışın'ın bileğindeki şans bileziği şıkırdadı ve anne duyusal hayallerinden uyanıp tren masasına geri döndü, kasıtsız bir şekilde yüzünü buruşturdu ve o da ufak bir hareketle el salladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Trenlerinden kopamayan oğlan kir içindeki elini kaldırıp kendince el sallamaya çalıştığında anne çocuğunun yoğun pisliğinin farkına vardı. Oğlanın saçları taranmamıştı ve tişörtünde kahvaltıda içtiği meyve suyunun lekeleri vardı, günlerdir sürekli giydiği için külotu genişlemiş ve kıç kısmı sarkmıştı, bezi de bir o kadar sarkıktı ve paspas kadar ıslaktı. Sessiz ve içini yiyip bitiren bir korkuyla baktığı kendi görüntüsünün de bundan altta kalır hâli yoktu. Gözaltı kapatıcısını sürmüş müydü? Deodorant? *Yüzünü en son ne zaman yıkamıştı?*

Selam! Ulu Sarışın, annenin gizliden gizliye kıskandığı bir rahatlık ve yakınlıkla selam verdi. Nasıl gidiyor? Birbirimizi buralarda görmüştük, değil mi!? diye sordu, bir parmağıyla kendini bir parmağıyla anneyi işaret edip iki parmağını da dostane bir tavırla ileri geri sallayarak.

Kitap Bebekleri'ne de gelmelisiniz, diye ekledi ardından.

Ah, benim oğlan trenlere kafayı takmış durumda, dedi anne, çoktan trenlerine dönmüş ve yüksek sesle düdük sesi çıkarmakta olan oğlunu işaret ederek.

Tabii, tabii. Peki, bir dahaki gelişinizde artık... Bu esnada abartılı bir etki yaratmak için durdu, ardından planlı bir şekilde bir teklifte bulundu: Kızlarla birlikte yeni bir iş kuruyoruz. Ot satacağız! Gerçekten çok heyecanlı. Yani, sende de otlarla ilgilenen kadın tipi var, yanılıyor muyum? Yani hep doğal ürünler kullanıyormuşsun gibi bir izlenim verdin.

Hımmmm, olabilir! dedi anne, insani olarak ne kadar mümkünse o kadar canlı bir şekilde, sanki ot satmak dünyanın en sıradan şeyiymiş gibi, sanki bu annenin neden söz ettiğini tam olarak anlamış gibi, sanki o da bu olasılık karşısında çok heyecanlanmış gibi. Kibar ve normal bir şey olduğunu düşünerek –kibar ve normal görünmek için elinden geleni yapıyordu– bu konuda sorular soracağı sırada Ulu Sarışın'ın ikizlerinin kızışmış kedi sesi tren masasına taştı. Sesi duyan Ulu Sarışın annenin yanından kalkıp, *Çocuklar böyle işte, haksız mıyım?* dercesine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gözlerini devirdi ve, Benim gitmem gerek ama sonra görüşürüz, tamam mı? dedi.

Tamam! dedi anne, inanılır bir hevesle güleryüzlülüğü aynı potada erittiğini umduğu bir hazla.

Ulu Sarışın gülüp el salladıktan sonra Kitap Bebekleri'ne doğru koşar adım gitti ve hıçkırıklara boğulmuş çocuklarını kollarının altına toplayıp sümüklü burunlarını zevkle temizledi.

Daaaaaaaaaat! diye bağırdı oğlan. Daaaaaaat!

Tatlım, dedi kadın kirli küçük oğluna, aniden gücü tükenmişti, öylesine tükenmişti ki yatağına dönmek istiyordu. Tatlım, haydi gidelim.

O gece, oğlan uykuya dalmamak için bir saatten uzun bir süre mücadele verdikten sonra anne kendini koltuğa attı, gözlerini ovuşturdu, içi kütüphaneden aldığı kitaplarla dolu çantasına elini soktu.

Çantanın içinde oğlu için aldığı bir kitap, itfaiye araçları ve otobüslerle traktörlerin yanı sıra, kütüphaneden kendisi için aldığı ve şu an içinde bulunduğu duruma, bundan epey şüpheli olsa da, bir şekilde çare olmasını umduğu iki kitap vardı. En azından belki ardı arkası kesilmeyen endişelerini –keskinleşen ya da keskinleşmeyen dişlerine, sürekli olarak fışkırmak üzere olan ya da olmayan kuyruğuna, ensesini gittikçe kaplayan kürke dair endişelerdi bunlar– zihninden uzaklaştırmaya yararlardı.

Tıp kitabı fazla beyinsel, fazla uzun, fazla ufak fontlu olduğu için onun yerine 1978 yılında basılmış ve kapağında 1970'lerle, Nancy Drew* ve B filmleriyle** bağdaştırdığı bir tarzda çizilmiş her türden fantastik yaratığın, bir sürü gölgenin, mürekkepli yorumların bulunduğu, her şeyin kenarının bir miktar bulanık

---

* Amerikalı yayımcı Edward Stratemeyer'in yarattığı gizemli çocuk hikâyeleri serisi. –ç*n*

** 1930'larda başlayan ve 1950'lilerin sonlarına doğru terk edilen, arka arkaya iki düşük bütçeli film yayımlanması akımında yayımlanan ikinci filmlere verilen ad. –ç*n*

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

olduğu *Sihirli Kadınlar Kılavuzu* kitabını tercih etti. Emin olmak için kitabın sırtına baktı, evet, *kurgudışı* bir kitaptı ve ilginç görünüyordu. İlk sayfalarını açtı.

Anne, *Sihirli Kadınlar Kılavuzu*'nın eski dönemlerdeki kadın canavarlar hakkında çocuklar için yazılmış tapon hikâyelerin bir özeti olduğu izlenimine rağmen kitabı dikkatlice okumaya başladığında gerçekten de bir kılavuz olduğunu gördü. Yazar Wanda White'ın de dediği gibi, "Mitolojik kadınları araştırmaya koyulduğumda bu araştırma gezisi beni yedi kıtaya götürdü, bütün mesleki kariyerimi bunun üstüne kurdum. Bu kitap işte bu çalışmanın doruk noktasıdır. Meslektaşlarım çalıştığım alanın –yani mitolojik etnografyanın– uygulanabilir bir çalışma alanı olmadığını iddia etseler de bu sayfalarda onların iddialarına karşı gelen ve geri dönüşü olmayan veriler sunuyorum."

"Bu varlıkların alışkanlıklarını ve örüntülerini anlayarak," diye devam etti biraz sonra, "siz de onlarla vahşi doğada karşılaşıp sihirlerini bizzat deneyimleyebilirsiniz."

Wanda White, önsözde "kadınlığın mitolojik seviyede kendini ortaya koyma şekilleriyle" ilgilendiğini anlatıyordu ve özellikle "annelik deneyimi, bu deneyimin kadınlığı nasıl karmaşık hâle getirdiğine, derinleştirdiğine ya da inkâr ettiğine" parmak basıyor, ardından şöyle soruyordu:

> *Kadınlar mevcut kimlikler başarısız olduğunda hangi kimliklere yönelirler? Kadınlar kimliklerini varlıklarının tüm parçalarını saracak şekilde nasıl genişletirler? Kadınlar en derin özlemlerini ve en ilkel fantezilerini ifade etmek için doğal dünyaya nasıl dönebilirler?*

White'ın fotoğrafı yoktu, yalnızca kitabın arkasında kısa bir biyografisine yer verilmişti: "Wanda White biyoloji alanında doktora yaptı ve Sacramento Üniversitesi'nde ders veriyor. Hayatı boyunca mitolojik etnografya alanında çalıştı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Anne, bütün bunlara inançla iyileşme yollarını ya da devre mülk satış sunumunu gözlemleyen biri gibi yaklaştı –yani yumuşak ve düşünceli bir ilginin yanı sıra iyi huylu bir şüphecilikle. Yine de okumaya devam etti.

White, ilk bölümde Peru'nun Kuş Kadınları'nın yağmur ormanlarının yüksek ve yapraklı dallarında yaşadıklarını, burada sopalardan ve kamışlardan kendilerine karmaşık ve sanatsal yuvalar kurduklarını anlatıyordu. Sayfalarda gösterilen yığında habitattan biri yuvarlak bir küreydi, kenarındaki ufak delik hemen hemen yirmi metre yukarıdaydı, diğer habitat bununla hemen hemen aynı seviyede çok katmanlı bir yapıydı ve üstünde yüzyıl ortasının en güzel tasarımlarının bir kısmı yer alıyordu. Kuş Kadınlar meyve ve böcekle besleniyor, düzenli olarak hep bir arada yemek yiyorlar, yemeklerini paylaşıp saatlerce ötüyorlardı. Kuş Kadınlar doğuştan böyle değillerdi, altmışlarında tüyleri ve gagaları çıkıyordu ama yalnızca asla evlenip çoluk çocuğa karışmazlarsa. Böylesi bir dönüşüme neyin yol açtığı belirsizdi; Peru'nun ufak köylerindeki insanlar yaşlı bekâr kadınların ortadan kayboluşlarını genelde "kuşların çağrısı" şeklinde açıklıyordu. Köylüler ormanı işaret edip gökyüzünü gösteriyor, açıklamaya çalışırken kollarını kanat gibi çırpıyordu. Kuş Kadınlar, hayatlarının ikinci yarısını ağaçtan ağaca kur yaparak, en tatlı ötüşlerini konuşturarak ve uçmayı öğrenerek geçiriyorlardı. White, bir keresinde bir Kuş Kadın'ın White'ın "alacakaranlık uçuşu" olarak adlandırdığı uçuşa geçtiğine tanık olmuştu; bir Kuş Kadın'ın ilk ve son uçuşu demek oluyordu bu, çünkü uçmayı öğrendikten sonra gökyüzüne yapacağı ilk yolculuk onu kurduğu yuvadan uzaklaştırıp ufka, bilinmeyen bir varış noktasına götürüyordu. White'ın bildiği tek şey, uçmayı öğrenen Kuş Kadınlar'ın bir kez uçup gittikten sonra bir daha asla geri dönmedikleriydi. Sonrasında, diğer Kuş Kadınlar White'ın "Beethoven ya da Mozart kuş olsaydı ancak bu kadar ustaca, hoş bir sesle ağlardı," diye anlattığı bir ses çıkararak günlerce şakımasıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Anne henüz bu kadar okumuştu ki koltukta uyuyakalarak rüyasında yapraklar ve kuş cıvıltılarıyla dolup taşan bir ağaç, piroteknik bir günbatımı gördü ve iç çekti. Suya daldı. Ne ağırlık ne beden, yalnızca hareket ve gökyüzü. Sonsuz bir düşüş.

Perşembe günü pis saçlarla, çok uzun zamandır gece gündüz taktığı aynı spor sutyeniyle, yanındaki ufak bedenle aynı anda uyandı. Saatin kaç olduğu önemsizdi, başka seçeneği yoktu. Oğlan onu gece uyandırmış mıydı? İki kez mi? Hatta üç mü? Kâbus mu görmüştü? Sabahın üçünde susamış mıydı? Emziğini mi düşürmüştü? Önemsizdi, oğlan güneşle birlikte uyanmıştı ve anne gözlerini açmadan yatağın içinde öylece uzanmaya devam etmişti. Kıpırdamazsam belki beni fark etmez. Hep bunu umuyordu ama oğlan annesinin göğsüne tırmanıp yüzünü yüzüne dayadı.

Anne, dedi. Kalk. Kalk, kalk, kalk, kalk, kalk.

Tamam, diye cevap verdi hiç kıpırdamadan.

Anne kalk, diye tekrarladı oğlan. Tren oyna.

Uyku sersemi olduğu hâlde bol pantolonunu yerden, az giyilmiş tek tişörtünü de çekmeceden aldı. Oğlan sarkmış gece beziyle çoktan aşağı inmiş, salonun zeminini kaplayan tren raylarının başına geçmişti. Trenin tekerleklerinin hareket edişini izlemek için serin parkelere yumuşacık, ufacık yanağını yasladı.

Uuuuuuuuuu, dedi düdük çalar gibi. Uuuuuuu.

Her sabah aynı terane: sabahın altısında ayağa dikilirsin, salonun zemini tren raylarıyla kaplıdır, mutfaktaki ocağa ağır bir tava konur, tavanın içine bir parça tereyağı eklenir, buzluktaki kırışık poşetten dondurulmuş patates mücveri çıkarılır, üstüne tuz serpiştirilir, buzdolabından bir kap yoğurt alınır, oğlanın önceki gece lavaboya bırakılmış olan plastik kâsesi yıkanır, küçük prensin yemeğini kabul ettiği tek tabak olan traktör plakası yıkanır, patatesler ters düz edilir, kâse doldurulur, çatalı ve kaşığı yıkanır, patatesler tabağa, tabak da mutfağın köşesindeki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

küçük plastik masaya konur. Süt mü meyve suyu mu canım? Süt mü meyve suyu mu?

Kendisi yalnızca muz yedi ve oğlan da muz istedi –kendi muzunu değil, *kadının* kalan muzunu istiyordu– çünkü, evet, hâlâ açtı. Kadın kendine meyve püresi hazırlarken oğlan blenderın tuşuna basmak istedi ama makinenin gürültüsünden korkunca öfke nöbeti geçirerek kendini yere attı çünkü düğmeye bastığında gürültü çıksın istemiyordu ve düğmeye de basmak zorundaydı.

Canım, dedi oğluna, bunun gürültü çıkardığını biliyorsun. Her sabah çıkarıyor bu gürültüyü.

Hayır anne. HAAAAAAAAAAAAAYIR, diye bağırdı oğlan.

Her sabah aynı terane. Her sabah aynı terane. Kahvaltıdan sonra trenlerle oynanır, trenlerle ilgili bir kitap okunur, aynı kitap bir daha okunur, bir daha okunur, bu kez sondur ve asıl şimdi sondur, bir kez daha, sonra mahallede yürünür, yoğun caddede karşıdan karşıya geçilir ve kilisenin otoparkından geçilip ufak tepenin üstündeki tren raylarına koşulur. Tren raylarına bakılır. Taşlar derinlemesine incelenir. Taş atma canım. Taş atmıyoruz. Tren raylarında dengede durulur. Sinirlenilir. Çığlık atılır ve taşlar fırlatılır. Sakinleşilir ve farklı tren vagonları konuşulur. Birazdan tren geçecek mi? Bilmiyordur. Bekleyip sabırlı olmalılardır.

Sıkıcı mıydı bu? Evet, sıkıcı olduğunu biliyordu ve birinin, herhangi birinin büyük umutlarla, sanat projesi fikirleriyle, enerjiyle, güneşli bir günle, mutlu bir çocukla ve ulaşılmış amaçlarla başlayan zihinsel faaliyetinin her sabah uyandığı an yavaşlamaya başlamasının tekdüzeliğini, zihin uyuşturan rutinini, umutlarının *ne yemek yapacağına* ve *neyi temizleyeceğine* dair alışıldık düşüncelerle yavaş ama emin adımlarla nasıl da suya düştüğünü, zaman çizelgesinin –kahvaltı vakti, yürüyüş vakti, öğle yemeği vakti, öğle uykusu vakti, atıştırma vakti, kaka

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

vakti, akşam yemeği vakti– yavaş yavaş öldüren işkencesini, onu ve bunu ve sonra yine onu düşüne düşüne bütün düşüncelerinin yerlerine yalnızca yorgunluğun fiziksel hissini, bel ağrısını, yağlı saçları, sodyum yüklü balık krakerlerden tıka basa yemekten kaynaklanan şişkinliği bırakarak zihninden uçup gittiğini anlamasını istiyordu. Bebek diliyle konuşuyordu ve kaka hakkında sürekli farklı sorular soruyordu.

Kakanı lazımlığa yap, dedi oğlanın karnı ağrımaya başlayınca. Oğlan iki yaşını dolduralı epey oluyordu ve kakasını lazımlığa yapmalıydı. Kendi isteyerek lazımlığa oturdu, annesi de ona lazımlığa kaka yapmakla ilgili Lazımlık adındaki kitabı okudu. Oğlan en sonunda kakasını yapmak zorunda kalınca, Kaka beze, dedi.

Ama canım, lazımlığa yapmayı dene.

Hayır! dedi oğlan ayağa kalkarak. Beze kaka!

Kadın iç çekti.

Peki, dedi. Tamam.

Oğluna bez taktı ve oğlan üstü eşyadan görünmeyen sandalyenin arkasına geçip başını köşeden çıkardı.

Çık kaka, dedi. Homurdandı ve ıkındı, kakasını yaparken hep yapmayı sevdiği gibi annesiyle göz teması kurdu. Sandalyenin arkasından çıktığında bezi eseriyle dolup taşıyordu.

Popomu sil, dedi annesine.

Gece olmuştu ve oğlan bir türlü uyumak bilmiyordu. Saatler ve saatler boyunca yan yana yatıp düello yaptılar. Kadın hırlamamak, vahşi bir şekilde havlamamak, dişlerini göstermemek, gözlerini kısmamak ve kulaklarını arkaya yatırmamak için kendini zor tuttu ama aslında tüm bunları deli gibi yapmak istiyordu.

Evleri yüzyıl ortası tarzında bir bungalovdu, garip açıları vardı, ev inşa etmeyi bilmeyen bir müteahhit tarafından inşa edilmişti. Taşındıklarında evin çok cezbedici olduğunu düşünmüştü –aslında, şüphe uyandıran elektrik tesisatı ve tek banyoya rağmen kocasını burasının tam aradıkları ev olduğuna ikna

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

etmişti– ama şimdi daracık ya da kısacık kapılar onu sinirlendiriyordu. Köşelerden hiçbirinin açısı doğru değildi. Üstelik ne kadar temizlik yaparsa yapsın ev hiçbir zaman temizlenmiyor gibiydi. Bu ev, diye düşündü sinirlenerek, daha da sinirlenerek, Boktan bir ev.

Yatağın içinde oğlanın uyuyakalmasını beklerken –oğlan yuvarlanırken, bacaklarını örtülere dolayıp sonra yine açarken, su isterken, yemek isterken, mızmızlanırken, annesiyle oynamaya çalışırken, annesi onu, Haydi iyi geceler, vücudunun dinlenme zamanı, diyerek susturmaya çalıştığında dudak bükerken– ve oğlu buna direnip debelendiği sırada yanında sessizce ve hareketsizce yatarken koyun saymak yerine kâğıtla kaplı duvarları yumruklayarak delikler açtığını hayal etti. Bütün gücünü toplamak, yumruğu sert duvara temas ettiğinde kemiklerinin çatırdadığını hissetmek ne kadar hoştu. Eli kan revan içinde kalacaktı. Eklemleri muhtemelen kırılacaktı. Ama duvarın içeri göçmesi, ufalanması, alacağı hasar buna değerdi. Şiddet içini ferahlatabilirdi, bunu artık görebiliyordu.

Vur, vur, vur. Bir saattir oğlanın yanında yatıyordu. Vur. İki saat olmuştu. Hâlâ uyanıktı. Başka bir gece ağlayacaktı. Başka bir gece yataktan çıkıp aşağı inecek, oğlunu boş verecekti ve bu esnada oğlu yatak odasından sinsice çıkıp merdivenlerden inecekti, kadın koltukta bir şeyler okuyor olacaktı ve o fark etmeden oğlu koluna yatacaktı, anne istediğini yapacak ve oğlunun istediğinde, istediği yerde uyumasına izin verecekti çünkü dayanamıyordu. Orada onunla bombok bir saat boyunca daha öylece yatamazdı.

Dikkatini dağıtmalıydı. Bir şeyler okumalıydı. İçinde alevlenen hayal kırıklığını ve çaresizliği kafasından silecek bir şeyler yapmalıydı. Ve işte komodininde o kitap duruyordu, *Kılavuz*. Tabii ya.

Kılavuz'unun tamamını okumuyor, cildi rasgele açıp ne bulursa onu okuyordu. Çünkü kitap sanki var olan durgun bir şey

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

değil de söyleyecek şeyleri olan, özellikle de onunla konuşan kendi içinde bir varlıktı. Hâl böyle olunca da alışılageldik şekilde okunmamalıydı.

Şu anda ne hakkında konuşmak istiyorsun? diye düşünecekti kitabı parkta çantasından çekip çıkarırken ve kitap da cevap olarak "Antarktika'ya Yolculuk" ya da "Dönüşüm Hakkında Bazı Düşünceler" bölümlerini açacaktı.

Bu gece, şükürler olsun ki nihayet kocasının ertesi gün eve gelmesini beklerken yatak odasının boğucu sıcaklığı içinde uzanırken ve oğlu yanında horlarken (yalnızca iki ila üç saat sürmüştü!) kitabın "Evcil Türler" bölümünü açtı.

Şöyle diyordu White: "Yurtdışındaki araştırmam kesinlikle kariyerimin en ilginç ve etkileyici araştırmalarından biri olsa da sihirli kadınların evcil türleri görmezden gelinemeyeceği gibi aslında kesinlikle içten ve ciddi bir incelemeyi gerektiriyor."

Peki o zaman, diye düşündü anne. İşte başlıyoruz.

O sayfalarda Slaythe denen bir türle karşılaştı:

...kariyeriyle, başarıyla, finansal kazanımlarla ve güçle ilgili her şeye odaklanıp kendini kaptıran bir tür modern varlıktır. Bu varlık belirli bir alana ait değildir, onu seçtiği uzmanlık alanının en yüksek kademelerinde bulabilirsiniz.

Uygun gördüğü şekilde, herhangi bir tarzda giyinir ama size ters gelen iş görüşmelerinde onunla çatışmaya girerseniz hiç şansınız olmaz, tetikte olun: Delici bir bakışı sizi günlerce aciz bırakabilir. Keskin bir sözü hayatınızı etkileyecek bütün kararlarda derin ve ezici bir şüpheye düşmenize yol açar. Bazen –her ne kadar bu benim doğrulanmamış bir teorim olsa da yılların gözlemlerine dayanıyor– Slaythe hafifçe keskinleşebilir: Mevcut maddesel bedeni yeni bir sivriliğe bürünür, yüzü, alnı, boynu ve çenesi aceleci bir izlenim verecek şekilde dışarı doğru darlaşabilir. Nedeni sihir de olabilir yaş almak da. (Doğru bir fonlamayla seve seve uygun bir çalışma tasarlamak isterim.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başarısız Slaythe, daha az onur kırıcı olmamakla beraber aslında üzgün bir varlıktır. İş dünyasının dışında, onu pirüpak bir evde bulursunuz, çocukları itaatkârdır, hayat arkadaşı onun gibi uysaldır, ev ahalisi sıkı bir zaman çizelgesine tabidir. Rüyaları artık rayından çıkarak kendilerini daha da acımasızca ifade eden Slaythe'in bu türü, mükemmel olmayan hiçbir şeyi kabul etmez. Ailesine şans diliyorum.

Slaythe, diğer kadınlarla muğlak dostlukları tercih eder. Bu dostluğun cinselliği içerip içermediğini büyük ihtimalle fark edemezsiniz.

Diğer kadınlar Slaythe'in genelde kadınların sosyal çevrelerini hareketlendiren işbirlikçi ve özgecil ruhu hakir gördüğünü düşünür ama ben sık sık bunun tam tersinin geçerli olduğunu gördüm: Slaythe'e yakın olan beta kadınlar onu çok beğeniyorlar ve gücünden beslenerek kendi hareketliliklerinin içinde aylarca ya da yıllarca kendi Slaythe kimliklerini geliştiriyorlar.

Anne gözlerini kapadı. Aynı hareketli yaşamsallığa sahip kadınların arasında oturmak nasıl bir şeydi acaba? Geniş imparatorluklar ve şimdiye kadar hayal bile edilmemiş dünyalar inşa etmek nasıl bir şeydi? Fikir alışverişini, bir topluluğun gelişimini kontrol etmek nasıl bir şeydi? Geleneksel başarı ya da güçle hiçbir zaman ilgilenmemişti ama bir an yalnızca kadınların yönettiği bir imparatorluğun cazibesini, ardından bu imparatorluğu bir hevesle yerle bir edecek saldırının cazibesini gördü. Bir kadının öfkesinin manifestosu olarak tamamen yıkılmış bir krallık. Çökmüş ve ufalanmış bir oda. Çok uzun zamandır taşıdığı ve artık istemediği vücudu dışında hissettiği her şeyi koyabileceği bir oda.

Tüyler ensesinden sonra omuzlarına da yayılmaya başlamıştı, dişleri sivriydi, kuyruğu vardı, ertesi sabah memeleri şişmiş ve hassaslaşmıştı, beline sancılar giriyordu. Yaptığı her şeyin altında başı ağır ve yoğun bir ağrıyla zonkluyordu. Bunu tanıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu normaldi ya da en azından bebekten bir yıl sonra parlak bir sel ya da çamurlu bir sızıntı gibi yeniden regl olmaya başladığından beri normaldi. Bir hafta boyunca kan revan içinde kalıyor ya da birkaç gün varla yok arası bir akıntı geliyordu. Artık acı çekmek dışında üretken hiçbir şeye bel bağlayamıyordu.

Eskiden regl öncesi hiç böyle işkenceler çekmezdi, öylesine ani gelişen bir durumdu ki artık kocalarını öldürüp savunma olarak regl öncesi sendromunu ileri süren kadınları anlayabiliyordu. Bu dönem süresince içgüdüleri yalnızca şiddet içerikliydi.

Regl öncesi işkencesi yetmezmiş gibi, bakımsız kürküyle şişman siyah kedi garip açılardan birden ortaya çıkıyor, zekâdan yoksun kocaman yeşil gözleriyle cinai öfkenin fitilini ateşleyen dakik bir sıklıkla miyavlayıp duruyordu.

Kediyi birazcık tekmelemiş olabilir miydi? Çoğunlukla kazara tekmelemişti çünkü o şey sürekli ayaklarının dibinde dolanıp duruyor, daha çok yemek istiyordu ve kasten çok az tekmelemiş olması bile içinde neşe dolu bir cinayet dalgasının kabarmasına neden olmuştu.

Çık, çık, çık, çık, çık, çık, çık, diye söylendi, sandalyenin bacaklarının arasından geçip mutfak masasının altına giren hayvanı yakalamak için sağa sola koşuştururken.

Anne, korkutmak için ayağını yere sertçe vurduktan sonra hayvanı garip bir şekilde yuvarladığı sırtından yakaladı. Kedinin kabarıklığı hafifçe söndü ve oyuncak gibi ciyakladı. Anne, kediyi kapıya doğru götürüp verandaya doğru savururken hayvan ufacık bacaklarını kıpırdattı.

Oğlu olmadan önce bu kediyi severdi. Güzel bir hayvandı, simsiyahtı ve aşırı tüylüydü, baykuşları andıran kocaman gözleri yeşildi, tiz prenses miyavlaması zil sesini andırıyordu. Müthiş bir güzelliği vardı ve aynı oranda müthiş derecede aptaldı. Deli gibi miyavladıktan sonra biri kâsesinin başına gidip mamasını işaret ediyor, kâseyi şöyle bir sallıyordu ve kedi sonra açlıktan

ölmek üzereymiş gibi mamasını midesine indiriyordu. Her zaman annenin yürüdüğü yöne doğru fırlıyordu, hâliyle üstüne basılınca korkunç bir ses çıkarıp bodrum katına ok gibi fırlıyordu. Çok yiyordu ve çok şişmanlamıştı, artık kendini doğru düzgün temizleyemediği için annenin her hafta poposundaki keçeleşmiş kakayı temizlemesi gerekiyordu ve bunu büyük bir tiksintiyle yapıyordu. Kedi, veteriner hekimin vajinal anomali olarak adlandırdığı şey yüzünden idrar yolu enfeksiyonu kapmaya eğilimli olduğu için bu temizliğin yapılması gerekiyordu.

Ama bugünlere kadar hep birlikte geldik! diyordu kocası tatlı dille, kadın ne zaman kediden dert yansa. Şapşal hayvanı kollarına alıp tartışmaya başlıyordu: Bir düşünsene, biz de bu kedi de tek hücreli bir organizmadan evrilerek tarihin bu ânına birlikte geldik. Başardık!

Anne kahkahayı patlatıveriyordu çünkü elbette daha önce hiç böyle düşünmemişti ve bu durum kediyi en azından bir süreliğine değersiz bir ayak bağından ziyade muzaffer bir yoldaşa çeviriyordu ama bu yoldaşlık kısa süre sonra sona eriyordu.

Ah tabii, evet, hepsi başarmıştı. Ama dürüst olmak gerekirse, bu kedi insan müdahalesi olmaksızın asla başaramazdı. Kökleri saray kedilerine dayanıyordu, kraliçe kedisiydi onlar, bütün gün ipek bir kırlentin üstünde oturup al yanaklı bir aşçının hazırladığı kıymayla beslenirlerdi. Evrimin yasalarıyla oynarsanız kedi de bir şekilde ölümü hak etti demek oluyordu.

Artık anne ona ihtiyacı olan, kucaklanmaya, beslenmeye, yıkanmaya, agucuk bugucuk yapılmaya ve üzerine titrenmeye ihtiyacı olan başka bir canlı istemiyordu. Artık yalnızca sessizlik ve dokunulmamak istiyordu.

Toplumun, yetişkinlerin, evliliğin, anneliğin, tüm bu şeylerin bir şekilde bir kadını evine hapsedip orada tutmak için ustaca tasarlandığına dair bir hisse kapılmaya başlamıştı. Elbette daha önce de bu hisse kapıldığı olmuştu ama oğlu doğduktan sonra yeni bir şekil aldı, artık ağırsıkletteydi ve sonra işinden ayrılınca

ve vücudu dengesini bulmakta zorlanınca daha da ağırlaştı. Kimliğinden, kariyerinden, güzel vücudundan, hırsından, tanıdık hormonlarından yoksun kalınca anti feminist komplo akla yatkın görünmekle kalmayıp neredeyse kaçınılmazdı.

O gün kedi maması almanın yanı sıra market alışverişi de yapması gerekiyordu ve ne kedi maması almak ne de market alışverişi yapmak istiyordu ama yine de alışverişe gitti.

Markette kapana kıstırıldığı, her şeyin bir tuzak olduğu düşüncelerini kafasından atamıyor, olumlu düşünmek ve mutluluğu seçmek konusunda kendisini zorlasa da daha da kötü bir ruh hâline bürünüyordu.

Alışveriş arabasını meyve sebzelerin arasından itip şarküteri reyonunu geçerken histerik davranıp davranmadığını düşündü. Histerik olmak, isteyeceği son şeydi. Histerik bir kadın olmakla değil de ara sıra biraz sinirlenen ama genelde birlikte takılmak isteyeceğiniz kadar havalı, iyi özelliklere sahip akıllı bir kadın olmakla her zaman gurur duymuştu.

Elbette "histerik kadın" kavramının cinsiyetçi bir kavram olduğunu biliyordu ve bu yaftayı bütünüyle reddediyordu ama kimsenin onu bu şekilde yaftalamayacağından da emindi.

Alışveriş arabasının içinde oturan oğlan, Kurabiye, kurabiye, diye sayıkladı, ardından avuçlarını göğsüne yukarı aşağı sürterek *lütfen* işaretini yaptı ve kocaman gözlerle annesine baktı.

Gülümsedi ve oğlunun burnuna dokunarak dalgın gözlerle fırın bölümüne dolana dolana ilerledi.

Kişinin histerik olduğu iddiası doğruysa, kişinin parçası olduğu sistemler en başından itibaren kadınları dezavantajlı konuma getirmek üzere kurulduysa, burada histeriden bahsedilemezdi. Aslında histerinin geniş tarihi tanımı rahmi ve kontrolden çıkmış kadınlık hormonlarını işaret etse bile, kadınları dezavantajlı konuma getirmek yerine onları yükselten, zihinlerini sivrilten, cinsiyet politikalarının gerçeklerinden

yararlanmalarını sağlayan ve eleştirel düşünme yeteneklerini jilet gibi keskin hâle gelene kadar bileyen *tam da bu şeylerdi.*

Evet, elbette içinde yükselen öfkesi kısmen fizyolojik süreçlerin bir yan ürünüydü ama çocuk doğurduktan sonra insan nasıl sinirlenmesin ki? Aklından bunlar geçerken bir kalıp peynir alıp kokladı, o âna kadar tanımadığı bu kokunun –saman, duman, mantar, tatlı-çürük bir aroma– ayrıntılarını zihnine kaydetti. Muhteşem, diye düşündü peyniri geri koyarken. Regl öncesi hassasiyeti, dedi kendi kendine ama o esnada keskin bir farkındalıkla, marketin içinde dolaşırken gittikçe güçlenen bu gelişmiş koku duyusunun köpeklere has başka bir özellik olduğunu düşündü. Fırının olgun mayası, oğlanın çikolatalı kurabiyesindeki kabartma tozu ve bitter kakao, her tazelik ve ekşilik derecesindeki sütler, zeytin reyonundaki sirke, torbalanmış ekmek koridorundaki yok edilmiş çayırlar, taze kahve çekirdeklerinin bir hayli keskin notaları...

Marketin içinde dolanırken yeniden doğmuştu, oğlanın yüzü gözü çikolata içindeydi. Siyah çayı ve oğlanın bezindeki yıllanmış idrarın nemli pisliğini, ardından deniz ürünleri reyonundaki tuzu ve yeşilliği kokladı. Oğlan akvaryumun içindeki kıskaçları bağlanmış, bulanık suyun içinde debelenen ıstakozu seyretmek istedi. Durup hayvanların birbirlerinin üstüne çıkıp cama vuruşunu seyrettiler.

Market zulüm merkezinden başka bir şey değil, diye düşündü alışveriş arabasını itip markette çalışan ve ufak bir platformdaki elektrikli tencerede balık fileto pişiren yaşlı kadının yanından geçerken.

Bir lokma? diye sordu anne oğlana, kurabiyeyi göstererek. Paylaşalım mı?

Oğlan kurabiyeyi annesine uzatınca annesi de kenarından bir parça aldı. *Teşekkürler,* dedi eliyle, oğlan da pis ellerini birbirine vurdu. Kurabiyenin tamamını yemek isterdi, on tane olsa

yerdi. Birden karnı zil çalmıştı ama hayır, bu doğru değildi. Kurabiye falan istemiyordu. Et tezgâhına gidip üç tane kalın kemiksiz pirzola aldı. Madeni paraların, kanın ve ölümün kokusu onu kurt gibi acıktırmıştı. Çok güzellerdi! Nasıl olmuştu da daha önce beyaz yağ katmanlarının yanına tüm zıtlığıyla konmuş etin kopkoyu güzelliğini fark etmemişti? Her biri birer başyapıt, diye düşündü dudaklarını yalayarak. Daha fazlasını istedi: iki kilo kıyma; sonra fikrini değiştirdi, üç olsun. Altı tane domuz sucuğu. Kuşbaşı et nasıl? Leziz görünüyordu. Ondan da bir kilo mu alsam? Kemiksiz buda da bakın. Şu keseli sıçan büyüklüğündekini alayım, dedi eti kıkırdayarak çıkaran kasaba işaret ederek. Ne olur ne olmaz diye de pişmiş kebap alayım, sebzelerin yanına iyi gider çünkü sebzeler sağlıklı, dedi kendine mukayyet olmaya çalışarak.

Evet, sebzeler çok medeniydi. Köpekler sebze satın almazdı.

Ağzından çıkanı kulağın duysun, dedi kendi kendine.

Kes şunu, dedi diğer kendisi. Kendi kendine konuşmayı kes.

Siktir, diye düşündü.

Günlerden cumaydı ve kocası akşama doğru işten çıkıp eve gelecekti. Alışveriş arabasında on kilodan fazla kırmızı et vardı. Hâlâ meyve suyuna, ıslak mendile, yoğurda, muza, gevrek atıştırmalıklara ve tamamen medenileşmiş havuçlara ihtiyaçları vardı.

Ataerkil toplumun canavarlığı çiftlik temalı her bisküvi kutusunun arkasından, elinize aldığınız her çubuk kraker ambalajının hışırtısından görünürken yanınızda bebekle ve gelişmiş bir hayvansı koku duyusuyla gevrek atıştırmalık satın almaya çalıştığınızı bir düşünsenize.

Marketin iki yana kayan otomatik kapısının arasından çıkıp otoparka doğru yürürken arkasından biri ona adıyla hitap edince dönüp arkasına baktı.

Sally –bekâr, tatlı, genç, mutlu, sarışın Sal– el salladı ve neredeyse sekerek yanına neşe içinde geldi.

Selam, nasılsın!? diye sordu, anneye sarılıp oğlanın saçlarını karıştırarak. Seni uzun zamandır görmemiştim. Ufaklıkla evde olmaktan mutlu musun? Çok eğlenceli olduğundan eminim.

Sal, kendisinin istifa etmeden önce müdürü olduğu galeride çalışıyordu. O, doğru seçimi yapmıştı. Doğru seçimi. Bebeği kreşin muşamba zemininde yatarken işe gitmesi işkenceden farksızdı ama evde olmak da işkenceydi, farklı bir tür işkence.

Kıza şöyle söylemek istedi: Durum biraz karışık. Artık hiçbir zaman hayalini kurmadığım bir insana dönüştüm ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Hâlimden memnun olmak isterdim ama kendi dünyamın hapishanesine tıkılıp kaldım ve bu hapishanede ağlamamı durdurmak için gecenin bir yarısı incirli kurabiyeleri tıka basa yiyene kadar kendime durmadan işkence çektiriyorum. Bu noktaya tam olarak nasıl vardığımı çözümlemekte zorlansam da toplumsal normların, cinsiyetten beklentilerin ve biyolojinin delirtici pervasızlığının beni şu an olduğum kişiye dönüşmeye zorladığını hissediyorum. Sürekli sinirliyim. Günün birinde modern zaman sistemlerini eleştiren kendi sanat eserlerimi yaratmak isterim ama beynim artık bebekten önceki gibi çalışmıyor ve artık gerçekten aptallaştım. Yeniden zeki ya da mutlu ya da zayıf olamamaktan korkuyorum. Köpeğe dönüşüyor olduğumdan endişeliyim.

Tüm bunları söylemek yerine, Mutluyum, dedi gülümseyerek. Anne olmaktan mutluyum.

Yeni bir proje geliştirmeye çalışıyordum, dedi o akşam –cuma akşamıydı!– banyonun kapısında dikilirken. O esnada kocası oğlanın kafasının üstünden sıcak su döküyordu. Bir şeyleri kırıp dökmekle ilgili olabilir mesela? Sopa kullanmak isterim. Ya da balta.

Eee, gürzle resim yapmaya ne dersin? dedi kocası.

Evet..., dedi kadın, ikna olmamıştı.

Kocası güldü ve oğlanın saçlarını köpürttü.

Annelerle, öfkeyle ve bir şeyleri kırıp dökmekle ilgili bir şey, diyerek devam etti anne. Ama sanatsal olacak.

Anneler, diye tekrarladı kocası.

Anneler öfkelidir, dedi anne.

Öfkeli mi? dedi kocası.

Boş ver.

Bir sonraki projenin ne olduğuna dair tahmin yürütecek olsaydım, dedi koca, kasap olmak için eğitim aldığını söylerdim çünkü buzdolabının içi et dolu.

Et dolu değil, dedi kocasına. Başka şeyler de var.

Sen hâlâ köpeğe dönüştüğünü düşünüyor musun? diye sordu koca, *Kesinlikle şaka yapıyorum ama aynı zamanda salağın teki olduğunu da düşünüyorum*, dercesine kaşlarını kaldırarak.

Kapa çeneni, dedi kadın. İyiyim ben. Bu hafta Kitap Bebekleri'ne bile gittik. Yani, kütüphaneye gittiğimizde Kitap Bebekleri'ni gördük.

Nasıldı?

Dayanılmaz, dedi. İkisi de güldüler.

Kocası oğlanı yıkadığı için ona minnettar olsa da sözü geçen banyo boyunca ondan oğlanın havlusunu ısıtmak için kurutucuya koymasını, oğlanın yemesi için bir parça kızarmış ekmek getirmesini, odasından oğlanın pijamasını getirmesini istemişti ve tüm bunları küvetin hemen yanındaki kapalı klozet kapağına oturup telefonundan bir şeyler okurken yapmıştı. Bütün hafta bunları kimsenin yardımı olmadan kendi başına yapmış olsa da yine yapardı. Ne zahmeti canım! Halbuki tek yapmak istediği koltuğa oturup bir süre –on dakikaya bile razıydı– pencereden boş boş dışarı bakmaktı ama kocası eve döndüğü için onun neşelenip sürekli konuşmasını istiyordu. Sonuçta ta Minneapolis'ten ya da Chicago'dan buralara kadar saatlerce araba kullanmıştı ve o da yorgunluktan ölüyordu, hafta boyunca otelde geç saatlere kadar ayakta kalıp kitap okumuş ya da internette gezmiş ya da yalnızca *bir sürü nedenden uyuyamamıştı*

–*oda fazla sessizdi* ya da *oda servisinden çok geç saatte sipariş vermişti* ve bu da hazımsızlığa yol açmıştı. Gerçekten sürekli otelde kalmak çok zor bir şeydi, öyle söylemişti.

Eve geldiğinde annenin şikâyetleriyle, oğlanın kaygılı tavırlarıyla ya da altüst olmuş bir evle karşılaşırsa *strese giriyordu* ve lütfen bir kere de evi sessiz sakin bulsa olmaz mıydı? Bir saat falan bilgisayarının başında takılarak araba kullanmanın stresinden biraz arınsa olmuyor muydu yani? Anne yıllardır ona yüz veriyordu ve kendine onun kötü biri olmadığını hatırlattı –yine, yine, yine hatırlattı bunu kendine, tek yapması gereken hatırlamaktı.

Banyodan sonra iyi geceler diledi çünkü kocasının, bunu yapmak için önünde koca bir hafta olmasına rağmen, *işle ilgili e-postalarına cevap vermesi* gerekiyordu. Gerçekten kocası ne zaman eve gelse kadının içinden evden çıkıp bütün akşamı bir kafede geçirmek ya da kendini misafir odasına kilitleyip yalnızca hayal kurmak geliyordu – sanat projelerini ya da malzemelerini, tatile gitmeyi falan hayal edebilirdi. Dışarı çıkmak istiyordu ama kocası için ya da kocasının söylediği gibi *bütün aile* için hiç uygun bir hareket olmayacağından dolayı evde kaldı.

Rol yaptığını düşündüğü hâlde acaba gerçekten kendini iyi hissediyor olabilir miydi? Belki de kocası eve geldiğinde evde kalıp ailecek zaman geçirmek eğlenceli olurdu. Her hafta bu olasılıkları düşünerek kendini ikna etmeye çalışıyordu.

Oğlanı dil dökerek uyuttuktan sonra kocası onu gördüğüne ne kadar mutlu olduğunu, keyfinin yerine gelmesini ne kadar çok istediğini söyledi. Televizyonda kocasının seçtiği yabancı bir film dönerken eski püskü koltuğa oturdular. Kocası kadının ön kollarındaki yumuşak tüyleri okşadıktan sonra kavalkemiğindeki tüyleri hissetmek için elini pijamasının altına sokarak parmaklarını yukarı doğru gezdirdi –tüyleri her zamanki gibi diken diken olmasa da gür bir şekilde çıkmışlardı çünkü o hafta bir ara bacaklarını tıraş etmiş olduğu hâlde tüyleri bütün güçleriyle yeniden çıkmıştı.

Hımmmm, dedi kocası, başını kadının boynuna gömüp eliyle ensesine dokunarak. Ensesinde bir avuç dolusu tüy vardı.

Ah, dedi karısını öperken şaşkınlık içinde.

Şey..., dedi kocasına. Kocasının elini beline doğru indirip köpekdişleriyle lime lime etmekten korktuğu için onu dudaklarını sıkarak öptü. Kocası elini karısının kuyruksokumuna doğru kaydırınca anne yüzünü ekşiterek kocasını itti.

Kist, dedi, koltuğun öteki tarafına kaçarak. Hiç keyfim yok. Regl olacağım.

Peki, o zaman..., dedi, kemerini çıkarıp yüzünde sinsi bir gülümsemeyle başını eğerken. Ama anne *hayır* dedi, gülümsedi, kocasını öptü ve televizyona geri döndü. Bu kadar işte. Ona gövdesinde çıkan dört yeni kabarık ve pembe sivilceyi nasıl gösterebilirdi? Kocası kesin bunların ben olduğunu söyleyecekti ama anneden iyi bilecek değildi ya.

Meme ucu. Yalnızca meme ucu olabilirlerdi. Memelerindekileri de saydığında toplamda altı ediyordu.

Cumartesi sabah anne kendini hemen banyoya attı. Banyo yapmayalı ne kadar olmuştu? Üç gün mü? Bir hafta mı? Eline bir parça şampuan sıkamadan kocası banyoya girip sütün bittiğini söyledi, ardından oğlan ağlayarak duşun perdelerini çekiştirmeye başladı. Kocası oğlanı kucaklayıp banyodan çıkardı. Oğlan ANNE! diye bağırırken kocasının ona sakinleşmesini söylediğini duyabiliyordu.

Bir dakika! diye bağırdı, sinirle saçlarını köpürtürken. Şu çocuğuna bir sahip çık, diye bağırmak istiyordu. Göz kulak ol şuna! Bunun neresi bu kadar zor? Bir şeyler ver ona, herhangi bir şey. Salak bir surat yap. Gerzek bir çizgi film aç.

Karmaşık mekanizmalar konusunda müthiş bir uzman olan kocasının çocuklarını oyalamaktaki büyük başarısızlığına akıl sır erdiremiyordu. Daha yüzünü bile doğru düzgün yıkayamadan duştan fırladı.

Sütümüz bitti, dedi kocası yeniden.

Biliyorum, dedi anne, ağlayan çocuğu kocasının kucağından alıp yanağından öperek.

Neden sütümüz bitti? diye sordu kocası.

Çünkü oğlan içti, dedi kadın, oğullarını işaret ederek.

Süt, dedi oğlan.

Yani, orası kesin, dedi kocası, siniri bozulmuş gibi bir sesle, sanki anne zamanını boşa harcıyormuş gibi. Sen biliyor muydun?

Azaldığını biliyordum, dedi. Sakin ve pürüzsüz bir sesle konuşmaya çalışıyordu. Listeme yazmıştım. Ama nedense gözümden kaçmış. Kocası iç çekip yeniden mutfak masasında açık duran bilgisayarına gömüldü.

Kadın havluya sarınmıştı, saçlarından sular damlıyordu, kucağındaki oğlu babasına uzanmaya çalıştı.

Baba, dedi.

Neden gitmiyorsun? diye düşündü anne. Nereye istersen git. O evde yokken her şey daha kolaydı. Sürekli başında dırdır eden biri, yeterince gizlenmemiş yargılardan ilham alan sorular, kocasının bu onun işi olsaydı annenin ihtiyacı olan her şeyi yapabileceğine dair küçümseyen yorumları, kocasının her şeyi nasıl çözdüğüne ve her şeyin çok kolay olduğuna, tamamen mantıklı bir X, Y ya da Z meselesi olduğuna dair kendi kendine söylenmeleri olmadan çocuğuna bakabilirdi.

Evet, şimdi düşününce kocasının ondan süt istemesi, eve uğramadığı tüm o zamanlarda kendisiyle aynı becerileri geliştiremediği için çocuk konusunda ondan yardım istemesi o kadar büyük bir sorun değildi ama kocası onun çabalarını nasıl görmüyordu? Yaptıklarının hepsinin farkında mıydı? Kocası ona sanki sonu gelmeyen bir tatile çıkmış gibi davranıyordu. İşini kolaylaştıracak şekilde ona yardım edemiyorsa en azından evde ve uyanık olduğu her an onu teşekkür yağmuruna tutarak minnetlerini sunabilirdi. Bunu yapmak yerine, kadın işbölümü yapmaya çalıştığında, hayatının görünmez işlerini, ruhsal yükü

aralarında paylaştırmaya çalıştığında kocası, *Sanırım kazandığım paranın hiç önemi yok*, gibi şeyler söylüyordu ve tabii ki kadının söylemeye çalıştığının bununla ilgisi yoktu.

Mızmızlanan oğlanı yukarı çıkarıp yatak odasındaki tren masasının başına oturttu, ardından spor sutyenini, bol eşofman altını ve atletini giydi. Günlük kıyafeti buydu.

Pazartesi, kocasına tahammül ederek –çünkü gerçekten öyle hissetmişti– geçirdiği hafta sonunun ardından ona isteksizce sarıldı ve kocası garaj yolundan arabasıyla çıkarken ruhsal bir, *siktir git*, çekti. Kendine gelmek için ılık kahvesiyle mutfak masasına çöktü ve dolaptan mekanik hareketlerle fırın tepsisini, kurabiye kalıbını, kızartma tavasını ve rendeyi çıkardıktan sonra ocağın yanındaki dolaba geçen oğlanı izledi. Kocasının mutluluğa ve zaman çizelgesine dair tavsiyesinin *iyi bir fikir* olabileceğini kabul etmek istemese ve asla kabul etmeyecek olsa da haftaya böyle bir ruh hâliyle, böyle keskin bir öfkeyle, dokunsalar ağlayacak kadar sinirli şekilde başlamak ve devam etmek istemiyordu. Hiç üretken bir ruh hâli değildi bu. Kimseye faydası olmazdı, gerçekten, en çok da kendine.

Tamam. Belki de fazla zamanı olması dışında öyle aman aman bir sorun yoktu. Sorun buydu işte. Sanat yapmak, bir şeyler okumak ya da anlamlı bir şekilde spor yapmak gibi zevk aldığı şeylere zamanı yoktu. Oğlanı alışveriş merkezindeki oyun alanına, havuzun yanındaki oyun alanına, belediyenin spor salonundaki parka ve sabah ya da öğleden sonra –*neden ikisi de olmasın?*– halk kütüphanesindeki masal saatine götürmeye zamanı –*çok zamanı!*– vardı.

Bütün gün yapmam gereken tek şey bu olsaydı zevkten dört köşe olurdum, diyordu kocası hep, kadın ne zaman söylenmeye başlasa, ki artık pek *söylenmiyordu* da çünkü kocasının bakış açısını kucaklamak ve bir bebekle, bir sürü zamanla ve çocuğa ilişkin etkinliklerle doldurduğu dört duvar arasındaki yaşam tarzını sevmek istiyordu.

Bu hafta "evden çıkmak" ve "diğerleriyle bağlantı kurmak" için çok daha fazla çaba gösterecekti. "Pozitif kalmayı" deneyecekti. Bezleri çantaya doldurup bir şarkı mırıldanarak oğlanı giydirdi, onu güldürmek için parmağını burnuna dokundurdu ve sonra kendi saçlarını taradı.

Omzunda çanta, kollarında oğluyla evden çıkarken oğluyla alfabe şarkısını söylüyordu, sonra aniden durup çimlerin üstünde gördüğü şeye baktı.

Köpek, dedi oğlan, parmağıyla işaret ederek.

Evet, hatta gümüşi akçaağacın gölgesinde üç köpek vardı: bir golden retriever, bir collie ve bir de basset hound. Bu köpek türlerini hep 1980'lerde kızların sevdiği köpekler olarak görmüştü. Aslında 1980'lerde kendisi de böyle köpekleri severdi, çocukken tüylerini pembe bir tarakla taradığını, lavanta renkli ve Lisa, Gem ya da Mr. Belvedere gibi isimler verdiğini hayal ederdi. Ayağı takılıp yanlışlıkla ona doğru gelen bir arabanın önüne ya da çok derin bir çukura düşecek olsa köpekler onu kurtarırdı.

Ama şimdi orada, çimenlerin üstündelerdi ve hepsi nefes nefese dönüp anneyle çocuğa baktı.

Ah, haydi, dedi anne yüksek sesle.

Evet, komik bir durumdu bu ama kalbi gerçekten korku içinde, korkunç bir hazla küt küt çarpmıştı. Deliriyor muydu acaba? Evcil köpekler sürü hâlinde mi dolaşırdı? Hem neden bir tür topluluk oluşturmuşlar da onu kendi saflarına bekliyorlarmış gibi *onun* çimenlerindelerdi? Debelenen oğlunu kucağından indirdi, oğlan bahçeye, deli gibi kuyruk sallayan köpeklerin yanına fırladı. Köpekler ıslak burunlarını oğlanın yüzüne sürünce oğlan ciyaklayıp arkasına dönerek tek kelime etmeden onu verandada bekleyen annesine koştu.

Selam köpekler, selam, dedi kadın, köpeklere doğru yaklaşırken. Ardından diz çöküp elini uzattı. Ona doğru ilk koşan basset hound oldu, hemen sonra onu collie ve golden retriever takip etti. Hound kendini çimenlerin, kadının ayaklarının

arasına atarken diğerleri zıplayıp patilerini onun karnına ve omzuna koydu, yüzünü yaladı, koklanması gereken her yerini kokladı. Normalde böyle denetimsiz, şakşakçı bir şefkat gösterisinden kaçardı. Ah, şu köpekler. Ne kadar kolay ve sevgi doluydu. Eskiden köpekleri ve onların hevesli, eleştirisiz sevgilerini küçük görürdü. Daha fazlasını istemelilerdi, sağları solları belli olmamalıydı, kuralları olmalıydı. Ama hayır, hep mutlulardı, hep ağızları açıktı ve dilleri dışarıdaydı, bunların karşılığında sevilmek için yalvaran gözlerinde ışık yanıyordu.

Ama bir şey değişmişti ve bu köpekler –bu seksenlerin köpekleri– ve ıslak dilleri, sevgi dilenen patileri ve sıcacık, paldır küldür vücutları artık ona çok tatlı geliyordu. Kollarını açıp onları kendine doğru çekti. Köpekler onu sırtüstü devirdi ve kadın, köpekler üstüne çıkarken, kuyruk sallarken, her yerini yalarken ve en sonunda üstünde yatarken kahkahalara boğuldu. Oğlan da neşe içinde çığlık atıp annesinin üstüne çıktı.

Her tarafı tüyle, köpek kokusuyla, salyayla, otla ve çamurla kaplanacaktı ama sorun değildi. Bu köpekleri seviyordu. Tanrım, neler oluyordu böyle?

Oğluyla birlikte bütün sabah ön bahçedeki çimenlerde köpekleri mıncıklayıp onlara sorular sordular ve onlara çok iyi köpekler olduklarını söylediler. Anne, koltuğun altından ve garajın rasgele köşelerinden bulduğu topları getirirken oğlan da topları neşeli çığlıklar eşliğinde birer birer köpeklere attı.

Golden retriever diğerlerinden daha güzel oynuyordu, tetikteki kulakları ve parlayan gözleriyle dişleriyle topu havada tutmak için zıplarken muhteşem bir manzara sergiliyordu. Yere sağlam bir şekilde indikten sonra aniden döndü, oğlana doğru son sürat koştu ve topu ayaklarının dibine bıraktı.

Oğlan top atmaktan sıkılınca golden retriever verandanın basamaklarında oturan annenin yanına geldi ve başını nazikçe bacaklarının üstüne koydu. Anne, oğlunun collie ve basset hound'ın peşinde kollarını öne uzatıp çığlık çığlığa bağırıp

kıkırdayarak yuvarlanışını izlerken hayvanın daha önce dokunduğu bütün köpeklerden daha yumuşak olan, şampuanlanıp kremlendikten sonra kurutulup sevgi dolu bir şekilde taranmış hissi veren uzun, ipeksi sarı tüylerini okşadı.

Saçlarını mı yaptırdın sen? diye sordu köpeğe. Köpek burnunu kadının boynuna sokup elinin ayasını yaladı.

Köpeği kendine doğru çekip sarıldı, yüzünü çilek ve sabun kokan kürküne gömdü.

Çilek! dedi, köpeğin yüzünü tutup yumuşacık gözlerinin içine bakarken. Ne uslu, ne güzel, ne mükemmel bir köpek. Golden retriever gülümsedi. Kadın, köpeğin gözlerinde tanıdık bir şey görüyordu. Gözlerini kıstı, başını yana eğdi ve köpeğe mırıldandı, Aman Tanrım, seni tanıyor muyum ben?

Köpek ağzını annenin elinin etrafında nazikçe gezdirdikten sonra onu verandadan kaldırdı, çimenlerin üstünden kaldırıma doğru çekiştirdi.

Haydi, dedi köpek. Dişlerini nazikçe derisine geçirince anne, köpeğin onu ısırıp ısırmayacağını düşündü.

Nereye gideyim? diye düşündü dalgın gözlerle. Bir köpek beni nereye götürmek isteyebilir ki? Evine mi? Vücutlarımızın bütün gücünü, kaslarımızda ve bağ dokularımızda gezinen kanı hissederek durmadan koşabileceğimiz yumuşak yeşil çimenlerle kaplı ıssız bucaksız bir tarlaya, akciğerlerimizin açılacağı ve koca gökyüzünü içimize çekebileceğimiz bir yere, insanın olmadığı, yalnızca yaşamın, yaşamın ve yaşamın çarpıntısıyla itkisinin olduğu bir yere mi?

Köpeğe teslim olup çimenlerin üstünden ayaklarını sürüyerek geçti. Gün artık yavaşlamıştı ve uyanıkken görülen bir rüyanın havasıyla parıldıyordu.

Oğlan ön bahçenin uzun yeşil çimenlerine, ufak bir gölgenin altına sırtüstü yatmıştı ve bir tarafında collie diğer tarafında hound vardı. Collie yanında oturup bir patisini oğlanın göğsüne,

tıpkı annesinin oğlan uyuyakalmadan hemen önce avucunu göğsüne koyduğu gibi koydu. Basset hound oğlanın kulağına bir şeyler fısıldarken uzun kulakları sallandı. Masal anlatıyor olabilirdi. Belki de ninni söylüyordu.

Onu uyutuyorlar, diye düşündü kadın. Ne güzel.

Yanlarından geçerken collie ve basset hound onun gözlerinin içine bakıp başlarıyla onayladılar.

Her şey yoluna girecek, dediler anneye. Sen git. Golden retriever yeniden elini çekiştirerek onu evden, oğlandan ve hem istediği hem de istemediği hayattan uzaklaştırdı.

Bir kuş tiz ve acı bir sesle bağırınca anne irkildi. Önce retriever'a, ardından oğluna ve diğer köpeklere baktı. Elini köpeğin ağzından korku içinde çıkardıktan sonra oğluna baktı ve büyülenmiş çocuğu yerden kaldırırken hepsine bağırdı.

Hoşt! diye bağırdı ellerini savurarak. Evinize gidin! diye ısrar etti. Köpekler verandada duran kadına hüzün dolu kocaman gözleriyle bakıp caddeye doğru ilerledi. Sizi şeytanlar sizi, diye azarladı onları, gidin buradan. Sonra hiç düşünmeden başını arkaya eğip o sabahın ezici öfkesiyle neşesinin, servet değerindeki altın renkli güneş ışığının, iki küsur yıldır bir gece olsun kesintisiz uyuyamayışının, yalnızlığının, çirkin arzularının, oğlunun ipeksi sarışın buklelerinin bulunduğu göğsündeki mağaradan uludu. Hepsi tek bir devasa sesle çıkıvermişti. Köpekler caddenin ortasında donakalıp dinlediler, kadının işi bitince geldikleri yere doğru koştura koştura gittiler.

Köpek sürüsü mü? dedi kocası telefonda. Pazartesiydi, gece geç olmuştu, oğlan yataktaydı ve o da korku içinde ağlıyordu.

Her tarafım tüyle kaplandı, kuyruğum çıktı ve şimdi de bu köpekler çıkageldi, dedi nefesi kesilerek. Ben köpekleri sevmem bile ama şimdi bir köpeğim olsun istiyorum.

Tatlım, dedi kocası sakince. Kadın, arkada kablolu kanaldaki

haberleri duyabiliyordu. Bütün bunların hormonsal dengesizlikten kaynaklandığından eminim. Doktordan randevu aldın mı?

Hayır, dedi kocasına sümkürerek. Doktora gitmek, doktorun ona her şeyin yolunda olduğunu, bütün bunları kafasında kurduğunu söylemesini istemiyordu. Her şey yolunda falan değildi. Sinirle uyandığı ve sinirli olmaya devam ettiği o ilk geceden beri anlatmaya çalıştığı şey buydu. Diğer insanlar endişelerinin ve öfkesinin boş olduğuna onu inandırmaya çalışsa da, hayatın böyle bir şey olduğunu ve her şeyin yoluna gireceğini, sakinleşmesi ve bu kadar sinirlenmemesi gerektiğini, minnettar ve mutlu olması gerektiğini, mutluluğun bir seçim olduğunu, ayrıcalıklı ve şımarık olduğunu, her şeyi aynı anda istediğini söylese de hiçbir şey yoluna girmeyecekti.

Tüm bunlara bir de şimdi her defasında içine bir kurt gibi düşse de zihninden büyük bir çabayla uzaklaştırmaya çalıştığı sessiz sessiz şekillenen teorisi eklenmişti: Golden retriever ve Ulu Sarışın –ikisi de çok bakımlıydı, ikisinin de yaşam gücü yüksekti ve ikisi de heyecanlıydı, ikisi de anlatılamaz şekilde çilek kokuyordu– tek ve aynı kişiydi.

Bak, köpekler geri gelirse Hayvan Koruma'yı ara, dedi kocası, ağzı bir şeyle doluydu –gece gece oda servisini aramış olabilirdi. Kadın, sıcak kakaolu ıslak kekin üstündeki kusursuz bir top vanilyalı dondurmadan akan sıcak çikolatayı gördü.

Bir şey mi yiyorsun? diye sordu.

Onlarla oynama, dedi kocası. Tanrı aşkına, onlara yüz verme.

Peki, dedi kadın ve sonra bir süre bir şey söylemedi.

Şu an sinirli misin? diye sordu kocası.

Yatmam gerek, deyip telefonu biraz fazla hızlı kapadı ama bunu kazara yaptığına dair akla yatkın bir inkarda bulunamayacağı kadar da hızlı değildi.

Dişlerini fırçalayıp yüzünü yıkadı, ağlamayı kesmek, kendine gelmek istiyordu. Sen bir yetişkinsin, dedi kendi kendine

diş ipiyle dişlerini temizlerken, söz konusu yetişkinliği desteklemek için yapabileceği en yetişkince şeydi bu. Hayat böyle bir şey. Başa çıkmayı öğren. Ama zihnini kurcalayan basit sorulardan kurtulamıyordu: Neden kocası, Çok üzgünüm ya da Yaptıkların için çok teşekkürler, gibi nazik bir şey söyleyememiş ya da onu teselli etmemişti? Neden alışılmış insan etkileşiminin duygusal normlarını kavrayamamıştı? Empati kurabiliyor muydu, yoksa ara sıra şakasını yaptığı gibi, çok dengeli ve sevgi dolu yetiştirilmiş, bu nedenle henüz insan öldürmemiş ama duyguları tanıyamadığı için ara sıra/her zaman onun kalbini kıran bir sosyopat mıydı?

Yatakta, oğlanın yanında yatıp karanlığın belirsiz şekillerine, yavaş yavaş piksellerine bölünen tavana, dolabının kömür karası ağzına baktı. Telefonda ağladığına pişmandı. Ağlamasaydı belki kocası onu daha çok ciddiye alırdı. Onun tarafından anlaşılmak için farklı bir yaklaşıma ihtiyacı vardı ama bu kadar geç saatte, her biri tuhaf geçen günlerin arasında bu kadar tuhaf bir gün yaşadıktan sonra kendine hâkim olamadı.

Kocasının bir şey anladığı yoktu, ne üzüntüsünü ne öfkesini ne de köpeklerin bu kadar rahatsız edici olmasını anlayabiliyordu. Üstelik golden retriever tarafından ziyaret edildiğini, nasıl hissettiğini, köpeğin onunla nasıl konuştuğunu, köpek bütün dertlerini, en içteki itkilerini ve yaşadığı zorlukları anlamış gibi tüm bu olanların nasıl tatlı, nasıl rahatlatıcı olduğunu anlatmaya başlamamıştı bile. Hayır, böyle bir şeyi kocasına anlatmaya çalışmazdı. Sezgilerinin, duygularının kocasının gözünde değeri yoktu –hatta kocası bunlara inanmanın güç olduğunu düşünüyordu. Kulaktan kulağa yayılan bütün abartılı masalların, şehir efsanelerinin, kocakarı ilaçlarının, uzaylıların tam tanımı buydu işte –*inanması güç*. Her ne kadar kadın, duyguların insan deneyimindeki en doğru şeyler olduğunu, insanın yolunu aydınlatan bir ışık olduğunu bilse de onun duyguları yok sayılıyordu.

Gece lambasının belli belirsiz ışığında *Kılavuz*'unu bulana

kadar yatağının yanındaki hikâye kitabı yığınını karıştırdı. Yorgunluktan ölmesine rağmen kitabı açtı çünkü Wanda White her zaman annenin ruhunu yatıştıracak paragrafa sahipmiş gibi görünüyordu.

Wanda. Wanda. Wanda ile tanışmayı, onun pudra kokulu göğsünde ağlamayı ve bu yaşlı kadının kendi annesinin hiç yapmadığı gibi saçlarını okşamasını nasıl da istiyordu. Hırkalı bir kucaklaşmanın yumuşaklığında ve sıcaklığında şımartılmak istiyordu. Bir parça şefkat istiyordu... Ah, sevgili Wanda.

"Sonuçta," diye okudu anne, gece görüşü artık hiç olmadığı kadar bilenmişti, "ufacık bir insanı bacaklarınızın arasındaki ufacık bir delikten itmekten ya da maskeli, önlüklü bir yabancının karnınızı kesip içinden ciyaklayan, kanlı canlı bir bebek çıkarmasından daha inanılmaz ne olabilir ki? Her ikisi de akla hayale sığmayacak önermelerdir, inanılacak gibi değillerdir ama somut bir gerçeklik olan çocuğun varlığında inkâr edilebilir de değildir."

Durdu, gözlerindeki yaşı sertçe sildi.

Sanki bu kitap onun en sevgili dostuydu. Sanki sayfalar kalbini biliyordu. Okumaya devam etti.

...inanılmaz olan yalnızca güvenilir değil, aynı zamanda vazgeçilmezdir ve dünyada çok gerçek bir yeri vardı. İleri gidip inanılmazı bilmenin bir başka yolu olduğunu, bilimin örgütleyici paradigmalarıyla çelişmeyen, onlarla uyum içinde işleyen örgütleyici bir prensip olduğunu ileri süreceğim. İnanılmazın, dolaysız doğruları söylemese de sabırlı olunursa, kulak verilirse ve düşünülürse, çok daha derin doğruları söylediği görülür.

***

Ertesi sabah uyandığında *inanılmaz* hâlâ içinde capcanlıydı ve büyü gibi bir şeyin altındaydı. Oğlana kahvaltı hazırlamak için kalktı, oğlan bir kâse yoğurdu yemeye yeltendiğinde –büyük bir kısmını yüzüne gözüne ve saçlarına bulaştırarak– anne dalgın

gözlerle bulaşık yıkıyordu. *Wanda White kim?* diye sordu kendine kendine, kafasına takılmıştı. Wanda White'ın yer yer güneşin vurduğu bir kampüsün içindeki ofisini hayal etti, tüvit ceketler ve etekler dolabına düzenli bir sırayla asılmıştı. Tabaktaki kurumuş yumurta sarısını tırnağıyla kazıdı ve Wanda White'ın evli olmadığına, çok sağlıklı olduğuna kanaat getirdi. Her zaman güneş kremi sürüyordu ve sebze yemeyi seviyordu. Mutlu ve başarılıydı, kimsenin inanmadığı varlıklar üstünde çalışma yapmak için dünyayı geziyor, ardından kampüse dönüp uzun ve sessiz saatler boyunca ofisinde notlarına odaklanıyor, hepsini zeki ve yararlı şeylere dönüştürüyordu. Belki de kampüsün delisiydi, belki bölümdeki diğerleri mesleki bilgisini ciddiye almıyor, onunla kafa buluyorlardı. Peki, o zaman onu neden işe almışlardı? Onun çalışmaları üniversitenin geri kalanının toplamından çok daha ilginçti ve ezber bozuyordu. O zaman neden ben onu hiç duymadım? diye düşündü anne, oğlan çığlık atıp ellerini çırparken ve mutfağın çoktan leş gibi olmuş yerine yoğurt dökerken. Neden hiç sabah programlarına çıkmamıştı? Radyoya çıkmamıştı? Annenin telefonundaki haber akışında belirmemişti?

Belki de şarlatanın tekiydi ama öyleyse neden üniversite onu işe almıştı? Çalışmalarının şüpheli *olduğu* gün gibi ortadaydı. Peru'nun Kuş Kadınları kulağa çok tatlı gelse de aslında hiç de gerçek gibi değildi.

Wanda White felsefe bölümünde hocaydı ve aslında bu bölüm onun için yanlış yer gibi görünüyordu. Bilimle ilgili bir bölümde olması gerekmez miydi? Antropoloji mesela? Onun disiplininin felsefe çatısı altına girmesi anneyi White'ın kitabının ve verdiği bilgilerin okuyucuya doğruluklarını sorgulatmak için kasten yazılıp yazılmadığını merak ettirdi.

Kahvaltıdan sonra salonda oğlanla birlikte yere oturup çimento kamyonunu neşeyle kıkırdayan oğluna doğru bir itti bir çekti. Wanda White'ın fakültedeki sayfasını bulmak için telefonunu alıp Sacramento Üniversitesi'nin internet sitesine

girdi. Fotoğraf yoktu. Yalnızca çok az bilgi vardı ve bunlardan biri olan e-posta adresini yeni e-postasına yapıştırıp hiçbir şey yazmadan kapayarak taslaklara kaydetti. Bütün soruları ve düşünceleri, White hakkındaki sayısız fikrini toplayıp bu akşam hepsini oğlan uyuduktan sonra yazacaktı. Oğlanın salonda birbirine geçirdiği plastik tüplerin içine mermerleri birer birer koyuşunu izledi. Oğlan mermerlerin en üstten aşağı doğru fırıldaklar oluşturarak döne döne inişini, en sonunda tatmin edici ve keskin bir *çın* sesiyle düşüşünü hem şaşkınlıkla hem keyifle seyrediyordu. Neşe içinde bağırıp ellerini çırpıyor ya da ellerini yere koyup şaşırtıcı derecede dikey bir çifte atıyordu. Ah, bu çocuk. Onun çocuğu.

Onu evlerinden birkaç sokak uzaktaki parka götürdü çünkü hava muhteşemdi ve park çok yakındı. Gerçekten bunu daha sık, hatta belki de her gün yapmalılardı. Sıcacık yazın gölgesinde kusursuz bir öğleden sonraydı, oğlan tırmanıyor, ciyaklıyor, ağzına kıymık sokup çıkarıyordu. Anneyse White, sihir, kadınlar falan hakkındaki düşünceleriyle baş başaydı, ta ki çakal sürüsünü andıran sesi duyup başını çevirene ve onları görene kadar. Onları nadiren yaptığı Kitap Bebekleri gezilerinden tanımıştı. Annelerdi onlar. Kitap Anneleri. Tam olarak nedenini bilemese de midesi bulandı. Tesadüf bu ya, annenin bin dolardan pahalı olduğundan emin olduğu her arazide gidebilen ikiz bebek arabasıyla Ulu Sarışın, peşinde burnu hep akan hüzünlü küçük oğlu olan anneden ve taş atmaya bayılan hiperaktif üç yaşında oğlu olan anneden ibaret yancılarıyla birlikte parka doğru yürüyordu. Anne hiç kimseyle konuşmak istemediği, ot satmakla hiçbir ilgisi olmadığı, hava, uyku ya da tuvalet eğitimi konusunda nazik olmak istemediği için hızla oğlunu yerden kaldırdı çünkü tüm bunlar umurunda değildi, üstelik White'ın, o günün ve bu güzel öğleden sonranın bu kadınlar, onların çocukları ve acınası memnuniyetleri tarafından mahvolmasını istemiyordu.

Ah, selaaaam! dedi Ulu Sarışın ve el salladı. Anne de, Selam! dedi, Biz de tam gidiyorduk!

Bez çantasını ve çimenlere saçılmış muhtelif oyuncaklarını alelacele toplarken, mavi alıştırma bardağını ve inatçı mısır gevreği poşetini çantasına tıkıştırmaya çalışırken bile Ulu Sarışın'a eşlik eden kadınlar gözünden kaçmadı. Herhangi bir etkinlik boyunca yanında hep aynı iki kadın vardı. Hüzünlü çocuğun annesi kısaydı, kolları ve bacakları kıllıydı, cansız gözleri aşırı gür kirpiklerle çevrelenmişti ve düz saçları omuzlarında çengel gibi kıvrılmıştı. Diğer kadın sürekli sportif kıyafetler ve yoga taytı giyiyordu, kahverengi gözleri gözeneksiz yüzünün arsız, keskin hatlarında yankılanan bir kurnazlıkla bakıyordu. Çocuğunun dengesiz hareketlerini izlemek için başını sağa sola çevirdi ve bu esnada düz fön çekilmiş gür saçlarının hacmini iyice açığa çıkardı.

Parkın etrafı çitle çevrili olduğu ve anneler tek çıkışı da kapattığı için annenin bu küçük grubun yanından geçmemesinin hiçbir yolu yoktu.

Selam! dedi anne gruba yaklaşınca ama aslında, *Hoşça kalın! Bugün çok işimiz var! Gerçekten işe koyulmam gerek! Bir dakikamı bile boşa geçiremem!* demek istiyordu.

Kendimi doğru düzgün tanıtabildiğimi sanmıyorum, dedi Ulu Sarışın, park kapısının önüne geçip –*sanki bunu özellikle yapmış gibiydi*– başını kendinden bıkmış gibi göstermeye çalışarak iki yana sallayarak.

Ne salağım! dedi tiz bir sesle bebek arabasındaki ikizlerine. Çocuklarıyla konuşuyor gibi yaparak aslında yanı başındaki diğer duyarlı yetişkinlerle konuşmak annelerin ara sıra yaptığı bir şeydi.

Ah, sorun değil, dedi anne, sessiz ve çok kibar olduğunu hissettiği geçme talebiyle kapıya bakarak.

Ben Jen, dedi Ulu Sarışın, bunlar da Babs ve Poppy. Bunu söylerken kısa boylu kadınla atletik kadını işaret etti. Kısa boylu kadın başını yana eğip hüzünlü ufak bir tebessüm takındı, at-

letik anne de başıyla onaylayıp kısa süre önce beyazlattığı dişlerini gösterdi.

Tanıştığımıza çok sevindim! dedi anne telaşla, acele ederken utâcık bacaklarını başka bir bebek arabasına çarpan oğlunun acı içinde ağlamasına belki de ilk ve son kez sevinerek bebek arabalarının arasından geçerken. Oğlu ağlayınca elbette onunla ilgilenmesi, onu *bir an önce öğle yemeği için* eve götürmesi gerekiyordu çünkü oğlu kesinlikle *çok açtı* ve durum *aciliydi*, bu adeta *bir kriz anıydı* ve bu durumdan bir an önce çıkmalıydı. Çıktı da.

İşte, özür dilerim, dedi anne. Tanrım, sizinle tanıştığıma çok sevindim ama ben... Ağlayan oğlunu işaret ettikten sonra ona kötü gözlerle olmasa da az önceki sıcaklığını kaybeden kuşkucu gözlerle bakan üç kadına baktı. Kadınların elleri kalçalarındaydı, gözlerini kısmışlardı, *Senin sorunun ne?* diye soracak gibi bir hâlleri vardı ve bu çok da haklı bir soru olurdu.

Daha sonra bir kez daha düşününce biraz kaba davrandığına karar verdi. Bir sonraki karşılaşmalarında daha kibar olmalıydı. En azından kendini tanıtabilirdi. Otları sorabilirdi. *Neydi sorunu?* O akşam Wanda White'a mektup yazmaya başladığında White'ın tek umudu olduğuna kalpten inanmıştı. Tam olarak neyin umudu olduğunu ise bilmiyordu. *Kılavuz*'un sihirli özellikleri olduğuna, kendi düşünceleriyle konuştuğuna, White ile ruhsal bir bağı olduğuna kendini biraz olsun ikna etmişti. Onu bu sonuçlara götürecek herhangi bir mantık ya da neden olmadığının farkındaydı. Ama yine de...

WW-

Sihirli Kadınlar Kılavuzu kitabınızla ve dünya çapında gerçekleştirdiğiniz araştırmanızla kısa süre önce tanıştım. Çok sorum var ama biraz zamanınızı almama izin verirseniz, araştırmanızın bilimsel ve akla yatkın anlamda "doğru" olup olmadığını, aksi takdirde, örneğin bilmenin sınırları ve bilimin

dünyayı eksiksiz tasvir etmedeki başarısızlığı hakkında daha kapsamlı noktalara dikkat çekmek için *araştırma yürüttüğünüzü* sormakla başlamak isterim.

Bunun bir açıdan felsefi bir soru olduğunu bilsem de Sacramento Üniversitesi'nin internet sitesinde sizin felsefe bölümünün de bir parçası olduğunuzu gördüm ve böyle soruların alanınızın dışında olmadığını, hatta tarafınızca hoş karşılanacağını düşündüm.

Bana gelecek olursam, kısa süre önce hayatımda tuhaf ve beklenmedik şekilde endişe verici bir döneme girdim –sade ve basit bir dille söylemek gerekirse anne oldum ama annelik hiçbir şekilde sade ve basit bir şey değil– ve kendimi sizin çalışmalarınızı hem felsefi hem de deneysel anlamda kesişen sorularla karşı karşıya buldum. Tüm bunları sizden bir haber almak için sabırsızlandığımı söylemek ve sorularıma ayıracağınız zaman için teşekkür etmek üzere yazıyorum.

Sevgiler,
MM

Anne, Wanda White'a yazdığı ilk mektubu dizüstü bilgisayarının ışıldayan penceresinde, karanlık mutfak masasında defalarca baştan okudu. Çok hevesli görünmek, dönüşümünü hiç zaman kaybetmeden dile getirerek tamamen mantıksız görünmek istemiyordu. Onun istediği kendini aynı sorularla ve aynı konularla ilgilenen düşünceli ve meraklı bir okuyucu olarak göstermekti. Bilgisayarın imleci mutfağın karanlığında titredi çünkü artık vakit geç olmuştu –sabahın körüydü– ve oğlu saatlerdir uyuyordu. Sabah bitik hâlde olacaktı ama umurunda değildi. Gün boyunca düşünceleri hep Wanda White'a doğru kaymıştı, artık bu yükten kurtulmak için onları beyninden çıkarıp bu esrarengiz öğretim görevlisine göndermeliydi.

Gönder tuşuna basar basmaz vücudu öylesine gevşedi ki merdivenlerden çıkıp yatak odasına giderek oğlunun yanına

yatak odasında sırt üstü uzandı. Uykudan rahatlamış bir insan değil daha yatağa girmeden uyuyakalacakmış gibi yorgun yaşamış bir kadınlık hüznüyle kaplanmıştı içi.

Uykuluğu uykunun kızıl derinliklerinden onu uyuşturan duşunu, tanımını ya da sihrini gösteriş bir düşünün. Bir annenin yıllardır yaşadığı ilk huzurlu gecesinden ne denli büyük bir gösteri yakıp aldığını düşünün. Yüreğinde derman yoktu, nefesi sanki kesilmiş gibi yavaşlamıştı, rüyaları hayatın kendisi kadar gerçekti. Uykunun şefkatinden acı içinde çekilip kendini kanlı bıçakla akarsu adrenalinden tutanmış bir müdeyle bulduğunda irkildi.

Odasının penceresinin önünde bir şeyler tırmalanıp çiziliyor, yalanıp salyalanıyor, telaşlı burunlardan nefesler üfleniyordu. Birbirlerinin arasında ve birbirlerinin üstünde hareket eden cesaretsiz, endişeli, gergin ve heyecanlı bedenleri gördü.

Tanrım, diye düşündü, akıl tutulmuştu. Neler oluyor. Neler oluyor lan.

Yanında usulca horlayan oğlunun yüzüne dokunduktan sonra kalkıp eşofmanını giydi. Mutfaktan kasap bıçağı aldıktan sonra aklına daha iyi bir fikir geldi ve koridordaki dolaba gidip beyzbol sopasını aldı. Yorgun ve sinirliydi, bahçede karşısına çıkarak herhangi bir şeyi öldürene kadar dövebilirdi. Kendi elleriyle öldürebilirdi.

Yüksek pencereden dışarı baktığında dolunayın ışığında onları gördü.

Köpekler. Bir sürü köpek. On beş mi? Yirmi mi? Önsesini ve sonseslerini artık iyiden iyiye kaplayan kaba saba tüyleri kaşınıp dişlerini gösteriyordu. Her sesi duyabiliyor, her kokuyu alabiliyordu. Kapıyı yavaşça açıp yalnız kapısının ardından dışarı baktı. Anne onu daha görmeden kokusunu aldı, sevgiveren çilek ve sabun kokusuydu bu ve son basamakta oturuyordu. Yanında güzel karışık toplumsal hassas hound ve gecenin bir yarısı olmasına rağmen vahşi enerjiyle gerilmiş çullie duruyordu.

Arkalarında bir sürü başka köpek vardı –şimdi daha iyi görebiliyordu ve sayıları yirmiden bile fazlaydı.

Sizi tanıyorum, diye hırıldadı köpek üçlüsüne. Bunu kötü bir amaçla söylememişti, *Vay canına, gecenin bir yarısı beni uyandırdığınıza göre bugün size daha kibar davranmalıydım*, der gibi bir hâli vardı.

Hem korktuğu hem de umduğu gibi köpekler ona gelmişti. Aralarına katılmasını istiyorlardı, onu alıp götürmek istiyorlardı ama onlarla gitmeyecekti. Direnmesine rağmen içinde bir şeyler kıpırdadı, henüz pek bariz olmasa da onlara katılma coşkusuydu bu. Vücudu önce ona sormadan öne atılıp paldır küldür merdivenlerden inerek geceye karışacakmış gibi bir hisseti. Dikkatli olmazsa yazın son günleri öten cırcır böceklerinin müthiş vızıltısına ve polen yüklü havanın çiyli ağırlığına kendini kaptıracağına, kendini sıcak bir buluşmanın kollarında bulacağına dair bir hisseti. Üstelik bu gördükleri gerçek olamazdı, hayal görüyor olmalıydı, stresin ve yorgunluğun getirdiği bir tür uyanık varsanı olmalıydı. Başını ileri geri sertçe salladıktan sonra havuzdan çıkmış ve üstündeki su damlalarından silkinmeye çalışıyormuş gibi başından kuyruğuna kadar titredi.

Eşofmanının altındaki kuyruğu içgüdüsel olarak seğirdi. Aniden bağımsız olarak kullanabildiği kulaklarını köpeklerin her nefesini, inlemesini ve yutkunmasını dinlemek üzere ileri geri hareket ettirdi.

Bu gerçek değil, diye geçirdi içinden. Boğazında hissettiği arzuya, gecenin çok sesli gürültüsüne, bir sürü iştah kabartan kokuya teslim olarak verandaya doğru yürüyüp merdivenlerden indi. Ne kaybedebilirim ki? Bir hayal ürünü –oğluna sık sık böyle söylüyordu– bir oyun bu.

Beysbol sopasını kapının yanında bıraktı ve garaj yoluna çıktığı sırada köpeklerin kaldırımı doldurup caddeye taştığını, sonra komşularının çimenlerini karartan gölge havuzlarına döndüklerini gördü.

Retriever dün yaptığı gibi elini tutup onu hayvan denizinin içinden geçirdi. Her biri tetikteydi ve etraflarını çeviren gece kadar sessizdi.

Garaj yolunun ortasında, köpeklerin arasındaydı ve hiç korkmuyordu. Bekledi. Beklediler. Sonra, tüm bu kalabalığın dışından bir yerden bir köpek yüksek ve ağlamaklı bir sesle uludu –bir ilahinin ilk notası, diye düşündü anne, ibadet çağrısı.

Notayı duyan retriever, annenin eşofmanının paçasından ağzıyla tutup çekiştirdi.

Hey, kes şunu, dedi anne, önce gülmüştü ama sonra durdu çünkü retriever onu kesinlikle bırakmıyordu ve collie de diğer bacağına yapışıp eşofmanından çekiyordu. Annenin eşofmanını belinden sıkı sıkı tutması gerekti.

Kesin şunu, diye ısrar etti bu kez daha sert bir dille. Önce retrieverı, ardından collieyi tekmeledi. Köpekler gitmiyordu ve onlara karşı gelen kadına daha da sıkı yapışıyordu

Tanrım, dedi.

Collie, bacağını daha yukarıdan yakaladı, ardından farklı renkli gözlere sahip çok tüylü bir çoban köpeği diğer bacağını yakaladı. Kaslı bir siyah Labrodor arka bacaklarının üstüne kalkıp tişörtünün eteğine dişlerini geçirdi ve aşağı inerken ağzında sıkı sıkı tutmaya devam ettiği tişörtünde delikler açılmıştı.

Anne telaşa kapılıp çırpınmaya başladı. Köpekleri tekmeleyip elleriyle vurdu ama hayvanlar üstüne daha da çullandı. Önce bir yana, sonra diğer yana savruldu, en sonunda dizlerinin ve ellerinin üstüne çöktü. Bu andan sonra artık köpekleri durdurmanın yolu yoktu. Başını ellerinin arasına sakladı, köpekler üstünü başını yırttı, tişörtünün arkasını çekiştirdiklerinde incecik kumaşı kolayca parçalanıp alttan iç çamaşırı çıktı.

Her şey başladığı kadar ani bir şekilde sona ermişti, üstünde tek bir pati bile yoktu. Yerde, cenin pozisyonunda, nefes nefese ve çıplaktı. Kulaklarını geriye doğru atmıştı, etrafını saran

köpeklerin nazik nefeslerini duyabiliyor, harcadıkları gücün kokusunu alabiliyordu.

Başını kaldırdı. Köpekler etrafında dolaşıyor, inliyor, patileriyle yeri kazıyor, şüpheci bakışlar atıyor, durup öylece bakıyordu. Hepsinin sırtındaki tüyler kabarmıştı. Kadın, parmaklarını garaj yolunun taşının üstüne kıvırarak dayadıktan sonra dişlerini gösterdi. Gözleri alev alevdi, başındaki saçların uzadığını hissedebiliyordu, yelesi büyük bir gösteriş abidesine dönüşmüştü. Poposundaki kaslar yuvarlandı. Aklına rüzgâr gibi bir düşünce gelip geçti: *Sen bir hayvansın.*

Düşünmek değil, yalnızca harekete geçmek, yalnızca hayatta kalmak istiyordu. Hırladı, ardından etrafını saran kalabalığın üstüne körü körüne atıldı, dişleri et arıyordu. Tüyden, kandan ve kemikten ibaretti. İçgüdüsel ve öfkeliydi. Vücudunun ağırlığı, dünyanın onu nasıl aşağı çektiği, gecenin kendine has ıslaklığı, sağda solda uçuşan yarasalar, etrafındaki patilerin, bacakların ve başların her hareketi dışında hiçbir şey bilmiyordu. Dişlerini herhangi bir şeye geçirme arzusuyla geceyi ağzıyla taradı. Gözlerini kapadı ve artık yalnızca hareketten, karanlıktan, seğiren ve atılmayı bekleyen kaslardan ibaretti, hayvanın ilk rüyası buydu.

Ertesi sabah üstünde tişörtü ve iç çamaşırıyla yatağında uyandığında eşofmanı yatağın hemen yanında, yerde bir tomar hâlinde duruyordu. Yüzünü ekşitip bir süre eşofmanına baktı ve tişörtünün yakasını çekiştirdi.

Endişelenmesi gerektiğini, hiç dokunulmamış giysilerine bakacak olursa aklını kaçırmaya başlayıp başlamadığını merak etmesi gerektiğini biliyordu –hemen doktoru arayıp randevu alması, büyük ihtimalle bir psikiyatr tarafından muayene edilmesi, büyük ihtimalle bir sürü ilacın reçete edilmesi, kocası eve döner dönmez ona sığınması, deneyimlediği bu gerçeklik kırılmasını, köpeklerin gelişini, giysilerinin yırtılmasını ve sonra sabah ışığında bütün bu giysileri hiç dokunulmamış şekilde

bulmasını onunla ilişkilendirmesi gerektiğini biliyordu– ve tüm bunları bilse bile, yatakta öylece yatarken ve oğlan sürünerek üstünden geçerken, dini sayılabilecek bir heyecanla parlak ve saf bir duyguyla dolup taşmasının önüne geçemiyordu. Bu duygu vücudundan taşıyordu.

Oğlanı yakalayıp arka arkaya havaya fırlattı, ta ki oğlan gülmekten nefessiz kalana kadar. Sonra ıslak burnunu boynuna gömüp kokladı, oğlan neşeyle bağırıp yeni tüylenmiş kulaklarını tuttu. Kadın, oğlanın kolunu nazikçe dişlerinin arasında tuttu, oğlan yine çığlık atıp koşarak odadan çıktı. O da yataktan fırlayıp dört ayağının üstünde oğlanın arkasından yatak odasına gitti. Saçları hiç olmadığı kadar uzundu ve beline, oradan poposuna kadar uzanıyordu, uçları bacaklarının arka kısımlarını gıdıklıyordu. İkisi de güçleri tükenene kadar oyun oynadılar, odanın altını üstüne getirmişlerdi, tren rayları dört bir yana dağılmıştı, kitap yığınları devrilmişti, yatak örtüleri yerde yığın hâlinde duruyordu.

Aşağı indi ve oğlanın kahvaltısını hazırlayınca ıslık çaldı. Dün gece ne olmuştu? Korkması gerektiğini anlıyordu ama korkmuyordu. Taze bir güç vücuduna can katmıştı, vücudunu seviyordu, bir vücut olmayı seviyordu ve bir başka vücut olan, kendi yaptığı bir vücut olan oğlunu da seviyordu.

Belki de bütün anneler bunu yaşıyordu ama kimse ona söylememişti, tıpkı oğlunun doğumundan sonra ayaklarının büyüyeceğini, duş alırken saçlarının avuç avuç dökülebileceğini söylemedikleri gibi. Belki de anneliğin sırlarından *biri* de buydu. Oğlan patates mücverlerini yerken o da onun küçük masasında, hemen onun yanındaki küçük plastik sandalyede oturuyor, ensesindeki tüyleri okşayarak dalgın gözlerle pencereden dışarı bakıyordu. Ayağa kalkıp buzdolabından et çıkardı. Etten incecik iki dilim kestikten sonra geri kalanını tavaya attı.

Bunu denesek mi? diye sordu oğlana, çiğ et parçalarını ona götürerek. Köpek olsak mı? diye sordu. Oğlan başıyla onaylayıp

gülümsedi, ağzı yemek doluydu. İkisi de ufak, kırmızı et topaklarından alıp ağızlarına atarak çiğnedi. Kadın hırlayıp oğlunu gıdıkladı, oğlu güldü.

Vahşi hayvanlarız biz! dedi oğluna. Dışarı! dedi oğlan. Annesi kabul etti.

Kadın eti pişirip tabağa koyarken oğlan kapıya koştu. Tezgâhtan arkasına döndüğü sırada oğlan koşarak mutfağa girip bağırdı, Bak!

Elinde ölü bir fare vardı. Kadın önce çığlık attı, ardından güldü.

Nereden buldun bunu? diye sordu. İğrenç!

Yok iğrenç, dedi oğlan. Haydi anne.

Oğlanın arkasından gitti. Oğlan, kocaman açtığı gözleriyle tombul, küçük parmağıyla verandaya, kapının hemen önüne bırakılmış fare, sincap, tavşan ve hatta bir de yumuşak rakundan oluşan yığını –gerçek bir yığındı– işaret ederek annesinin tepkisini izledi.

Kadın nefes aldı.

Bir ikram. Bir işaret. Bir karşılama.

Vakit öğlen olmuştu ve açlıktan ölen kadın oğluyla birlikte şehrin merkezine inip kütüphanenin hemen karşısındaki en sevdikleri restorana gitti. Koridorlarında kaliteli kurabiyelerin ve krakerlerin, ithal şekerlemelerin satıldığı o hem şarküteri hem market olan butik yerlerden birindelerdi. Üniversiteye giden gençler için sıcak ve soğuk büfe yiyeceklerin yanı sıra en sevdiği anne mönüsü de burada satılıyordu. İsterse peynirli fırın makarnayla üç çıtır parmak tavuk da seçebilirdi. Koca bir tabak üzüm alabilirdi. Gerekirse tabağına göz olarak iki küp peynir, burun olarak bir dilim kivi ve ağız olarak da bir kaşık çilekli yoğurt koyabilirdi. Kadeh şarap da vardı.

Oğlan orayı gitmeyi çok seviyordu ve annesine tabağına ne konmasını istediğini eksiksiz bir şekilde belli ediyordu. Küçük

bir general gibi işaret ediyor, homurdanarak emir veriyor, ellerini çırpıp surat asıyor, annesinin gözünü korkutarak isteklerini eksiksiz anlatıyordu. Anne ketçaba bulanmış bir dilim rulo köfte, kolayca dağılan etli güveç, biraz daha parmak tavuk, fırında güzelce pişirilmiş mısır yemeğinden kocaman bir parça –öyle kocaman almıştı ki fırında pişmiş mısırı çok seven oğlu sevinçten ellerini çırptı– alıp tabağına boca etti. Ayrı bir küçük kâseye de peynirli fırın makarna koydu.

Kasaya geldiğinde kasiyer kız etleri tartıp bir an ona baktı. Bu bakışı bekleyen anne gülümsedi, oğlu da güldü, Tamamen regl olacağım için, dedi kadın ve kız huzursuz bir şekilde gülüp kasadaki düğmelere bastı.

Tamamen, dedi kız.

Yemekleri otuz dolardan fazla tuttu, anne öylesine acıkmıştı ki tabağını da tıka basa doldurmuştu.

Oğluyla birlikte dışarıda oturdu. Diğer anneler çocuklarıyla ilgileniyor, taze fasulye yemeleri için ısrar ediyor ya da yoğurt uzatıyor, çenelerine akanları ve üstlerine dökülenleri siliyordu.

Anne ve oğul yan yana oturdu. Makarna kâsesini oğlunun önüne koyup parmak tavuklardan birini ufak parçalara bölüp peçetenin üstüne dizdi. Bunu yaparken alışılmadık şekilde sessizdi, açlık ve et kokusu onu kendinden geçirmişti. Hayvani bir transta olabilirdi –evet, parmak tavuğu kesiyordu ama bunu ne yaptığını bilmeden yapıyordu. Yalnızca açlığına odaklanabilmişti, içindeki her alanı deliliğin eşiğine gelene kadar dolduran bir açlıktı bu. Kendi tabağına döndü.

Ah! Rulo köftenin ihtişamı! Güveç et lime lime parçalara bölünürken ortaya çıkan kas liflerinin yumuşaklığı! Önce çatal, ardından ellerini kullandı ve sonra yüzünü tabağın dibine kadar soktu. Onu başını yemeğe doğru eğip lokmaları doğrudan vücuduna soktuğunu görenler bunun bir tür ibadet olduğunu düşünebilirdi. Bu hareketinde bir saflık vardı.

Oğlan bir an annesini kocaman gözlerle izledikten sonra

neşeyle çığlık atıp aynısını yaparak yüzünü peynirli makarnaya daldırdı. Başını kaldırdığında yanağına çubuk makarna, gözkapaklarına da peynir yapışmıştı. Ellerini çırptı.

Anne, psikojenik füjüne devam etti, etin boğazındaki hissi içini doldurmuştu. Oğlan, mısırdan bir ısırık almak için tabağa uzandığında alçak sesle hırladı, oğlan geri çekildi, parmak tavuğu ağzına atıp sağa sola salladı.

Kadın, yuttuğu etin tadıyla inledi, burnuyla etrafı koklayıp ağzını şapırdattı, ardından mısır yığınını burnuyla oğluna doğru uzattı. Oğlu mısırı tombul eliyle alıp ağzına attıktan sonra gözlerini kapayarak çiğnedi.

Yemeye hiç durmadan devam etti; fevkalade hayvani bir konsantrasyonla yiyordu. Tabağını yalayarak tertemiz yaptıktan sonra ayağa kalktığında etrafındaki bütün annelerin dut yemiş bülbüle döndüğünü gördü. İşadamları bile telefonlarını bir kenara bırakmış onu izliyordu.

Peçetesini alıp sakince yüzünü sildi. Çok derin bir nefes aldı. Doğal davranacak, bir şey yokmuş gibi yapacaktı. Ağlamayacaktı. Ağlamayacaktı işte!

Dehşet verici bir şekilde yan masadaki adamla göz göze geldi. Saçlarının yanları kazılıydı, gömleğinin yakası açıktı, yanındaki sandalyede evrak çantası duruyordu.

Acıkmışsınız, dedi adam. Bu, bir sorudan ziyade sözlü bir yumruk gibiydi, az önce yaşanan şeyin farkında olduğunu belli eden korkunç bir yorumdu.

Ah, dedi kadın yüzü kızararak. Hemen başka yana dönüp gülmeye çalıştı.

Hav! dedi oğluna oyuncu bir tavırla, kaygısız bir kahkaha patlatmayı başaramamıştı. Yalnızca oyun oynuyorlardı! Köpek oyunuydu bu! O iyi bir anneydi ve bu da bir oyundu, öyle söyledi kendi kendine ve biri soracak olursa da böyle söyleyecekti.

Hav hav! diyerek karşılık verdi oğlu. Peynirle kaplı yüzünde güller açıyordu. Anne, oğlunun başını okşayıp yüzünü sildi.

Oğlan yeniden yemeğine dalarken anne de suyunu ağırbaşlı bir tavırla yudumladı.

Görünüşe göre insanlar yemeklerine geri dönmüştü ama kadın hiç oralı değildi çünkü kendini böylesine kaybetmiş olması, onu ele geçiren ve koku, tat ve açlık dışında hiçbir şeyin öneminin olmadığı bambaşka hâllere sokan ezici açlık fazlasıyla korkutucuydu.

Tamam, dedi sessizce kendi kendine, derin nefesler alarak. Tamam.

Anne! diye ciyakladı oğlan. Annesini her hâliyle seviyordu.

Köpek ol, dedi. Kadın gülümsedi ve avuçlarını ona doğru çevirerek hem eliyle hem ağzıyla, Bu kadar yeter, dedi. Bu kadar yeter tatlım. Sonra yaparım. Oğlan havladı ve yemeğine döndü, şimdilik tatmin olmuştu.

Anne, omzunda bir el hissedince dönüp arkasına baktı ve yaşlı bir kadınla karşılaştı. Kadında tatlı pudra kokusu vardı ve beyazlamış kısa saçları zarifçe şekillendirilmişti. Kadının her şeyinde, hafif makyajında, temiz gözlüklerinde, gülümseyen gözlerini çevreleyen kırışıklarında, yaz günü giydiği hırkanın örgüsünde bir güzellik vardı.

İnsanın oğlunun olması ne eğlencelidir! dedi.

Anne güldü.

Ah, evet, dedi. Çok eğlenceli.

Sen de nasıl bir annesin böyle, diye ekledi. Ne muhteşem bir annesin! Çocuğunla ne güzel eğleniyorsun. Hatırlıyorum o günleri.

Ah, teşekkür ederim, dedi anne çekinerek, şaşkına dönmüştü –kadın onu ayıplamak yerine eğlenmişti ve eski günlerini hatırlamıştı.

Biz de eskiden köpekçilik oynardık! dedi, artık oğlanla konuşmaya başlamıştı. Oğlumla birlikte! Çok eğlenceliydi ve oğlum bunu çok severdi. Hırrrr, dedi oğlana dişlerini gösterip başını öne arkaya salladıktan sonra gülerek annenin omzuna yeniden dokunup yanlarından uzaklaşırken.

Anne, yaşlı kadının arkasından bakarken yanlarından gitmemesini, oturup onlarla sohbet etmesini, hayatını anlatmasını istiyordu. Köpekçilik mi... oynuyordunuz? Gerçekten mi? İnsanlar tuhaf olduğunuzu düşünüyor muydu? Oğlunuz şu anda kaç yaşında? Onunla ilişkiniz nasıl? O küçükken çalışıyor muydunuz? Tutkularınız neydi? Yaptığınız seçimler doğru muydu? Şimdi dönüp geçmişe baktığınızda neyi farklı yapardınız? Lütfen bana ne yapmam gerektiğini, nasıl mutlu ve başarılı hissedeceğimi söyler misiniz? Lütfen bana sırlardan söz eder misiniz? Çünkü birtakım sırlar olduğunu biliyorum ve hepsini öğrenmek isterim.

Kadının karşısına oturup yaşlı, yumuşak, fazlasıyla kremlenmiş ellerini avuçlarının arasına alıp ona sorular, ardı arkası kesilmeyen sorular sorma isteğiyle neredeyse ağlayacaktı. Çok uzaktaki kendi annesi nadiren ararda ve aradığında da yalnızca bahçesinden, havadan, günlerin kısaldığından ve yağmura ne kadar ihtiyaçları olduğundan söz ederdi. Bir keresinde, hamileyken onunla doğum hakkında, neler yaşayacağı, acıdan nasıl korktuğu ve annesinin tüm bunların üstesinden nasıl geldiği konusunda konuşmak istemişti, ne var ki annesi yalnızca, *Sancısız doğum olmaz*, demekle yetinmişti –herhalde teselli vermeye çalışıyordu. Elbette, diyordu annesi, kötü bir şey ama kadın olduğun için zor olanı, dile getirilemeyecek kadar acılı olanı yapmak ve bu sessizlik anlaşmasına sadık kalmak senin kaderin, işin.

Anne eşyalarını topladı, oğlunun elini yüzünü sildi, pis tabakları elinden geldiğince hızlı bir şekilde kirlilerin konduğu kutulara bıraktı ve kapıdan çıkıp oğlunun arkasından oyun alanına doğru ilerledi. Gözleri oyun alanında ve vitrinlerde kadını aradı ama hiçbir yerde göremedi.

Oğlu bir yerlerden havlayarak annesiyle saklambaç oynamak istedi. Anne yüzünü güneşe dönüp uluduktan sonra oyun oynamak için oğluna doğru atıldı.

***

Duyduklarına inanamayacaksın, dedi kocasına o gece telefonda.

Hımmm, dedi kocası şaşırarak.

Bu sabah verandada bir yığın hayvan ölüsü vardı.

Ne vardı ne vardı? dedi kocası.

Tavşanlar, sincaplar ve sanırım biraz da fare. En üstte rakun vardı. Neşe içinde güldü.

Çok tuhaf, dedi kocası. Sanırım çok tuhaf ama komik de, dedi anne.

Sen iyi misin? diye sordu kocası.

Harika hissediyorum, dedi. Aylardır hiç bu kadar iyi hissetmemiştim!

Peki, harika haber, dedi kocası.

Öyle mi? diye sordu gülerek. Yani, senin için bu iyi haber mi?

Ne demek bu? diye sordu kocası.

Kadın güldü, güldü, güldü.

WW–

Hayatta gerçekten neyin önemli olduğunu düşünüyordum. Bunun orijinal bir soru olmadığının farkındayım ama yine de, belki benzer konuları siz de düşünüyorsunuzdur diye size fikirlerimi sunmak istedim.

Çocuğumun doğumundan önce hiçbir zaman bir ailenin hayalini kurmadığım gibi evlilik hayali bile kurmamıştım. Ben bir müzenin yankılanan odalarını, tozsuz geniş zeminleri, beyaz duvarları, böyle yerlerin kutsal sessizliğini ve oradaki işimi hayal ediyordum. Çocukken kurduğum ilk hayal buydu, en genel hayalimdi ama yıllar içinde genişleyip dönüştü. Ufacık dokunuşlarla pahalı saç kesimlerine ve son moda göz merceklerine, birçok ilginç projenin doğduğu güneşli bir stüdyoya doğru kaymaya başladım. Bir sürü fikri ve güzel zevkleri olan arkadaşlar, Avrupa seyahatleri, yazlıklar falan hayal ettim. Başınızı şişirmeyeceğim. Söylemeye çalıştığım şey, hayatım boyunca bunları hayal ettiğim. Bunları arzuladığım.

Sonra vücudum. Sonra çocuğum. Ve evet, oğlum benim için büyük bir neşe kaynağı –en yüksek sesli itirazlarıma rağmen anne olmak saf, tatlı ve doğru bir duyguydu– ama güneşli bir stüdyoda çocuğa yer yok. Ya da şöyle söyleyeyim, evimin içinde bir çocuk varken sanata yer yok. Sanki bütün hayallerimi silbaştan yeniden kurulmalıyım. Duvarlar boş ve onlarla birlikte ben de boşum.

Tüm bunlardan bahsetmemin nedeni şunu sormak: Bir kadın ne için savaşmalı? Sınırlı kaynaklarına, sınırlı zamanına, enerjisine ve ilhamına bakıldığında, savaşmaya değer olan ne? Sanat mı? Büyük resme bakılırsa, bu bazen çok anlamsız, hatta bencilce geliyor. Birinin dünyaya bakışını değiştirmeye çalışmanın kime yararı var? Özellikle de bir çocuğun annesine bu kadar acil ihtiyacı varken.

Sanatın çok önemli olması, annelik kadar önemli olması dışında hiçbir cevabım yok. İnsanın kendisi olması için çok önemli. Belki de sanat olmadan varlığımı sürdürmemeliyim.

Benim için çok önemli olması yeterli bir neden mi?

MM

Kapının hem içinde hem de dışında çizikler vardı. Kitapların kenarları çiğnenmişti. Yastıklardan biri yırtılıp paralanmıştı. Evden çıkıp kasabaya inmeyecekti; istemiyordu. Oğluyla birlikte hamurlarla oynadılar, turta pişirdiler, salonda müzik açıp dans ettiler. Bütün vücudu tüyle kaplanmıştı. Kedi –kabarık kuyruğu ve yumuşacık karnıyla– karşı konulmazdı. Oğluyla çimenlerin üstünde hiç durmadan koşmaya bayılıyordu. Yakalamaca oynadılar. Yakalayıp getirme oyunu oynadılar.

Köpek alsak mı? diye sordu oğlana. Oğlan, Evet, dedi.

Babana sorarız belki, dedi kadın ve sonra ekledi, Ya da sormayız.

Mahalledeki hırdavatçıya gidip köpekler için ödül mamaları ve kadının çok sevdiği parlak paslanmaz çelik su kâsesinden

aldılar. Kadın, eve döndüklerinde kâseden su içmeyi denceyince oğlan güldü ve sonra kendisi de aynı şeyi denedi. Oğlan, o günden itibaren bütün içeceklerini bir köpek gibi köpek kâsesinden içmek istedi ve annesi de öyle yaptı. Kâseyi kediyle paylaştılar çünkü onlar uslu köpeklerdi.

Daha iyi bir anneye dönüşüyordu çünkü daha iyi bir köpeğe dönüşüyordu! Köpeklerin *çalışması* gerekmezdi. Köpekler *sanatı* umursamazdı. Neden bu daha önce aklına gelmemişti ki?

Köpek olma fikrini *seviyordu* çünkü havlayabiliyor, hırlayabiliyordu ve bunlar için haklı bir gerekçe öne sürmek zorunda değildi. İsterse özgürce koşabilirdi. Vücuttan, içgüdüden ve itkiden ibaret olabilirdi. Açlık ve öfke, susuzluk ve korku olabilirdi, daha fazlası değil. Saf ve heyecanlı hâllerine dönebilirdi. Doğum yaptığında bu özgürlüğe sahipti, çığlık atmış, kaka yapmış, küfür etmişti ve gerekirse birini öldürebilirdi bile. Kocası ağzından çıkan gürültüler yüzünden neredeyse bayılacaktı. Böyle adlandırmıştı bu sesleri: *Gürültü*. Kadın, bir süre tek bacağı havada yatmıştı, doğum koçu ona kendi yapmadığı takdirde, bebeğin dönmesine yardım etmek için onu kendi sokacağı pozisyonun bu olduğunu söylemişti ama kendisi bunu içgüdüsel olarak sezmişti. Vücudunu takip etmişti. Başka takip edecek ne vardı ki? Hırs, para ve kariyer dünyasının bir parçası olamıyorsa tüm bunları ardında bırakıp en derin rüyalarının, bedensel arzularının vahşiliğine çekilmek istiyordu. Artık jürinin hazır bulunduğu bir sergide kimlerin yer alacağına dair bir şeyler okumak yoktu. Artık çabalamadığı, her gün işe geri dönmeyi planlayıp başaramadığı için kendini azarlamak yoktu. Artık ondan beklenene teslim olacaktı: Yavrusuyla ilgilenmek dışında hiçbir isteği olmayan ya da ötesini umursamayan bir hayvan. Peki o zaman. Vücudundaki bütün gözeneklerden tüylerin fışkırdığını hissedebiliyordu.

Mutlak mutlulukla havlayınca oğlu da havladı ve annesinin kafasını kaşıdı.

***

"...Çünkü kadınların kendi içlerinde ne gibi mucizeler ve gizemler büyüttüğünü kim bilebilir ki?" diyordu paragraf, lambanın loş ışığında. Gün boyu süren köpek rüyalarından sonra akşama doğru kendini koltuğa atmadan önce bu cümleyi okumuştu. Oğlu poposunda beziyle salonun zemininde uyukluyordu.

Kadınların insanlık tarihinin başlangıcından beri hangi hünerlere, hangi asla hayal bile edilemeyecek varoluş şekillerine ulaşabildiğini kim bilebilir? Bir kadın sınırlarını zorladığında bütün ayrıcalıkları, bütün yeteneklerini, bütün biyolojik donanımlarını ve numaralarını kullanır ve çocuğu olanlar bunu yalnızca hayatta kalmak için değil, aynı zamanda çocuklarına bakmak için yapar. Annenin güçleri çocuksu kadının güçlerinin yerini alır çünkü anne –özellikle bebeği olan ve çocuğu çok küçük olan anneler– bu arada kalmışlığı –ne tam olarak insan ne de tam olarak hayvan– işgal eder ve en çok merak uyandıran sihirli kadınların çoğunu işte bu eşikte kalmış kadınların öteki dünyasında buluruz. Burası güçlerinin en ürkütücü, varlığının en uçucu olduğu yerdir, uyumsuz becerinin bağlantı noktasını oluşturur.

Koltuğun içine iyice gömüldü ve uyumamak için gözlerini kırpıştırdı çünkü cümleler içinin en derininde bir yerden çıkıyor gibiydi oysa oradaydı işte, sayfadaydı...

En alışılmadık olan da şudur belki: Çoğu kadın gücünün farkında değildir ve sihrin diyarına son bir bakış bile atmadan girer. Onlar için bu yolculuk nefes kadar, uykuya dalmak kadar doğaldır. Bilinenin dünyasından bilinmezin dünyasına genelde bilinçsizce geçilir ama bilinçli olunsun ya da olunmasın, bu, Kwolo'nun aga *ya da ikinci hayat olarak adlandırdığı şeyin başlangıcını temsil eder.*

***

Kocası cuma akşamı eve döndü. Yazın son günleriydi, öyle ki gözlerinizi kısarsanız ağaçların yapraklarının dönüşünü görebilirdiniz. Güzel bir gün olmuştu ve beş saat boyunca araba kullanmasına rağmen keyfi yerindeydi çünkü neden olmasındı?

Evin yalıtım kapısı kilitli değildi ve bu kapının arkasındaki ağır ana kapı, yazın genelde yaptıkları üzere, aralık bırakılmıştı. Açık pencerelerden içeri esinti giriyordu ve salonda usul usul müzik çalıyordu.

Selam, dedi kocası ayakkabılarını çıkarıp bavulunu çamaşır makinesinin yanına bırakarak.

Mutfak derli toplu ve temizdi, banyo gölgeydi ve çamaşır suyu kokuyordu. Yataklar yapılmış, halılar süpürülmüştü. Yataklarının yanında yeni bir kulübe vardı, içine yumuşak bir örtüyle yataktan alınmış kuştüyü yastık konmuştu. Genelde olduğunun aksine, yerde pis kıyafet yoktu. Genelde olduğunun aksine, sağa sola hiç oyuncak saçılmamıştı. Açık pencerelerden alacakaranlığın nefesi girip çıkıyor, tiril tiril perdeleri uçuruyordu.

Evin içinde dolanıp karısına seslendi.

Tatlım, dedi, neredesin?

Salona girdiğinde oğlanı –mutlu ve temizdi, üstünde yalnızca bebek bezi vardı– temiz halıya yayılmış bir köpeğin yanında otururken buldu. Köpek kocamandı ve kalın, gri siyah kürküyle ona kurtları hatırlatmıştı. Hayvan, adamı seyretmek için tek gözünü açtı.

Bebeğim, annen nerede? diye sordu koca. Oğlan ellerini çırpıp güldü.

Köpek! dedi neşe içinde, sonra hamur gibi kollarını hayvanın boynuna sarıp minicik kafasını göğsüne koydu.

Koca, ellerini soyulmuş gibi havaya kaldırarak onlara doğru yaklaştığında hayvan ayağa kalktı.

Uslu köpek, dedi. Uslu.

Hayvan, dudaklarını geriye çekerek dişlerini gösterdikten sonra usulca, göğsünün derinlerinden gelen bir sesle hırladı.

Tek bir keskin hareketle ayağa kalkıp evin arka tarafına, açık bırakılan balkon kapısına koştu ve uzun süren günün kararmaya başladığı çimenlere çıktı. Çocuk neşe içinde bağırdı, koca da köpeğin arkasından aynı kapıdan geçerek dışarı çıktı. Çökmekte olan gecenin içine doğru ilerlerken karısının dışarıda bir yerde olduğunu düşündü.

İKİ

Uzaktan, kocasının arka bahçeden ona seslendiğini duydu ama artık o kadın değildi, artık o anne ve eş değildi. Gece Kancığı'ydı ve muhteşem bir hatundu. Sanki bunu çok, çok uzun zamandır bekliyor gibiydi.

Gölgelerden çıkmayarak yolunu çizdi. Sokağın karşısındaki, cumhuriyetçilere oy veren, geniş koleksiyonundan asla ödünç alet vermeyen, anne oradan geçerken neredeyse hiçbir zaman selam vermeyen, titiz bir bebek bakıcısının özeniyle ilgilendiği çimenlerinde oğlanın yürümesine bir dakika bile izin vermeyen, küçük çocuğa bakıp annenin onu azarlamasını ve yanına gelmesini istemesini kollarını önünde kavuşturarak izleyen, anne özür dileyip işi şakaya vurmaya çalıştığında gülümsemeye bile tenezzül etmeyen komşusunun yaşadığı ev boyunca dikkatle ekilmiş petunyaları ayaklarıyla ezdi.

Başlarım çimenine, diye düşündü adamın evinin yanında yere çöküp dev gibi bir kaka yaparken. Kakanın hemen yanındaki çimenleri eşeleyip kesekleri yerinden çıkardı, sonra Stanley'nin çimensiz kalan kısmına taze çimen tohumu attığı yeşil alanın kenarına gidip tohumları kaldırıma doğru itekledi.

Arkadaki çimenlere geçti ve sokak lambalarından süzülen ışık huzmelerinden kaçınarak çit boyunca ilerledi, tren raylarının altından geçen tünele girip ufak derenin kenarında ufak parka çıktı. Evsizlerin oradaki banklarda uyuduğunu biliyordu ve bir keresinde bisikletle oradan geçerken marihuana içen bir grup erkekle karşılaşmıştı. Genelde parktan uzak durmaya çalışıyordu çünkü orada başına gelebileceklerden korkuyordu ama bu gece gitmek istediği tek yer orasıydı. Hayvanları, banklarda uyuyan leş gibi adamları koklarken kalbi küt küt atıyordu.

Uyurken boğazlarını yırtabilirim! diye düşündü, baş döndürücü bir güç içini kaplarken. Kendi gücünden yorulmuştu. Kendi şiddeti içinde yüzüyordu. Ulumak istedi ama bunu yapmak yerine korunun ortasından geçen patikadan ses çıkarmamak için adımlarını dikkatle atarak yürüdü. Korunun içindeki soğuk dere bilincinin çeperinden akıp gidiyordu. Derenin soğuk gece yarısını, kaçak ve sonu gelmeyen akışını düşündü. Dere bu açıdan onun akrabası sayılırdı.

Ayışığının içinde gecenin normalde duyumsayamadığı yaşamını görebiliyordu. Yaprakların üstünde böcekler geziniyor, bir kuş ağacın tepesine sıçrıyordu. Çimenlerin ve kuru yaprakların altında bir yılan etrafını saran havayı hafifçe iterek fareye doğru yaklaştı. Gecenin tamamı çıtırtılar ve hırıltılarla doluydu. Ayışığı sanki titriyor, her şeye can katıyordu.

Ihlamur ağacının yanındaki tavşanı görünce donakaldı. Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve dişlerini gösterdi. Tek kolunu kaldırıp indirdi, ardından diğerini kaldırdı. Hareketleri neredeyse mekanikleşmişti, yavaş ve ölçülüydü. Işık oyunlarının arasında katlanıp dalgalanan bir gölge olmak istiyordu.

Tavşan, burnunu ve kulağını kıpırdattıktan sonra karanlığın içine daldı. Kadının vücudundaki bütün kaslar önce gerildi, ardından hareketle birlikte patladı. Hayvan fundaların arasında gözden kaybolmadan arka bacağını yakalayabilmek için peşinden fırladı, çalılara dalıp çimenlerin arasından geçti.

Dişlerini boğazına geçirdiğinde minicik hayvan ağzının içinde nefes aldı. Hayvanı sert bir şekilde sağa sola salladı. Gözlerinden alevler saçıyordu, hareket edip etmeyeceğini görmek için hayvanı yere attıktan sonra yeniden ağzına alıp sağa sola salladı.

Hayvanın korkusunun kokusu!

Kanının sıcaklığı!

Dişlerinin arasında ezdiği kafatasının parçalanışı!

Hayvanın ölüsünü karanlığın içinde mahalleye kadar ağzında taşıdıktan sonra evinin arka kısmına, çimenlerin en uzak köşesine varınca bu hazineyi, bu ödülü gömmek üzere sığ bir çukur kazdı.

Sonrasında çimenlerin üstünde yürüdü. O günün daha erken saatlerinde oğlunun uzandığı noktanın, kapıdan çimenlere doğru yürüdüğü, elleriyle dokunduğu ve hâlâ garaj yolunun kenarında duran mavi topun kokusunu aldı. Çamurun ve araba lastiklerinin kokusunu aldı. Güneş tepedeyken kedinin oturmayı sevdiği arkadaki basamakların, kedinin verandaya çıkıp çimenlerin arasından geçmek için kullandığı patikanın kokusunu aldı, ardından yabanelması ağacının altındaki oturmayı çok sevdiği noktanın kokusunu takip etti. Ağacın altında elmaların, sincapların ve kuşların hayalet kokularını içine çekti. Kokuların kürküne sinmesi için uzanıp çimenlerin arasında yuvarlandı, keyiften inledi, ardından kompost kovasına ve bahar çiçekleri ekmeyi sevdiği taşlı küçük bahçeye doğru ilerledi. Kendi kokusunu, insanken yaydığı kokuyu alınca hemen anlamıştı.

En başından beri ihtiyacı olan şeyin –tıbbi yardımdan ya da psikoterapiden, mutluluğu seçmekten ya da kendine çekidüzen vermekten daha çok ihtiyacı olan şeyin– keskin dişlerini yaşayan, kanlı canlı bir şeye geçirmek, hareketsiz çürük bir şeye dönüşene kadar kanının aktığını hissetmek olduğunu bilemezdi.

Demir eksikliğinden ya da epizoddan kaynaklanmıyordu. Onda hiçbir "sorun" yoktu. Tek bir gece. İhtiyacı olan şey şiddetle dolu tek bir geceydi. Kimsenin ne düşündüğünü umur-

samadan, istediği yere sıçarak, hiçbir canlı tarafından ihtiyaç duyulmadan ve karanlıkta hareket eden bir beden, bir gölge, yalnızca vücudunun emirlerini dinleyen kendisinin bir hayaleti olarak geçireceği tek bir gece.

Yorgun düşünce uyumak üzere çimenlerin arasına kıvrıldı.

Gece yarısı kaçamağından sonra kendi içine doğru kıvrılmış, çıplak ve çiyle ıslanmış vaziyette, şimdiye kadar annenin –ya da Gece Kancığı'nın diyelim– hiç bilmediği güçlü bir huzur hissiyle uyandı. Güneş kasabanın uzak köşelerinden yükselmiş, arka bahçeyi temiz ve pürüzsüz bir ışığa boğmuştu. Bütün çimenler ışıl ışıldı. Bütün kuşlar şakıyordu.

Elma ağacının altında yalnızca birkaç saat uyumuş olmasına rağmen epeyce dinlenmişti. Vücudu güçlü ve canlıydı, çıplak olmasına rağmen üşümüyordu. Çocuğu doğduğundan beri, hatta belki daha da eski bir tarihten beri hiç uyunmadığı gibi uyanmıştı; ne uyku sersemi ne huysuzdu, yalnızca coşkuluydu ve daha önce hayatı boyunca hiç yapmamış olmasına rağmen sabah erken saatlerde koşuya çıkabileceğini düşündü. Sinüsleri temiz, gözleri parlaktı. Saçlarına dokununca temiz hissi veriyordu, tenini çiyle kaplanmış hayal etti, yeterli uyku çekemediği, yeterli su içemediği, yeterli güneş kremi süremediği ve yeterli salata yiyemediği yılların izi yoktu.

Tortop olan vücudunu çözmeye başladı, kemiğin üstünde gerilen derisini hissetmek için kollarını iki yana açtı, bacaklarını yavaşça uzatıp ayak parmaklarını çıtırdayana kadar oynattı. Ayağa kalktığında omurgası aşağıdan yukarıya doğru yükseldi; sonra kollarını göğe doğru uzatıp filmlerdeki oyunculardan gördüğü gibi muhteşem bir şekilde esnedi.

Arka bahçeye baktığında arıların ve böceklerin yavaş yavaş canlandığını gördü, yumuşak sabah güneşi dalların, kocaman muz zambaklarının parlak yapraklarının arasından süzülüyor-

du. Kendini bu kadar iyi, bu kadar mutlu, bu kadar uyanık ve doymuş hissedebileceğini hiç bilmiyordu.

Sessizce garaja yürüyüp şifreyi girerek kapıyı açtı, kapı fazlasıyla gürültülü bir mekanik gıcırtıyla açılırken eğilip içeri girdi ve yedek anahtarı aldı. Yan kapıya doğru hızla yürürken kendini cennet bahçesinin dışında ilk sabahını yaşayan Havva gibi hissetti ama dürüst olmak gerekirse hâlinden çok memnundu. Kendini yeni baştan anlamak harika bir duyguydu. Eğer diye başlayan cümlelerin içinde kaybolmak yoktu artık. Artık her şeyi bilmek harika bir duyguydu.

Banyonun aynasında o âna kadar hiç tanışmadığı biri vardı, saçları matlaşmıştı ve giysileri çamur içindeydi, yüzünde kan ve çamur vardı, burun delikleri katranı andıran bir isle kabuk kabuk olmuştu. Elleri haftalardır bahçede çalışıyormuş gibi görünüyordu. Bacakları kırmızı çiziklerle kaplanmıştı. Ayak tabanına batan dikeni çıkardıktan sonra duşa girdi.

Tenini sıcak suyun altında ısıtıp giderden akan suyla durulanan kılları ve kürkü, ellerinden ve ayaklarından akan çamurları, saçlarından akan yaprakları ve ince dalları izledi. Köpekdişlerinin uçları ufalanmıştı, onları da bulanık suya tükürdü.

Kurulanırken yorucu bir haklılık, *Ben sana söylemiştim* hissi, derin bir aklı başındalık bütün içini kapladı. Temiz bir tişört giyip rüyalara dalmış olan kocasıyla oğlunun yanına kıvrıldı.

İşin aslı, anne hiçbir konuda yanılmamıştı. Vücudunda biten ürpertici tüyler ya da sivrileşen dişler konusunda yanılmamıştı. Kuyruk ya da açıklanamaz şekilde soluğu ön kapısında alan köpek sürüsü konusunda yanılmamıştı. Aslında her konudaki hislerinde tamamen haklıydı, yalnızca köpekler konusunda değil, daha önceki konularda da, ne kadar sinirli ve yorgun olduğu, kocası kendi hedeflerinde başarılı olurken kendisinin artık evde olmasının, çalışma hayatının dışında kalmış olmasının, kariye-

rini askıya almış olmasının, sanatı askıya almış olmasının, hayatını belirsiz bir süreliğine askıya almış olmasının ona hiç iyi gelmediği konusunda da haklıydı. Çocuk yetiştirmek, kadınların yaptıkları işler, ev işleri değersiz bir değildi, ev kadını olduktan sonra, yalnızca çocuğunun varlığıyla tastamam var olabildiği, yavaş yavaş kaybolmaya başladığı doğru değildi. Günlerini nasıl geçirdiğini düşündüğünde şunu düşünmesi işten bile değildi: Oğlu olmadan önce hiç var olmuş muydu?

Evet, hangi kavganın kazananı olduğunu saptamak daha zor olsa da tüm bunlardan onun kazandığı sonucu çıkarılabilirdi. *Bütün* kavgaların, en azından son kavgaların kazananı olduğunu gönül rahatlığıyla varsayabileceğini hissetti. Şu andan itibaren, her ne kadar ilk başta böyle içgüdüler çılgınca görünse de içgüdülerine ve yargılarına güvenebileceğini hissetti. Doğruluğunun kanıtlandığını hissedebilirdi ve hissetmeliydi de, haklılığının tadını çıkarabilirdi ama şu anda yatakta yanında uyuyan kocasına haklılığını hiçbir şekilde öne sürememesi gerçekten sinir bozucuydu.

Hayır, kesinlikle, hiçbir şekilde, asla dönüşümünü o iyi adama açık edemezdi. Kocası nazik, mantıklı bir adam olsa da ona gerçek benliğinin en gerçek parçasını gösterirse ne söyleyebileceğinden, ne yapabileceğinden emin olamıyordu. Doktora ya da daha da kötüsü, psikiyatra gitmesi için onu zorlayacak mıydı? Dönüştürücü şenliğini dondurmak ya da daha kötüsü, kökten bitirmek için kutu kutu turuncu ilaçlardan mı reçete edeceklerdi? Onu akıl hastanesine mi yatıracaklardı? Çocuğundan ayıracaklar mıydı? Parlak beyaz bir odada, kolları ve bacakları sandalyeye bağlanmış hâlde, yumuşak, pamuk gibi bir elbisesinin içinde boş gözlerle pencereden dışarı bakıp öylece ömrünü mü çürütecekti? Elbette kocası onun dönüşümünün nasıl doğal, nasıl sağlıklı ve yapıcı olduğunu göremezdi. Çocuklarının annenin köpek eğilimlerine, ikisinin birlikte oynadıkları köpek oyunlarına rağmen çok iyi bakıldığını göremeyecekti.

***

Bunu yapamazsın, dedi kocası mutfakta, yüzünde endişeli bir ifadeyle, annenin dönüşümünün ertesi sabahı. Eve geliyorum ve sen evde yok musun? Oğlan yalnız mı? Ve o köpek?

Gece Kancığı, kocasının yüzüne öylece baktı. Kollarını kavuşturduktan sonra ufak bir yücegönüllülük hareketiyle yeniden çözdü. Kendine bu konuşma boyunca dostane davranmaya çalışması, hırlamaması, dişlerini göstermemesi, herhangi bir saldırgan hareket yapmaması gerektiğin söyledi çünkü gerçekten bunu önemsiz bir tartışmayla geçiştirmek istiyordu ve en büyük nedeni de kocasına dün gece ne yaptığını ya da neden evden erkenden çıktığını açık etmek istememesiydi. Sırlarının sır olarak kalmasını istiyordu. Sırları bugünlerde tamamen kendisine ait olan tek şeylerdi, *anne, eş ve orta yaşlı bir kadın* olmanın dışındalardı. Eskiden sanatı onun için ne kadar değerliyse şimdi de sırları neredeyse o kadar değerliydi ve bunu düşündüğünde sanatında da bazı sırlar olduğunu fark etti. Hayal ettiği fikirler, çalışmaya başladığında içinde sessizce tuttuğu heyecan, bir projenin ulaşabileceğini hayal ettiği yükseklik, tek başına çalıştığı saatler, düşünmek ve hayal etmek, kendi kendisiyle sohbet etmesi. O hayatta, ortaya çıkardığı sanatta güzel ve leziz bir sır, bir samimiyet, bir sarhoş edicilik vardı.

Bir projeden çok erken bahsetmek onu mahvederdi. Projeyi gerçekleştirdikten sonra hakkında çok konuşmak da onu sıradanlaştırırdı.

En iyisi bir şeyi sessizce, gizlice yapıp bütün o muhteşem ve şaşırtıcı ihtişamıyla ortaya çıkarmaktı. Doğum gibi, diye düşündü. Bir şeyi en özel yerinizden çıkarmak. Dünyaya geldiğinde çığlık çığlığa bağırması. Kusursuz ve gösterişli olması, hakkında söylenecek tek kelime olmaması, onu kollarınıza alıp dünyaya tek bir rica sözcüğüyle sunmak: Bakınız.

Evet. Sanatı. Sırları. Geriye onlardan ne kadar küçük parçalar kalmış olursa olsun, onları kendine saklamalıydı.

Kocası hâlâ cevap bekliyordu, herhangi bir karşılık bekliyordu.

Sana bir not bıraktım, dedi anne, özür dilemeyi ve ödün vermeyi reddederek. Sanki açıklanamaz bir şekilde tamamen ortadan kaybolmamış gibi davranıyordu. Kafasını kullanıp mutfak tezgâhında bıraktığı notta uzun bir yürüyüşe çıktığı ve o gece eve dönmeyeceği, biraz kendiyle baş başa kalmaya ihtiyacı olduğu, ortada sorun olmadığı ve endişelenmemesi gerektiği, oğlanı tek başına bıraktığı için üzgün olduğu ama telefonundaki haritadan kocasının arabayla eve çok yaklaştığını gördüğü –gerçekten birkaç sokak ötedeydi– ve birkaç dakika erken çıkmanın kimseye bir zararı olmayacağı, evin onu deli ettiği ve evden çıkması gerektiği, kocasını sevdiği, oğlunu sevdiği ve onları sabah göreceği yazıyordu.

Sonuç olarak, kocası asla ödün vermezdi. Asla özür dilemezdi. Her tartışmalarında üste çıkar ya da çıkmaya çalışırdı. Geri adım atmaz, kendini açık seçik ifade eder ve çıkarını mutlaka korurdu. Bu kez de anne böyle davranacaktı.

Kocası annenin on yıldır bakımını yaptığı, elleriyle büyütüp yeşerttiği –neden bu kadar yavaş büyüyordu?– mevsimine göre pencere pencere gezdirdiği, mavi toz atılarak verimli hâle getirilmiş mavi suyla suladığı yerfıstığı bitkisini düşürdüğünde özür dilemiş miydi? Kendisi oğlana kahvaltı hazırlamanın, oğlana kitap okumanın, oğlanı giydirmeye çalışmanın ortasında uyumaya cesaret ettiği bir cumartesi sabahı, kocasının canı sıkılmıştı ve çöpe muz kabuğu atmaya gittiğinde bir şekilde eli ayağına dolaşmış, yerfıstığı bitkisini pencere pervazından düşürmüş, alelacele toprakları saksının içine geri doldurmuş ve bitkiyi toprağa yüzeysel bir şekilde geri dikmişti. Bütün bunları yaptıktan sonra hiç haber bile vermemişti. Pencere pervazından ve yerden temizlenmemiş toprağı, çoktan solmuş bitkiyi görüp kocasından hesap sorunca, kocası keyfi kaçarak bitkinin tehlikeli bir şekilde yerleştirildiğini ve gerçekten düşeceğinin

çok belli olduğunu, kendisinin hata yapmak şöyle dursun, onu yalnızca kaçınılmaz sonla buluşturduğunu söylemişti.

Yerfıstığı yetiştirmeye çalışmak çılgınlıktı. Kim yerfıstığı yetiştirirdi ki? Hem bu kadar kuzeyde kalan bir enlemde bu bitki yeşerir miydi? Olgunlaşmaları ne kadar sürerdi? İnsan yerfıstığı kavurmayı nasıl başarmıştı? Elbette aklına tüm bu sorular ve daha da fazlası gelmişti ama yine de o bitkiyi yaşatmakta ısrarcıydı çünkü "eğlenceliydi," çünkü bu sadece ona ait bir projeydi, çünkü bu annenin evcimenliği geçersiz kılma çabasına sanatsal dokunuşuydu.

Ölmemesi gerekir, demişti kocası keyifsizce. Ölmesi için hiçbir neden yok. Sadece toprağa geri koyup sula.

Yaptım, demişti kadın.

Yani sırf düştü diye *ölmesi* çok saçma, diye devam etmişti kocası duygusuzca, sanki ileri sürdüğü gerekçeler bitkiyi yeniden canlandıracakmış gibi.

Yapman gereken tek şey üzgün olduğunu söylemek, demişti karşılığında. O zaman her şey yoluna girer.

Ama ben düzeltmek istiyorum, dedi kocası. Benim için her şey ancak *o zaman* yoluna girer.

Yalnızca üzgün olduğunu söyle, demişti. Kocası bunu yapmak yerine bitkinin yanına gitti ve toprağı kurcalayıp bitkiyi dikleştirdi ama bıraktığı an bitki yeniden düştü.

En sonunda, tüm bunların ardından salona yürüdü ve karısının yanından geçerken yarım ağızla, Üzgünüm, dedi.

Kadın, kocasını boğazından ısırmak, beysbol sopasıyla vurmak ya da avazı çıktığı kadar bağırmak istediyse de bunları yapmak yerine onun kahvaltı tabaklarını yıkamaya başladı.

Bu yüzden onun için önemli olan noktaları, not bıraktığını vurguladı, özür dilemedi, ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu söyledi ve birine zararı olup olmadığını sordu. Olmamıştı. Olmamıştı! Kocası dinledi, itiraz etti, biraz daha dinledi ve en sonunda sakinleşti. Kadın kahve yaptı, ikisi birlikte sessizce oturup

kahvelerini içtiler. Oğulları salonda aguluyor, tabii ki yine trenleriyle oynuyordu.

Bir an senin o köpek olmandan korktum, dedi kocası süklüm püklüm.

Tabii, dedi kadın. Köpeğe dönüştüm ben. Senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?

Yani, daha önce şey demiştin ya..., diye başladı söze kocası ama cümlenin sonunu getirmedi, kendinden ve dalıp girdiği bu mantıksız dünyadan emin değildi.

Sen ciddi ciddi şey demeyecektin herhalde...

Önce durdular, ardından gülmekten iki büklüm oldular. Koca, elini kadının beline doladı, o da kocasının kucağına atladı ve ikisi birlikte yere yuvarlandılar, sonra oğlan geldi ve o da annesiyle babasına katıldı.

O cumartesi sabahı aile yerde güreşip gülüşürken, birbirlerinin giysilerine dokunup kollarının ve bacaklarının yumuşacık derisini okşarken evin içinde muhteşem bir boşluk vardı. Yerde oturup birbirlerine hikâyeler ve fıkralar anlattılar, el oyunları oynayıp birbirlerini gıdıkladılar. Oğlan annenin saçlarını taradı, Gece Kancığı kocasının saçlarını taradı, ardından saatlerce kitap okudular.

Kedi, korkunç bir sesle miyavlayarak salona girdi, koca ayağa kalkıp ellerini öne uzatarak kedinin peşinden gitti. Bu, yalnızca keyfi çok yerindeyken oynadığı bir oyundu.

Kedicik! dedi koca, panikten kocaman olmuş gözlerle kaçışan hayvanı takip ederek. Seni çatıya atıp orada açlıktan ölmeni bekleyeceğim, dedi hayvanı yanlara taşan göbeğinden yakalayıp kauçuk çiğneme oyuncağı gibi önce havasını boşaltıp sonra ciyaklatarak.

Belki çatıdayken bir tavuk, doğanı pike yapıp pençeleriyle onu yakalar, dedi Gece Kancığı, kedinin sağa sola salladığı patisindeki toz yumağını alıp hayvanın yaşadığı korku karşısında

gülerek. Sonra onu gökyüzüne uçurup ağır madencilik ekipmanlarının bulunduğu derin bir taşocağına atar ve zavallı bedeninin üstünde iş makinesinin tırtıllı paleti hiç durmadan döner.

Vay canına, dedi koca, etkilenmişti. Yaratıcı.

Teşekkürler.

Gece Kancığı ve kocası, o öğleden sonra oğulları tavan vantilatörünün serin esintisinde loş odasında uyuduktan sonra seviştiler. Kendi loş odalarında daha önce hiç kavuşmadıkları gibi kavuştular. Mühendis kocası fazlasıyla şehvetli bir performans sergilemişti ve kadın onun mizacındaki bir adamdan böyle bir performansı hiç beklemezdi. Bu kez kocası kendini serbest bırakmıştı, onun omuzlarını ısırmış, boynunu yalamış, en sonunda ikisi de zihinlerinden, ev kredisinden, faturalardan, yerlerin kirliliğinden ve dolaptaki karıncalardan kurtulana kadar onu ateşli ve iştahlı bir şekilde öpmüştü. Tüm dertler uçup gitmiş, yalnızca ikisi kalmıştı, bir evin içinde iki canlı hayvan.

Kapıları ardına kadar açtılar. Bütün pencereleri açtılar. Böcekleri ve tozu toprağı olgunlukla karşıladılar. Alerjenleri olgunlukla karşıladılar. Aile, tıpkı rüzgârın yaptığı gibi bir süre dünyalar arasında özgürce dolaştı.

Yine de kocanın hemen hemen boş bir eve geldiği akşam gördüğü köpeğin varlığının temeline merakla inmeye çalışmamış olması garip değil miydi? Belki de annenin dönüşümünden bile daha garip olmalıydı. Kocanın bilim ve mantıklı açıklamalar adamı olması göz önünde bulundurulduğunda, bu ayrıntının büyük oranda hiç konuşulmamış olması şaşırtıcı değil miydi? Annenin köpeği açıklama ihtiyacı duymamış olması da başlı başlına tuhaf değil miydi?

Belki kocanın bile –mühendislere has mantığıyla, sağduyusuyla, gerçeklere bağlılığıyla o iyi huylu, dengeli, güvenilir kocanın bile– az çok büyülenmiş olduğunu varsayabilir miyiz?

***

Kadın, pazartesi sabahı, kısa süre önce köpeğe dönüşmüş tamamen normal bir insanın yapacağı şeyi yapıp klozet kapağının üstüne oturup internete girdi ve bir yandan da evin içinde gezinen kocasıyla oğlunun sesini dinledi. *Kurtadamlarla* ve *gerçek canavarlarla* başladı, ardından *biçim değiştirme* ve *biçim değiştiren Kızılderililere* geçti, sonra *dört ayaklıya dönüşenleri* ve *Navajo cadılarını* araştırdı. Hiç durmadan okudu ama bulmaya çalıştığı şey köpeğe dönüşmüş bir anne olduğu için –ev hayvanı olmaya yatkın evcilleştirilmiş sıradan bir köpek bile olurdu– *anne miti* ve *madre perro** (İspanyolca yazarsa daha çok istediği sonuçlara ulaşabileceğini düşünmüştü), *hormon kaynaklı aşırı tüy uzaması*, *doğum sonrası tüy bolluğu*, *ağızlarıyla hayvan öldüren insanlar* ve sonra da, çünkü bunlar da aklına gelmişti, *yamyamlar* ve *kelle avcıları* yazdı. İşte bu noktada çok ileri gittiğini fark edip durdu.

O hafta temizlemiş olmasına rağmen banyo darmadağındı, duştaki fayansların arası küflenmişti, her köşede kıllar dolaşıyordu, çöp kutusunun yanında bir tane kulak temizleme çubuğu vardı. Havlular rasgele asılmıştı. Düzenlemek için elini gönülsüzce üstlerinde gezdirdi.

Doğru düzgün temizlemeyecekti. Bunu yapmayacaktı. Zaten ne kadar çok çabalarsa çabalasın, bu banyo temizlenebilecek gibi değildi! Artık denemekten de bıkmıştı. Bir hafta sonu kocası en sonunda fark edene ve bu konuda bir şey yapana kadar gittikçe kirlenmesine göz yumacaktı. Kılımı kıpırdatmazsam ne olur? diye düşündü. Her şeyi kendi hâline bırakırsam ne olur? Fark eder mi? Bir şey yapar mı? Şimdiye kadar elde ettiği sonuçlar hayır ve hayırdı.

Her ne kadar hafta sonu yaşadıkları sevişme seansı ve Gece Kancığı'nın kocasına karşı tutumu evliliklerini kurtaracak cinsten olsa da bu büyülü balayı yalnızca bir gün sürmüştü. Pazar sabahı yataktan fırlayıp banyoya girdi çünkü eli kulağındaki

---

* İsp. Anne köpek. –*çn*

kan akışının içinde beklediğini hissetmişti, oturduğunda tuvalete boşanan bir tufan gibiydi ve onu aşırı rahatlatmıştı ama aynı zamanda bu müthiş bir yorgunluk, yeni hafta içinde katılması gereken ağır bir proje demekti. Kanla birlikte bütün kızgınlıkları da akıp gitmişti. Banyo, evet, pisti. Kocası, evet, *yine* gidiyordu. Bu hafta *mutlu* olup olmayacağı, *bir anne ve bir insan olarak* devam edip etmeyeceği muallak sorular olarak onunla dalga geçmeye devam ediyordu.

Tuvaletten kalkıp gerindi. Kendine aynada bakıp gözlerinin altındaki koyu renkli torbaları inceledi, sonra köpekliğe dair bir işaret olup olmadığını kontrol etmek için üstdudağını geriye çekip dişlerine baktı ama bir şey göremedi. Yine bu evden çıkmaya kararlıydı. Kütüphaneye, Kitap Bebekleri'ne gideceklerdi, böylelikle *hiçbir şekilde delirmediğini* ya da *çılgınca bir şeyin eşiğinde olmadığını* kendine kanıtlayabilirdi. Dahası, Jen'i ve yancılarını sırf anne olduklarına, kadın olduklarına, ot satmaktan daha fazlasını arzulamayan *homo sapien*ler olduklarına emin olabilmek için iyice bir süzebilirdi –ya da iyice bir koklayabilirdi.

Evet, mantığın sesini dinliyordu, çantasına oyuncak, bebek bezi, mendil, atıştırmalık, su ve her ihtimale karşı yedek kıyafet koyarken kendine böyle söyledi. Kocasıyla öpüşüp vedalaştı ve ondan önce evden çıktıktan sonra sahanlığın oradan bakan kocasını seyretti –dürüst olmak gerekirse, kocası biraz çökmüş görünüyordu. Anne, tuhaf bir şekilde keyfinin yerinde olduğunu hissetti.

Tamam, *güle güleeee*, diye bağırdı kocası el sallayarak.

Bütün gece mahallede haylazlık ettikten, kakasını yapıp hayvan öldürdükten ve uluduktan sonra bir insanın günler sonra kalkıp çocuğunu masal saati kadar günlük bir iş için kütüphaneye götürebildiğini merak ediyordu.

Bunu nasıl yapıyorum ben? diye sordu kendi kendine, direksiyonu tutan ellerini inceleyerek. Dönüşümünden geriye

kalan tek fiziksel şey, ön kolunun derisindeki koyu şeritti, bir tür doğum lekesi olmalıydı. İçinden o noktayı yalamak geldi ama kendini tuttu.

Kürkünün büyük bir kısmı yok olmuştu, kuyruğu çalıların altında bir yerdeydi, patileri parmaklarının içine geri girmişti ve anne dönüştüğü hayvanın nabzını ve nefesini hâlâ fazlasıyla hissedebiliyordu. O sabah koku duyusu dikkatini dağıtmış, küfün, soğanın ve etin kalan bütün izlerinden kurtulma gayretiyle mutfağın daha karanlık köşelerini daha çok temizlemesine neden olmuştu. Oğluyla içinden geldiği gibi ilgilenerek onu yalamak, ayaklarını sevgi dolu bir şekilde ısırmak, oyun oynarken ulumak ve onu çiğ etle beslemek istiyordu. Benliğinin hayvan kısmı hâlâ varlığını sürdürse de içinde tamamen insan-anneydi, alışıldık endişelerine ve güvensizliklerine, kariyer başarısı düşüncelerine, başarısızlığın yüküne, evliliğindeki dargınlıklara, feminist öfkeye falan geri dönmüştü. Tüm bunlar şekil değiştirerek geri dönmüştü. Gece Kancığı içinde yaşamaya devam ettiği sürece buna sadık kalabileceğini hissetti. Gece Kancığı içinde yaşamaya devam ettiği sürece.

Gece Kancığı, sırlarının tamamen kendisine ait olduğunu hissetti ama bu sır tutmaktan kaynaklanan derin vicdan azabını ortadan kaldırmıyordu. Kocasına dönüşümünden bahsetmemek, bunu içinde sessiz ve cazip bir anı olarak saklamak, olağandışı ve hayatını kökten değiştiren bir şey olmamış, hayat normal devam ediyormuş gibi davranmak, oğlan her zamanki gibi tekerlekli oyuncaklarıyla salonda oyun oynuyormuş, kocası iş seyahatine çıkıyormuş, hiç değişmemiş olan anne yalnızca evdeki görevlerini yerine getiriyor, basit hayatına devam ediyormuş gibi davranmak... Tüm bunlar doğruymuş gibi yoluna devam etmek, Gece Kancığı'nın en derinlerindeki dehşet girdabını açığa çıkarıyordu. Normalde kocasına yalan söylemezdi ve bu kadar önemli olaylarda asla yalan söylemezdi ama bunu sır olarak kendi içinde tutması çok önemliydi.

Kitap Bebekleri'nde, anneler ve çocuklar kütüphanenin arka odasına toplanmıştı. Şen şakrak bir kütüphaneci onlara kitaplar ve kuklalar gösteriyor, şarkılar söylüyordu. Sonrasında bebekler emekleyip yürüdü, birbirleriyle kaynaştı. Ortalık yumruk, sarkmış bebek bezi ve koca kafalarla dolup taşıyordu. Tabii ki Jen, Babs ve Poppy de oradaydı, her zamanki mutlu ve hararetli sohbetlerine dalmışlardı. Gece Kancığı yerdeki tek boş yere oturdu, Jen'e bu kadar yakın olmak istemezdi çünkü ne söyleyeceğini ya da nasıl davranacağını bilmiyordu. Gece Kancığı, Jen ile göz göze geldiğinde mesafeli ve beceriksiz bir şekilde başını onaylarcasına salladıktan sonra kıpkırmızı kesildi.

Onlar mıydı!? Onlar değil miydi!? Bu kadınların evine gelmiş, üstünü başını yırtmış, gitmeden önce sevinsin diye bir yığın ölü haşarat bırakmış olduklarını düşünmek bile ne kadar saçma sapandı.

Orada öylece oturup onlara katılacak ve normal bir anne olacaktı! İşte bu kadar!

Annelerin, o hâllerinden memnun annelerin çocukların seveceği en lezzetli tariflerinden bahsedişlerini dinledi. Hepsi arkadaşa benziyordu. Göz teması kurmak yerine telefonuna baktı ve taytlarla bitki yağları umurunda olmadığı için kendini onlardan bir parça üstün hissetti. Eğitimli hissetti. İlginç ve bağımsız hissetti, mutlu anneler gibi olmak istemedi. Mutlu mu olmak istemiyordu yoksa? Hayır. Yalnızca başka bir seçenek istiyordu.

Bir yandan da tutucu Kitap Anneleri'ne, gerçekten kendini anne olmaya, ot satmaya ve sürekli çocuklarını zenginleştirmeye adamış bu annelere kaçamak bakışlar atıyordu. Liderleri Jen, kirpiklerini kıvırmış, kaşlarını çizmişti, lekelerini ve en ufak kusurunu saklamak için kapatıcı sürerken epey acı çekmiş olmalıydı. Manikürü ve pedikürü tamdı. Bacakları tıraşlıydı. Gülümsedi ve otlar konusunda sakince sohbet etti, bugünlerde güne ikizlerin huysuzluğuyla başladığında –sanki huysuzluğun

ne olduğunu çok iyi biliyormuş gibi– Zombi-anne'nin (her neyse o) ona çoook iyi geldiğinden bahsediyordu.

Gece Kancığı, Sen huysuzluk ne demek *bilmiyorsun* bile! demek istiyordu, Sen hiç ikizlerine gecenin köründe avazın çıktığı kadar bağırdın mı? Onlara bağırarak yatıp zıbarmalarını söylerken diyaframını öfkeyle ve sesle doldurdun mu? Akşamın onunda senden bir bardak daha su, biraz daha atıştırmalık istediklerinde yanlarına oturup hıçkırdın mı? Kendini tamamen kaybedip çocuklarının önünde salya sümük ağladığında bu kez seni teselli eden onlar oldu mu? Çocuğun kapıya vurup hıçkırıklara boğulup muhtemelen sonsuza dek kalacak bir travma geçirmeden önce olanca gücüyle ANNE diye bağırırken kendini yirmi dakika telefonuna bakmak için banyoya kilitledin mi hiç?

Bazen –demek istedi Gece Kancığı, hepsini afallatıp tatlı kokulu bir sessizliğin içine çekerek– arabama binip bütün gün yol almanın, pis bir sahil buluncaya dek gidebildiğim kadar güneye gitmenin, bütün gün iğrenç piña colada'lar içebileceğim ucuz bir pansiyon bulmanın hayalini kuruyorum.

Bazen –Gece Kancığı o güzel ve mutlu yüzlerine karşı açık açık konuştuğunu hayal etti– ailemi, bütün bu hayatı terk etmenin hayalini kuruyorum.

O yüzden hiç öyle huysuzlanmaktan falan bahsetme, diye bağırmak istedi. Sakın bahsetme.

Kütüphaneci, birinin ona sarılmasına çok ihtiyacı olan üzgün bir devin hikâyesini okurken, Gece Kancığı Jen'in gözlerinin yanındaki ufacık kırışıkları ve kıvrımlarda toplanan beyaz astar izlerini inceledi. Diğer kadın, bu kusursuz anne kısa süre önce köpeğe dönüşmüş müydü? Kasabada gezip tozmuş muydu? Hangi annenin değişip hangi annenin değişmediği nasıl anlaşılırdı? Değişen tek anne o değildi herhalde? Kendini bu odadaki, bütün dünyadaki, lambaların sessiz ışığında sokaklarda boş boş gezen kısmen kadın kısmen hayvan tek anne olarak hayal edince içi korkunç bir yalnızlık hissiyle ezildi.

Gece Kancığı'nın kalbi kaygıyla sıkıştı. O annelerden biriyle arkadaş olmalıydı! Ağzını açıp bir şey söylemeliydi! En azından denemeliydi: ufacık gülümsemeli, tek bir kelime etmeliydi. Gerçek bir insan bağı kurmak zorundaydı, aksi takdirde delirebilirdi, tabii şu âna kadar delirmediyse.

Yapması gereken tek şey, cıvıldayan bir sesle, *Oğlun çok tatlı*, ya da, anlayışlı bir tavırla, *Biz de çubuk kraker çok severiz*, ya da, gözlerini devirip kendi oğlunu işaret ederek, *Tekerleklere taktı kafayı*, demekti. Basit bir soru sorabilirdi, *Bu otlar da neyin nesi?* Ortaya öylece bir şey atabilir, akıldan yoksun bir sohbeti uzatmanın kapısını açacak bir şey söyleyebilirdi. Neden bu kadar zordu bu?

Solundaki anneye bakarken gülümsemeye hazırdı ama kadın, yüzü gözü sümük içinde kalmış yanındaki kız çığlık çığlığa bağırırken bebek bezi çantasını karıştırmakla meşguldü. Sağında oturan Jen gözlerini kapamıştı ve gülümseyen ikizlerinden birini kollarında ileri geri sallarken bir yandan da ninni mırıldanıyordu.

Kütüphaneci kitabının son sayfasını okudu ve Gece Kancığı oğlunun başa çıkılmaz saçlarını parmaklarıyla taradı, ardından dalgın gözlerle ve içgüdüsel olarak başını eğip oğlunun kafa derisinin ortasındaki saç döneğini yaladı.

Gece Kancığı, yalamasının ortasında –gerçekten de daha doğru düzgün yalayamamıştı– elektrik çarpmış gibi aniden doğruldu. Bütün vücudu önce ısındı, ardından soğudu ve sonra yeniden ısındı, kanın hücum ettiği kulakları kıpkırmızı kesildi. Tam önüne bakıp gözlerini kapadıktan sonra derin bir nefes aldı.

Kimse görmedi, dedi kendi kendine. Herkes kütüphaneden ayrılmaya hazırlanmakla meşguldü. Ufacık bir dil darbesiydi hem – dili yalnızca şöyle bir dokunmuştu, bütün dili temas bile etmemişti. Sorun yoktu. Garip bile değildi.

Doğru olmadığını bildiği şeyleri defalarca tekrar ederek kendini yatıştırdı.

En sonunda kendini zorlayıp gözlerini açtıktan sonra etrafına büyük bir aldırmazlıkla baktı, en sade ve en soğukkanlı ifadesini takınmıştı. Hiçbir sorun yoktu. Hiç garip bir şey yapmamıştı. Kafasını yalamışsa ne olmuştu yani? Belki sadece biraz garip bir insandı? Yaptığı şey çok tuhaf, çok acayipti ama köpeksel kaçamaklarının kanıtı değildi. Kimse bunu görmemiş ve kendi kendine, Ah, bu anne ara sıra köpeğe dönüşüyor olmalı, diye düşünmemiştir.

Sorun yoktu.

Yüzü gözü sümükle kaplanmış kızın annesi yüzünü ıslak mendille sildi. Çocuk artık ağlamıyordu ve mor bir paketin içinden mısır gevreği yiyordu. Öteki tarafında oturan Jen, diğer Kitap Anneleri ile sohbet ediyordu. Bütün çocuklar kütüphanecinin dolaptan çıkarıp getirdiği oyuncaklarla oynuyordu: plastik araba rampaları, rengârenk pelüş toplar, hayvanların parmak kuklaları ve mikrop yuvası legolar.

Evet, herkes tatlı tatlı sohbet ediyordu ve kimse görmemişti. Gece Kancığı, derin bir nefes verip oğlunun oyuncak arabayı geri çekip bırakışını, arabanın hızlanıp duvara çarpışını izleyip güldü.

Jen, otlardan bahsetmeye devam ediyordu, Babs, taytlardan söz etmeye başlamıştı ve Poppy de bitki yağlarını anlatıyordu. Kocalarından, adamların o otlarla neler yaptıklarını ve bunlara harcadıkları paraları öğrenmek istemelerinden şikâyet ediyorlardı.

Aslında demek istediğim, kocam benimle aynı fikirde değilse bacağını ısırırım ve benim bakış açımdan bakana kadar da öylece kalırım, dedi Jen, ardından başını arkaya atıp gürültülü bir şekilde ağız dolusu güldü.

Erkekleri eğitmek gerek, diyerek ona katıldı Poppy.

Jen, sohbete kulak misafiri olan Gece Kancığı'na baktı.

Ne demek istediğimi *anlıyor musun?* Haksız mıyım? diye sordu Gece Kancığı'na. Gece Kancığı irkildi, mahcup bir tebessümle gülümsedi, Ne? dedi. Ha... ne? Haha. Tabii. Evet.

Yani, sadece *hrrrrrrr*... diyerek hırladı Jen, dişlerini gösterip kocaman gözlerle başını iki yana sallayarak. Kitap Anneleri gülüştü, Gece Kancığı gözlerini daha da kocaman açtı ve dudaklarında belli belirsiz, kararsız bir gülümseme belirdi.

Haha, dedi Gece Kancığı. Öyle mi? Tamam.

Bak, dedi Jen, sana şu otlardan *bahsetmeliyim*.

Benim otlara pek *ihtiyacım* yok, dedi Gece Kancığı, çantasını toplayıp su şişesini, sıkma paketli meyve püresini ve inatçı kamyonu çantasına tıkıştırdı çünkü başka ne yapacağını bilmiyordu.

Al, kartım bu, dedi Jen, çantasını karıştırıp buruşmuş dikdörtgen kartını uzatarak. Bunu herkese vermiyorum, yalnızca çok başarılı olacağını düşündüğüm insanlara veriyorum. Sen bir bak ve önyargılı olma. Yani, paraya para demeyeceksin. Harika bir fırsat bu. Durdu ve Gece Kancığı ile anlamlı bir göz teması kurdu, sanki daha önce bir otelin konferans salonundaki floresanlı lambaların altında, daire şeklinde dizilmiş sandalyelerin ortasında bu hareketin provasını yapmış gibi çalışılmış bir göz temasıydı bu.

Gece Kancığı yüzünü nasıl kıpırdatacağını, mimikleriyle nasıl bir duygu gösterisi sergileyeceğini bilemedi. Onu şaşırtan yalnızca Jen'in hayvansı davranışlar sergilemesi değildi –dişlerini göstermesi, başını iki yana sallaması özellikle çok garipti çünkü alışıldık sarışın bir orta batı kadınının karakterine uymuyordu–, daha da fazlası vardı, kartını uzatmak için eğildiğinde Jen'in saçlarının bariz kokusu *bir kez daha* burnuna gelmişti: çilekli, çilekli, çilekli şampuan kokusuydu bu.

Gece Kancığı, kendine elbette her şeyi kendi kafasında kurduğunu söyledi. Yani, çilekli şampuan hiç de görülmedik bir şey değildi ki? Belki de burnuna gelen koku tam olarak çilek kokusu da değildi. Emin miydi? Ahududu olabilir miydi? Mango?

Sarı saçları son derece havalı kesilmiş bu kusursuz şekilde kibar anne çimenlerinde beliren ve diğer iki köpek oğlunu uyutmaya çalışırken onu evden uzaklaştırmak isteyen esrarengiz

köpeğin özel aromasına sahipse ne olmuş yani? Jen'in iki yanındaki Babs ile Poppy'ye baktı. Poppy'nin uzun saçları gür ve ombreliydi, çevik ve atletik bir vücut yapısı vardı. Babs, evet, biraz gıdılıydı, yüzünde mahcup bir ifade vardı. Gece Kancığı şaşırıp kalmış olmasaydı gülerdi. Tamamen normal olan bu annelerin köpek olarak ikili bir hayat yaşadığını düşünmek akıl alır gibi değildi. Evet, kendine benzeyen anneler bulmak istiyordu ama artık bu isteği gözüne gerçek görünmeye başlamıştı. Gece Kancığı terlemeye başladı, göz temasından ve çoktan etkisini kaybeden keskin çilek kokusundan, tüm bunların garipliğinden, o hafta sonu olanlardan ve Kitap Bebekleri'nde olanlardan ve daha kimbilir gelecekte neler olacağını düşünmekten başı döndü.

Aman Tanrım, kızardın sen, dedi Jen, yüzünü endişeyle buruşturarak. Ufak bir Denge'nin düzeltemeyeceği şey yok, diye de ekledi ve yine kocaman çantasını karıştırmaya başladı.

Yok, teşekkür ederim, dedi Gece Kancığı, Jen'in *Hak Ettiğin Hayatı Yaşa* başlığı altında kendini "Bitki Elçisi" olarak tanıttığı kartına bakarak.

Teşekkürler, diye tekrarladı Gece Kancığı, ama bir şeye ihtiyacım yok. Sonra yere uzanıp derin nefes alarak kendine her şeyi kendi kafasında kurduğunu söyledi.

Jen'in yüzü Gece Kancığı'nın görüş açısını dolduruyordu. Denge'nin ufak paketini tam önünde salladı. Al bunu, dedi, çok iyi gelir. Seni internetten bulurum!

Paketi Gece Kancığı'nın göğsüne bıraktıktan sonra gitti. Gece Kancığı, emekleyerek sürekli üstüne çıktıktan sonra elini annesinin ağzına sokup, Anne, diyen oğluyla birlikte leş gibi endüstriyel halının üstünde öylece kalakaldı.

Gece Kancığı, kendini o âna kadar son derece iyi tutmuştu. Aşırı şaşırtıcı ve sihirli olaylara rağmen hayatına devam etmişti. Jen'in hırlayıp diş göstermesine, çilek kokmasına rağmen – Babs'a ve Poppy'ye, belki de doğru şekilde baktığında görebileceği köpeksi yüz hatlarına rağmen– Gece Kancığı direnecekti.

Jen'in arkasından seslenmek istedi, Bekle! Lütfen geri gel! Sana soracak çok sorum var! Ama nasıl soracaktı ki? Selam, birbirimizi tanımadığımızı biliyorum ama sen, eee, haha, çok komik değil mi? Şey, sen ara sıra golden retriever'a dönüşüyor musun? Merak ettim çünkü çilek kokulu şampuan kullanıyorsun...

Ama Jen gitmişti bile.

Ertesi sabah oğlu onu *Kılavuz* kitabının "Ev İçi Çeşitlilik" bölümünü yeniden okurken uyuyakaldığı koltuğun tepesinden karnına atlayarak uykusundan uyandırdı. Bu aralar kitabın en sevdiği bölümü bu olmuştu çünkü sayfaların arasında eskiden tanıdığı ya da günün birinde arkadaş olmayı hayal edebildiği kadınları bulabiliyordu. Bir gece önce, Gece Kancığı Maviler'e dair yazılan sayfaları okumuştu, çok güzel bir duygu çeşidiydi bu, aklına uzun süre önce uzaklara taşınan ve okuduğu paragrafın etkisiyle deli gibi özlediği arkadaşını getirmişti.

"İster sahil kıyısı ister içdeniz kıyısı olsun," diye yazmıştı White, "suya yakın doğmuş olan Mavi'ler, gümüşi çivitmavisinden derin ve düşünceli bir laciverte uzanan vurucu ve canlı göz rengi skalasıyla bilinirler.

Şarkılara meyilli oldukları için mandolin ya da ukulele çalmaya yeteneklidirler – gerçekten herhangi bir telli çalgı işlerini görür. Mavi, hiçbir istisna gözetmeksizin, standart organize dinlere inanmaya hevesli olmasa da oldukça ruhanidir ve eklektik, başarılı sanatçıları, müzisyenleri, iyileşen bağımlıları, yitik kapitalistleri, yaşlıları, yoksulları, romantikleri, her türlü arayış içindekileri kendine çeker. Bu çekici tür en kolay etrafındaki bütün kadınları kendi aylık döngüsüyle senkronize edebilmesiyle tanımlanır çünkü doğurganlığı gezegendeki en güçlü doğurganlıktır (ama onu hiçbir adamın karısı olarak göremezsiniz).

Okumaktan yorulup uyuyakalınca rüyasında tatlı kokulu demlerle dolu kazanlar, kan kırmızısı bir yağmur, yağmanın ağaçların arasından süzülen güneşin aydınlattığı orman yoluna doğru giden ayak izleri, uzaklarda bir yerlerde eski bir şarkı söyleyen kadın sesleri gördü.

Oğlan onu rüyasından karaciğerini tamamen dümdüz edercesine üstüne zıplayarak atlamasıyla uyandırınca uludu. Bir Mavi'nin salonunda belirip anaç ve cadılara özgü bir şey yapmasını, birtakım otlar yakıp şarkı söylemesini, her şeyi yoluna koymasını çok istiyordu.

Aaaaaaaaaaaa! diye inledi Gece Kancığı. Öylesine uzun ve yüksek sesle inlemişti ki oğlan ağlamaya başladı.

Ah, özür dilerim tatlım, dedi en sonunda, yan tarafını tutarak. Çok özür dilerim. Sinirlenmedim, dedi oğlunun başını okşayıp hassaslaşan karnına parmak uçlarıyla bastırarak.

Oğlan mısır gevreğinden ve muz dilimlerinden oluşan kahvaltısını ederken Gece Kancığı telefonunu kontrol etti. Jürili sanat sergisine başvuru çağrısı. Sil gitsin. Uzun zaman önce ufak bir sergi hazırladığı galeriden bir mektup. Sil gitsin. Bir de bir arkadaşlık teklifiyle mesaj bildirimi ve onun, Jen'in gülümseyen profil fotoğrafının hemen yanında da bir JEN!!!!! yazısı.

Arkadaşlık teklifini kabul edip beraberinde gelen uygulama içi mesajı incelerken oğlan mısır gevreğini yere atarak kıkır kıkır gülmeye başladı. Gece Kancığı, Jen'in, *Dün seni! Kitap Bebekleri'nde görmek! Harikaydı!!!!!* yazan cümlesinin ünlemlerle bu kadar coşmuş olması hoşuna gitmişti. Ünlem işaretleri sonraki cümlelerin TÜMÜNÜN BÜYÜK HARFLE yazılmış olduğunun işaretçisiydi. Bu cümleler, Gece Kancığı'nın, *BAŞARISINI VE İÇSEL MUTLULUĞUNU markayla paylaşacak olan bir sürü başka anne/temsilcinin yanı sıra ŞARABIN da olacağı ON GÜNLÜK DENEYİM PAKETİNİ içerecek olan PARTİYE* mutlaka gelmesi gerektiğini yineliyordu. Mesaj, çocuğunu getirmesi durumunda, *evden çalışan motive ve hırslı,*

tamamen engelsiz anne topluluğu yaratmak adına *ÇOCUK DOSTU* bir ortam sözüyle sona ediyordu.

Gece Kancığı, hemen arkasından gelen davetiyede *Belki* seçeneğini işaretledi çünkü Jen ŞARAP demişti ve Gece Kancığı da bunun en ikna edici kısım olduğunu hissetmişti.

Jen'in girişimci olumlu konuşma tarzı, ünlem işaretlerini özgürce kullanması, içsel mutluluk ve evden çalışma başarısı vaatleri Gece Kancığı'nın içini, sanki mesajının güneşli kabuğu içinde uğursuz ve zehirli bir şeyde ısrar ederek kısmen atan bir damar gizliyormuş gibi sınırsız bir karanlıkla doldurmuştu. Belki de Gece Kancığı'nın yaptığı şey öngörüde bulunmaktı.

Her iki durumda da bitkisel tedavi telaşının içine çekilmek istemiyordu ama itiraf etmeliydi ki arkadaşlık olasılığı, daha önce anneler arasından arkadaş edinmeyi reddetmiş olmasına rağmen, azıcık da olsa çekici bir olasılıktı. Onunla bir köşede şarap yudumlayıp kedileri öldürmek ve çimenlere sıçmak hakkında karanlık şakalar yapabilecek kadar alaycı en az bir anne olmalıydı. Bir tane. İhtiyacı olan tek şey buydu, umut ettiği tek şey buydu.

Bunu bir düşünecekti. Bekleyip görecek, düşünüp taşınacak, kendinden farklı insanlara, bitkisel tedavilerle ilgileniyor olsalar bile daha olumlu ve daha geniş bir açıdan bakmaya çalışacaktı. Yani, belki o da bitkisel tedavilerle kinayeli olarak ilgilenebilirdi?

Wanda White'ın kitabında istediği gibi belirip kaybolabilen anne türüne dair bir şeyler okumuştu. Bazılarının görünüp kaybolduğu, doğru ışıkta ve doğru açıda her zaman var olduğu ama genelde yarısaydam olduğu, bazılarının ise çakalları andırdığı, bir odanın köşesinde beklenmedik şekilde belirdiği ya da ihtiyaç duyuldukları anda ortadan kayboldukları söyleniyordu. White'ın Titrek olarak adlandırdığı bu annelerin türünün yok olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğu düşünülüyordu ama dünya genelinde hâlâ ara sıra görüldüğü bildirilmişti. Buffalo'da bir annenin uyku vaktinden hemen sonra ortadan kaybolduğu

bildirilmişti. Çocukları yataktan su içmek için kalktıklarında annelerini bulamadıklarını ya da onlardan bir oda önce hareket edip tarifi imkânsız şekilde duvardan duvara uçan gölgesini görebildiklerini iddia etmişti. Anneleri günlerini yemek, ütü ve temizlik yaparak, çocuklara banyo yaptırarak, şarkı söyleyerek, dans ederek, yürüyüşe çıkarak ve bağıra çağıra oyun oynayarak dört çocuğuyla birlikte dolu dolu geçirdikten sonra, akşamları kendini "hiç orada" hissetmediğini bildirmişti. "Belki de bu kadınların zihinle beden bağlantıları öylesine güçlü ki anneliğin getirdiği yoğun bıkkınlıkla fiziksel olarak parçalara ayrılabiliyorlardır?" diye düşünmüştü White. "Ben özellikle böyle düşünmüyorum çünkü harekete geçiren annelik itkisi yıkımdan çok yaratıma dairdir ve bu nedenle hem okuyucuyu hem de kendimi Titrek anne modelini dönüşümcü çerçeve içinde düşünmeye davet ediyorum. Böylelikle, bu varlıkları anlamak için gerekli derin felsefi çalışmayı daha iyi ele alabiliriz."

Ama o gün, Gece Kancığı başka bir Titrek anneyi, Bangladeş'in Barisal şehrindeki ara sıra oyuncu bir kuyruksüren, ara sıra da anne olarak belirdiği bildirilen bir anneyi düşünüyordu. Kadın aklına takılmıştı çünkü kırma bir köpekten çok kemirgen eğilimleri göstermesine rağmen görünüp kaybolma şekillerini ve çocuklarıyla ilişkisini gerçekten çok ilginç bulmuştu. Çocukları dışarıda oyun oynamaya başladığında altın benekli ipeksi kürküyle bu güzel kuyruksüren onların topunu çalıp oyunlarını mahvediyor, onları güldürüyordu. Çocuklar onun anneleri olduğunu iddia ediyorlardı çünkü kuyruksüren yalnızca *Ma* (Mey diye telaffuz ediliyor ve anne anlamına geliyor) dendiğinde ya da annelerinin adı olan *Chokkabanijjo* kelimesine karşılık veriyordu. Kürkünün kendi annelerinin saçıyla tamamen aynı renkte olduğunu, adaçayı ve sabun aromalarıyla tamamen anneleri gibi koktuğunu söylüyorlardı. Anneleri anne görünümündeyken de dişleri bir kuyruksürenin dişleri gibiydi, doğal olmayan bir şekilde keskindi ve ısırma eğilimindeydi.

Çocuklar kuyruksüren Ma'i ve anne olan Ma'i hiçbir zaman aynı yerde aynı anda görmüyordu.

Anne, çocuklarına da Wanda White'a da bu kavramı hiç fark ettirmemiş, gözlerinde haşarı bir parıltıyla bu sorudan hep kaçınmıştı. White'a, Ma'in çocuklarına sokakta oyun oynadıkları sırada göz kulak olduğunu, hayvana bu yönde eğitim verdiğini, kuyruksürenin aslında çocukken ona ait olduğunu söylemişti. Kuyruksürenin yaşı, hem anneye hem de çocuklara göz kulak olacak kadar nasıl uzun yaşadığı konusunda köşeye sıkıştırıldığında, Ma yalnızca omuzlarını silkip başını eğmişti. İlk başta hayvanın Hint kuyruksüreni soyundan geldiğini, sonra bir kuyruksürenin ailesinde ilk olarak bebeği kaplandan kurtaran kuyruksüren fablını okuduktan sonra belirdiğini ve en sonunda da büyük büyükannesinin hayvanı yaklaşık yüz yıl önce pazardan satın aldığını iddia etmişti. "En sonunda, bilmenin gerekli olmadığını, önemli olanın deneyimlemek olduğunu söyledi," diyordu White, "ve bu kadar çok soru sormayı bırakmamı önerdi."

Aslında Gece Kancığı'nın en net hatırladığı şey de gizin içinde olmanın tadını çıkarma önerisiydi. Anlamaya, açıklamaya, düşünmeye, düşünmeye ve düşünmeye çok çaba sarf edip kafa yoruyorduk. En azından bir öğleden sonra her şeyi akışına bıraksa olmuyor muydu? Nihayet hafta içi güzel bir yaz gününde kasaba merkezine inmişlerdi. Üstelik, çocuk doğurmadan önce anneliğe dair kurduğu en ideal fantezilerde olduğu gibi, oğlunu bisikletinin arkasına eklediği mavi treylerle çekmişti.

Bu düşünce tarzını inanılmaz mantıklı, inanılmaz dengeli ve inanılmaz sağlıklı buldu, kocasının kesinlikle tek taraflı şekilde destekleyeceği bir düşünce tarzıydı ve bilinmezi tam teçhizatlı bir şekilde kucakladığı tam bu anda, kendini oğluyla kütüphanenin hemen yanındaki oyun alanında, geç ve güneşli bir yaz öğleden sonrasında oyun oynamak için can atarken buldu. Tabii ki onunla daha önce oyun oynamıştı ama sıklıkla çabaları sönük

ve bitkindi –yetişkinliğin ve gerçeğin yükünü taşıyamamıştı. O öğleden sonra tüm bu yükler üstünden ipek bir elbise gibi kayıp gitti ve Gece Kancığı kendini öğleden sonranın ışığında pırıl pırıl buldu, neşeyle çığlık atan oğlanın yanına doğru yürürken saçları arkasında yaylanıyordu.

Oğlan küçük metal köprünün üstünden annesine güldü, yüzü iki direğin arasında sıkışmıştı. Annesi ona doğru atılıp mutlulukla havladı. Oğlan arkasına dönüp koştu. Tütü giymiş pis bir kız yapıya çıkan basamakların üstünden kıkırdadı. Başka bir küçük oğlanın ise şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

Vik! Vik! Gece Kancığı her iki çocuğa da viyaklayınca kız çığlık attı, en fazla on sekiz aylık olan oğlan da nazikçe hıçkırmaya başladı. Sonra oğlanın peşinden gitti, basamakları birer birer çıkıp kıvrımlı kırmızı bir kaydırağın dik bir biçimde yere indiği ufak kuleye tırmandı.

Yakala beni! diye bağırdı oğlan. Gece Kancığı dört ayağının üstüne hırladı, ölçülü ve belirgin hareketlerle oğlunun peşine düştü.

Anne, dedi oğlan, yarı soru sorar gibi yarı keyifle. Annesi ölüm saçar gibi arka arkaya havlayıp hırlayınca oğlu çığlık çığlığa kendini kaydıraktan aşağı bıraktı. Annesi de nefes nefese onu takip etti.

Sonrası şöyle devam etti: Kadın oyun parkında kudurdukça kudurdu, oğlu zevkten dört köşeydi, diğer çocuklar onlara ya katıldı ya da, duruma göre, korku içinde koşarak onlardan kaçtı. Kısa süre içinde ona, *beni* yakala! diye yalvaran bir sürü çocuğu olmuştu. O da çocukların istediğini yapıp nefes nefese havlayarak peşlerine düştü. Bunun karşılığında çocuklar da ona oyuncu bir edayla viyakladı, ta ki koca oyun alanındaki çocukların coşkulu hırlamalar ve havlamalarla bir köpek sürüsünden farkı kalmayana dek. Daha ufak olan çocuklar kenarlardan köşelerden kendilerini kurtarıp anne babalarının kucağına tırmandı ya da bebek arabalarına binip başparmaklarını emdiler çünkü az önce

gördükleri şey o minicik zihinlerinde hiçbir anlam ifade etmiyordu, dünyadaki her şeyin sabit ve düzenli olduğu izlenimleri kökünden sarsılmıştı.

Bu enerjik anne ve havlamaları, çocukların sevinçten çığlık çığlığa bağırmaları bir gösteriden farksızdı. Tütülü kız şaşkın babasına ağzında sopa götürmüştü. Kırmızı kafalı bir oğlan çamurlu ellerini annesinin tertemiz beyaz tişörtüne sürüp yüzüne havlayarak sinirini tepesine çıkarmıştı.

Güneş batarken çocuklar oyun alanını çevreleyen ebeveynlerin hayatlarında görmediği kadar kudurmuşlardı: Havlayan, sağı solu koklayan, bir yerleri çiğneyen, birbirlerinin peşinden koşan vahşi bir çocuk sürüsüyle uzun, darmadağın saçları, uzayan gölgelerin arasında daha da köpekleşen şaşırtıcı yüzüyle tüm sürüyü güden bir anne.

Kısa süre sonra diğer ebeveynler bu oyundan huzursuzluk duymaya başladı ya da çocukların uyku vakti yaklaştığı için yoruldular ya da işte, ne bileyim, akşam yemeği zamanı falan geldi. Öyle ya da böyle, kalabalık önce seyreldi, ardından dağıldı. Geride artık yalnızca oyun parkının platformlarından birinin altına yuvalanmış ufacık oyun evinin içinde birbirlerine sokulmuş Gece Kancığı ile yorgun oğlu kalmıştı. Gece Kancığı oğlunun kafasını, oğlu da annesinin kolunu yaladı ve burnunu annesinin yüzüne dayadı. Oğlu gözlerini kaparken annesi kan ter içindeydi, üstü başı kirlenmişti.

Gece Kancığı, yarı uykulu bir şekilde oğlunu bisikletinin arkasındaki treylere yatırıp battaniyelere sarmak, emniyet kemerini takıp sihirli bacaklarıyla bisikleti eve sürmek istiyordu ama bunu yapmadan önce, oyun evinin koruması altındayken onlara doğru yaklaşan ve gittikçe daha da yaklaşan minicik kuşu yan gözlerle fark etti, bir bilek hareketiyle uzanıp ustaca bir hareketle kuşu yakaladı. O kadar pürüzsüz ve akışkan bir hareketti ki oğlu kıpırdamadı bile. Anne, kuşun tepinen ufacık bedenini

göğsüne getirip kafasını neredeyse tamamen sessiz bir hamleyle döndürüp boynunu *çıt* diye kırıverdi.

Gerçekten başarmışlardı, annelerin programına sadık kalmışlardı, annelerin hız treni de denebilirdi buna, Kitap Bebekleri'ne de gitmişlerdi, oyun parkına da ve işte bugün de doğa yürüyüşü günüydü –ne ara cuma olmuştu ya? Ne güzel bir gündü bugün! Haftaya alışveriş merkezindeki oyun merkezine ve jimnastik salonuna gideceklerdi. Gece Kancığı bunları çoktan programına yazmıştı! Gerçekten artık sınır tanımıyordu. Balon Bebekleri bu aralar çok modaydı, sıcak havayla doldurulmuş balon deneyimi fobilerin üstesinden gelmeyi sağlıyor ve yüksekliği sevdiriyordu.

İçi annelik adrenaliniyle doluydu, çocuğu için en iyisini yapıyor olmanın bilinci içindeydi ve onun ihtiyaçlarına odaklanıyordu. *Daha mükemmel bir anne nasıl olabilirim?* diye merak ediyordu. Bu soruyu kendine sormaktan, elinden gelen en büyük annişkoluğu düşünmekten ağzı köpürüyordu. Elbette işin içinde biraz köpek olacaktı ama bunu her şeyin ardına, en kusursuz anneliğinin ardına gizleyebilirdi.

Oğlanın burnu akıyordu ve korkunç şekilde öksürüyordu. Kadın, doğa yürüyüşü yapacakları alana kadar arabayı sürerken bu tatlı küçük prens, annesinin tatlı bir dille *yapma lütfen* ve *bu hiç hoş ya da komik değildi* uyarılarına, *çizgi film izleyemezsin* tehdidine rağmen sürekli koltuğunun arkasını tekmelemişti. Bu, nadiren ettiği bir tehditti çünkü o da oğlunun çizgi film izlemesini istiyordu, böylelikle mutfak tezgâhının önünde dikilip tereyağlı yuvarlak krakerleri kuru salam eşliğinde yiyebilir ve bu esnada hiçbir şey düşünmeyebilirdi. Böylelikle, oğlanın en sevdiği köpekli çizgi filmin koca bir bölümü boyunca büyütülmüş aynasına bakarak gözeneklerini temizleyebilir ya da salonda yere yatıp gözlerini ufak bir insanın o çizgi filmli an esnasında doğrudan etli karnına atlama ve yaşamsal organlarını zedeleme ya da kafasına tekme atıp ayağı takılınca yeniden etli

karnına düşme ya da ona doğru tükürme tehdidi olmadan gözlerini kapayabilirdi. Bir vücudun kendi sıvısını üretebilmesi ne kadar da takdire şayan bir şeydi! Tıpkı böyle! Bak, anne! Bak!

Ve oğlan annesinin koltuğunu tekmeleyip durdu, annesi onu payladı ve çok kısa süre sonra doğa yürüyüşünü yapacakları patikanın başlangıcına ulaştılar. Kendine sakin olmasını, sinirlenmemesini, bağırmamasını ve kesinlikle havlamamasını söyledikten sonra oğluna yürüyüş sırasında köpekçilik oynamayacaklarını söyleyince oğlu anında ağlamaya başladı çünkü kocaman açık alanda, ormanın içinde, bir köpekçiğin bayılacağı bir sürü kokunun! Sopanın! Börtü böceğin! olduğu bu yerlerde köpekçilik oynamak için sabırsızlanıyordu!

Gerçekten kendi hatasıydı. Çocuğun güneş ışığında parıldayan ve tasmanın diğer metal parçalarına çarptığında tatmin edici bir *çın* sesi çıkaran parlak gümüş künyeli yepyeni mavi tasmasını takmasına izin vermişti. Arabadayken eğlencesine boynuna takmasına izin verdiği gibi bir de yürüyüş alanına vardıklarında çıkarması gerektiği konusunda onu uyarmamıştı.

Dahası, oğlunun arabadayken yepyeni uzatmalı zincirini tutmasına, hızlı toplama düğmesine defalarca basmasına izin verdiği gibi bunun yalnızca –en azından bugünlük– normal görünümlü diğer insanlarla temasa geçtiklerinde bırakılması gereken bir araba oyuncağı olduğu konusunda onu uyarmamıştı.

Ama biz insanız, dedi çığlık çığlığa bağırırken kafasını okşadığı oğluna. Oğlu hâlâ araba koltuğunda emniyet kemeri takılı hâldeydi, annesi onunla konuşmak için kapıyı açıp içeri doğru uzandı ve vücuduyla oğlunun çığlıklarını bastırmaya çalıştı.

Tatlım, koşmak ve diğer çocuklarla oynamak için tasmana ihtiyacın yok, diye açıklama yaptı oğluna. İçin köpek dışın çocuk olabilir.

Hayıııır! diye bağırdı oğlan, tamamen mantıksızca. Köpeeeeeek!

Patikanın başında toplanmış olan diğer anneler –tasmasız,

itaatkâr çocuklarıyla hazır bekleyen dakik anneler– dönüp onlara bakınca Gece Kancığı ufak bir hareketle el salladı.

Tatlım, diye fısıldadı oğluna, *lütfen*. Kemerini çözüp onu araba koltuğundan kaldırdı. Oğlan kendi iradesi dışında arabadan indirilmek istemediği için annesi oğlunun sert ve küçük sıkletini hem onun kafasını hem de kendi kafasını çarpa çarpa düşük profilli arka kapıdan çıkardı. Oğlan kendini ölü balık gibi bırakmıştı. Arabadan çıkarıldıktan sonra annesinin ellerinin arasından asfalta doğru hıçkıran ufak bir su birikintisi gibi kayıp gitti.

Tatlım, dedi Gece Kancığı.

Yürümek yok! diye bağırdı oğlan.

Yürüyoruz, dedi annesi sert bir dille. Oğlan üzgün bir yavru köpek gibi inleyince bekleşip duran anneler yeniden ona doğru döndü ve içlerinden biri Gece Kancığı'na doğru birkaç adım attı.

Yok, yok, biz iyiyiz. Hemen geliyoruz, dedi neşe içinde elini savururken.

Tamam, diye fısıldadı yeniden oğluna, tasmayı takabilirsin ama zincire ihtiyacımız yok. Köpekçik özgürce koşmak istemez mi?

Zincir var, dedi oğlan ve sonra avuçlarını göğsüne *lütfen* anlamına gelen düzeltilmiş bir işaretle sürttü. Lüffen anne, diye yalvardı, lüffen.

Çığlıklarına ve hıçkırıklarına bir son vererek annesine bakarken iki küçük yumruğuyla gözlerini ovuşturup elinin tersiyle sümüğünü bir yanağından diğer yanağına bulaştırdı. Hastaydı, yorgundu ve sadece oynamak istiyordu, annesi neden onu bundan alıkoyuyordu ki?

Diğer anneler bunun tuhaf olduğunu düşünüyorsa ne olmuş yani?

Yaratıcıydı, tatlıydı ve canları cehennemeydi.

Oğlunun yüzünü yalayarak temizlemek istese de herkesin ona baktığını bildiği için cebinden peçete çıkarıp oğlunun pembe yanaklarındaki sümükleri sildi.

Tamam tatlım. Peki. Köpekçik olabilirsin. Ama diğer çocukların garibine gidebilir.

Oğlanın gözlerinin içi güldü, *havladı* ve ufak pembe dilini dışarı çıkararak nefes aldı. Korkunç bir çocuktu ve annesi onu çok seviyordu. Islak burnunun üstünden öptü.

Oğlan onu küçük otoparkın bir ucundan diğer ucuna, Kitap Bebekleri'nden Jen'e doğru tasması bağlı bir şekilde çekiştirirken Gece Kancığı gergin bir şekilde gülümsedi. Oğlan Jen'e *havlayınca* Jen güldü, sonra oğlan onun yanına oturup yeniden havladı ve beklemeye koyuldu.

Galiba onu sevmeni istiyor, dedi Gece Kancığı, bu çocuğa neler olduğuna dair hiçbir fikri yokmuş gibi davranarak. Hem çok komik değil miydi? Yani, bu *elbette bir evreydi* ve yarın yeniden trenleriyle ya da devasa kamyonlarıyla oynamaya başlayacaktı. Tüm bu aklından geçenleri kaşlarını kaldırarak, yorgun bir tebessüm takınarak, gözünü belli belirsiz devirip başını iki yana sallayarak ifade etti. Bu, *Şu küçük manyağa da bak, her gün ruhumu küçük küçük emiyor ama ona bayılıyorum ve onun için dünyayı yakarım ve ayrıca tasma takıp köpek gibi davranmasına izin verdiğim gibi onu yürüyüşe de çıkarırım –ONU YÜRÜYÜŞE ÇIKARIRIM– çünkü ben mükemmel bir anneyim,* demenin anne dilindeki evrensel işaretiydi.

Hey, hoş geldin, dedi Jen oğlana, başını okşayarak. Aralarından birkaçından fazlasını Kitap Bebekleri'nden tanıdığı diğer anneler şüphe içinde gülümsedi ya da nazikçe güldü.

Köpek olmak istiyor, dedi Gece Kancığı. Yani...

Tabii, tabii, dedi Jen. Çocuklar hep bir şeyler olup durur.

Kıkırdayan gölgeliğin serinliğinden çıkıp yürüyüşe koyulduklarında anneler ikişer üçer gruplar oluşturdular ve içine sızması zor olan özel sohbetlere daldılar. Çocuklar önlerinde tek bir organizma hâlinde yuvarlanıyor, patikanın bir tarafından öteki tarafına kuş sürüsü gibi hareket ediyordu ama Gece Kancığı'nın oğlu arkadaydı, zincirinin ucunda nazikçe yürüyor

ve zincirini yalnızca kelebek kovalamak ya da çiçek koklamak için çekiştiriyordu.

Ölü yılan! Ölü yılan! diye bağırdı sıranın önündeki büyük oğlan, yere düşmüş bir kütüğün yanını işaret ederek.

Gece Kancığı'nın oğlu zincirini çekip annesine döndü. Haydi! Haydi! dedi parmağıyla işaret ederek. Annesi onu tasmasından kurtarınca oğlan yeniden çocuk olarak –belki de bir tür köpek olmaya devam ederek– ama ölü yılan görmek isteyen, sopayla yılanı dürtmek ve cesur olsaydı derisine dokunmak isteyen bir çocuk olarak diğer çocuklara doğru koştu.

Yeniden kümeleşen Kitap Anneleri geride durdu ve temkinli bir şekilde sessiz kaldılar, ta ki Jen arkasına dönüp yeni üyeye seslenene kadar.

Selam, dedi.

Ah, merhaba, dedi Gece Kancığı gergin bir sesle. Davetine henüz kesin bir cevap vermediğim için çok üzgünüm. Emin değilim.

Ay, hiç önemli değil, dedi Jen. Hepimizin işi başından aşkın. Ama mutlaka gelmelisin. Otlar muhteşem.

Hiç cevap beklemeden devam etti:

Biri seni büyütür, biri küçültür. Biri mutlu eder, bir diğeri uyutur.

Zombi-anne harmanını çok seviyorum! diye ekledi ya da aslında bağırdı bebeğini göğsüne bağlamış bir anne. Enerji dolu! dedi yüksek sesle, pörtlek gözleri gençliğin verdiği maniyle parıldıyordu.

Zombi-anne'yi sevdiğini biliyoruz! Aferin sana, dedi Jen anneye, sonra yeniden Gece Kancığı'na döndü. Hepimiz bu otları satıyoruz. Ama genelde bir araya gelip şarap içiyoruz, dedi gizli gizli ama herkesin duyabileceği şekilde fısıldayarak. Oyalanıyoruz işte, dedi. Biraz para da kazanabilirsin ama kazanmayabilirsin de, her iki durumda da kocan eve geldiğinde çalışmak zorunda olduğunu söyleyerek kendine birkaç saat zaman ayıra-

bilirsin. Ama gerçekten bu yalnızca kendine ait bir şeye sahip-mişsin gibi hissetmenin bir yolu, anlıyor musun beni?

Ah, dedi Gece Kancığı gülümseyerek. Ama ben sanatçıyım, buna ayıracak zamanım yok, demek geldi içinden ama sonra artık sanatçı olmadığını ve aslında otlara ayıracak zamanı olduğunu hatırladı. Yine de istemiyordu.

Ama *yalnızca kendine ait bir şeye sahip olmak* golden retriever'a dönüşmek değil mi işte? demek geldi içinden.

Bunun yerine nezaketi elden bırakmamaya çalışarak şöyle söyledi: Bunun pek benlik bir şey olduğunu sanmıyorum.

Bu kadar çabuk karar verme, şapşal! dedi Jen, Gece Kancığı'nın koluna vurarak. En azından bir partiye gel! Sana bedava numuneler vereceğim. Jen, neyin senlik olduğunu bile bilmiyorsun, dercesine başını iki yana salladı. Sen sadece gel, şapşal!

Yani ben gerçekten güzellik ürünleriyle, taytlarla falan hiç ilgilenmiyorum, demeye çalıştı yine Gece Kancığı. Bugün saçlarımı bile taramadım, diye ekledi ama aslında saçlarını bir haftadır taramıyordu.

Ama bu şifa veren kutsal bir ilaç! Kendini o kadar iyi hissedeceksin ki makyaj yapıp güzel bir şeyler giymek isteyeceksin! dedi Jen.

Affedersin ama bu otlar tam olarak ne? diye sordu Gece Kancığı. O hafta Kitap Bebekleri'ndeyken Jen'in ona doğru attığı Denge paketi hâlâ çantasının dibindeydi ve her nasıl olduysa ağzı biraz açılmış, çantanın dibini tatlı kokulu yaprak ve dalların incecik tozlarıyla kaplamıştı.

Aman Tanrım, Çin otları işte. Tayland otları. Japon otları. Jen, elleriyle havada daire çizip gözlerini kocaman açtı. Sesi heyecanla yükselmişti. Bütün büyük şifacıların kadim bilgeliği bir şişenin içinde. Kollarını indirip yıllardır arkadaşlarmış gibi Gece Kancığı'nın koluna girdi. Ama ayrıntıları şimdilik bir kenara bırakalım. Sen yalnızca partiye gel. Ah! Bir de azıcık fazladan

mangırın olup olmadığını kontrol et. Altı yüz falan *mesela?* diye fısıldadı. Sonra bana teşekkür edersin.

O öğleden sonra, Gece Kancığı oğlunu biraz kestirmesi için uykuya yatırırken Jen'den bir mesaj daha geldi. Isırdığında ciyaklayan tüylü sarı ördeğini yanına koyup gerçek gibi görünen et resmiyle kemik ve yavru köpek desenlerinin bulunduğu kendi yaptığı küçük battaniyeyi de üstüne örttü. Mesajı okumak için yatağa oturdu.

İlk okuyuşta gözüne en çok çarpan şey parlak bir broşüre basılmış iş ilanından alınmış şablonları andıran bütün satırların –aslında hemen hemen bütün mesajın– kadınları *hedeflerine ulaşmaları* ve *potansiyellerinin tamamını* kullanmaları için cesaretlendirmesiydi.

Benimle ortak olacak motive ve istekli insanlar arıyorum, diye başlıyordu Jen, alışıldık bir girizgâha ya da yalnızca işe eleman almak ve satış yapmak için programlanmış modern bir otomat olmaktan ziyade duyarlı bir varlık olduğuna dair bir işarete hiç yer vermeksizin. *Zaten çok geniş bir iş ağın var*, diye devam ediyordu. *Bu model meşgul annelere hitap ediyor.* Daha sonra, kimliği belirsiz *doktorlardan* ve onların *küresel ölçekte en çok satan ürünleri* tedarik etmedeki şüpheli *güvenirliğinden* söz ediyordu. Çocuk doğurmadan önce avukat, öğretmen ve dermatolog olarak başarılı kariyerleri olan, çocuktan sonra hayatlarının *kıyısına köşesine*, şekerleme ve yemek aralarına satış sıkıştıran *evden çalışan anneler* olmak üzere *anlaşma yapan*, parkta ya da kütüphanede telefonlarından e-posta atan insanlara dair anekdotlar anlatıyordu. *Bu öylesine iyi bir şirket ki gerçek olamayacak gibi... ama gerçek!* yazmıştı ve Gece Kancığı'nın nasıl *deli gibi başarılı* olacağını düşündüğünü tonlarca *imayla* vurgulayarak ve *yıllar boyunca önemli bir gelir elde etme* fırsatını hafife almamasını tembihleyerek e-postayı sonlandırmıştı.

Gece Kancığı yatakta öylece uzanırken oğlu yanında ellerini çırpıp kıkırdıyor, yaklaşan akşamın güneşinin usul usul piksel-

lerine ayrılan ışığını aylak aylak döndüren pervaneye bakıyordu. Jen'in çilek kokulu saçları, kusursuz anneliği, otları, amansız işe alımları. Artık çocuklarıyla evde kalıp ot satan avukat anne Gece Kancığı'nın duyduğu en üzücü hikâyeydi ve muhtemelen kendi hayatından da daha üzücüydü. Annenin içinde siyah beyaz günlerini bir köpeğin sihirli tonlarıyla renklendiren zengin ve tuhaf bir yaşamın olmasına imkânı yoktu. Makul olanı yapıp çocuklarını elma püresiyle besleyen, aile bütçesine fazladan ufacık bir katkısı olması için ek iş yapan ve kendini sevgi dolu bir anne, aileye katkıda bulunan eli ekmek tutan biri olarak güçlendiren bir avukattı.

Bu anne mutlu muydu? Onun gibi ottan kafayı sıyırmış diğer annelere elinde büyük bir kahvesiyle durmadan mesaj atarken ve çocukları salıncakta deli gibi sallarken avuç avuç ne idiği belirsiz otu içmekten hoşnut muydu? Belki de onun hoşnut olma ihtiyacı Gece Kancığı'nınki gibi değildi? Belki de o kadının çocukları onun için yeterliydi? Gece Kancığı böyle bir şeyin hasretini çok çekiyordu çünkü onun oğlunun kendinden geçmiş gibi kıkır kıkır gülmeleri, tombul küçük el bilekleri ve ağzında yanlış geveledeği sevgi sözcükleri hırsının son zerrelerini de yok ediyordu. Neden annelik, yemek yapmak, markete gitmek, temizlik yapmak, çamaşır yıkamak ve Kitap Bebekleri içini neşeyle, mutlulukla, hayatı güzel yaşadığı hissiyle doldurmuyordu? Acaba o otları alıp o partilere giderse, hayatında ilk kez bir derneğe üye olursa hoşnut kalır mıydı?

Bu hafta harika zaman geçirdik! dedi Gece Kancığı, akşama doğru eve gelen kocasına. Kocası hâlâ arabanın içindeydi, penceresi açıktı ve araba garaj yolunda rölantide çalışıyordu. Gece Kancığı eski bir plaj havlusuna sarılı ıslak kediyi ön bahçede kucağında tutarken oğlan çimenleri hızla ikiye yarıp köpekçilik oynamaya başladı, ardından çiçekleri kokladı. Gece Kancığı'nın bütün aurası değişmişti, öyle söylemişti kocası.

Işıldıyordu. Ayakları çıplaktı, yüzü çilliydi, yanakları güneşte kızarmıştı.

Kitap Bebekleri'ne gittik, dedi, kocası arabadan çıkarken kediyi bebek gibi kucaklayarak. Yine kedinin poposunu yıkamıştı. Gece Kancığı'nın gözleri kafasının içinde yanan ateşle alevlenmiş gibi parladı, saçları esintide yüzüne düştü. Parkta oynadık, değil mi canım? diye sordu oğlana. Oğlan canlılıkla, *Hav!* diye yanıtladı onu, iki küçük patisiyle annesinin çiçeklerini eşelerken.

Pekâlâ, dedi kocası, bavulunu indirip arabanın kapısını çarparak. Çarpma sesi karşısında kedi korktu ama Gece Kancığı'nın kollarından kaçmadı.

Ah. Bir de şey, dedi. Kedi kulaklığımı mahvetti.

Yine mi? diye sordu kocası, hayvanın kafasını kaşıyarak. Korkunç bir kız bu.

Ona şöyle bir degaj vurmak isterdim, diye ekledi Gece Kancığı, korku içindeki hayvanı kucaklamaya devam ederken.

Küçücük patilerini bir düşünsene, dedi kocası.

Ondan gerçekten çok nefret ediyorum, dedi Gece Kancığı.

Evet, dedi kocası. Seni öldüreceğim, dedi kediye oyuncu bir tavırla.

Gece Kancığı, kedinin kocaman, yeşil, boş gözlerine bakı. Kedi siyah burnunu kırıştırdı, çok tatlı bir hareketti bu ama yeterli değildi. Ardından kulaklarını başının arkasına doğru itip tısladı.

Galiba kediden toksoplazma kaptım, dedi Gece Kancığı.

Aaa? diye sordu kocası.

Okuduğum makalede öfke patlamalarıyla toksoplazma arasında bir bağlantı olduğu yazıyordu. Yani, bir neden sonuç ilişkisi olup olmadığını ya da nedeninin ve sonucunun ne olduğunu bilmiyorlar ama kesinlikle bir bağlantı var.

Kocası bir şey söylemedi.

Beynimde parazit olduğu için sinirli olduğumu düşünüyor musun? diye sordu.

Olabilir, dedi kocası, ama sen her türlü sinirlisin.

Bu kediden acayip nefret ediyorum, dedi. Kedi yeniden tıslad ve bu kez Gece Kancığı'nın kucağından ön bahçedeki çimenlere koştu, oradan da verandanın altına girdi.

O pazar sabahı oğlan dört ayağının üstünde emekleyerek salona girdi. Ağzında damar damar yağları görünen çiğ bir biftek vardı. Oğlan bifteği babasının ayaklarının dibine bıraktı.

Hav! diye havladı, ağzından nefes alıp verirken ufacık dili dışarı çıkmıştı.

Dostum, dedi koca, ne yapıyorsun sen?

Köpekçik, dedi oğlan, sonra babasının bacağını yaşadı. Başını kaldırıp baktı, yüzünü ekşiterek dilini ağzına geri soktu.

Tüy, dedi, parmaklarıyla dilini tutarak. Tüy! diye bağırdı.

Bakayım, dedi koca, göster bana. Oğlanın diline bakıp yapışan tüyü aldı. İşte oldu, dedi koca. Ama canım..., diye devam etti. Yere çiğ et atılmaz. Çiğ eti ağzımıza da almamalıyız. İğrenç, dedi yüzünü buruşturarak.

Oğlan başını iki yana salladı.

Anne, dedi. Evet, anne. Et. Evet!

Tatlım! diye bağırdı koca, yatak odasına doğru.

Gece Kancığı, her zamanki gibi kocası hiç sıkılmadan telefonuyla oynarken temiz giysileri kaldırmakla meşgul olduğu yatak odasından her şeyi duymuştu. Oğlanı köpekçilik oyununun kesinlikle bir anne oğul eğlencesi olduğu konusunda uyarmış olmasına, bu oyunun babasının ilgisini çekmediğini ona söylemiş olmasına, oğlanın babasından suyu su kabından içmesini asla istememesi konusunda ya da ağzına sopa almaması gerektiği konusunda onu uyarmış olmasına rağmen, kocasına o evde yokken oğluyla oynadıkları bu oyunu kaçınılmaz bir şekilde anlatması gerekeceği günün gelmesinden hep korkmuştu.

Sıçtık, dedi fısıldarcasına bir sesle. Kahretsin. Sıçtık. Kahretsin.

Kocası mutfağa girip lavabodaki etten arta kalan parçaları alırken oğlan da ayaklarının dibinde inliyordu.

Bir ısırık! diye bağırdı. Bir tane!

İğrenç, dedi koca yeniden. Önce pişirmem gerek canım.

Hayır, diye bağırdı oğlan. Sonra annesini görünce, Anne, bir ısırık! diye bağırdı bir kez daha.

Annesi oğlanın başını okşadı ve kocasına mümkün olduğunca soğukkanlı bir şekilde, Oğlan çiğ et seviyor, dedi. Ne yapalım?

Ne dedin sen? dedi kocası, kulaklarına inanamıyormuş gibi, canı sıkkın, sanki karısının her şeyi bok etmeyi alışkanlık hâline getirdiğini düşünüyormuş gibi kaşının tek bir kalkışıyla ustaca anlattığı o *ben biliyordum* tavrıyla baktı.

Çocuğun gelişmiş bir damak tadı var, diye devam etti. Tartar soslu biftek. Bunda bir yanlışlık yok.

Oğlumuz ne zaman çiğ et yemeye başladı? diye sordu koca. Yani, bunu nasıl keşfetti ki?

Hımmm, dedi Gece Kancığı, oğlana gülümseyip gıdıklayarak. Oğlan yerde kıvranarak kıkırdamaya başladı.

Sanırım akşam için yemek yaptığım sırada bir parça çiğ et çaldı, dedi dolaptan bardak alırken.

Hayır, dedi yerdeki oğlan. Anne et verdi. Çok güzel. Köpekçik.

Tatlım, dedi oğlana Gece Kancığı nazikçe, sonra kocasına döndü. Çok şapşal, değil mi?

Benim küçük köpekçiğim, dedi oğlana, başındaki ipeksi saçları okşayarak. Oğlan gözlerini kapayarak annesinin dokunuşunun tadını çıkardı.

Onu çiğ etle mi besledin? diye sordu kocası.

Biraz, dedi Gece Kancığı, kendini savunmaya çalışır gibi. Sorun olmaz.

Ya parazitler? Parazit kapabilirdi, dedi koca.

Pek sanmıyorum, dedi Gece Kancığı, sağlıklı olmanın tanımı gibi görünen oğlanı işaret ederek: parlak sarı bukleler, al

yanaklar, bebeklik günlerinden kalan ve annenin hiç kaybetmemesini umduğu kocaman bir göbek. Oğlan, bütün dikkatini ona vermiş olan annesiyle babasına gülümsedi ve başını arkaya atarak keskin, net bir şekilde havladı, *Hav hav.*

Tabii, mutlu *görünüyor,* diye fısıldadı koca, gecenin ilerleyen vakitlerinde yatağa geçtiklerinde, ortalarında uyuyan oğlanın üstünden. Sorunun peşini bırakmayacaktı, böyle bir huyu vardı.

Mutlu, diye fısıldadı Gece Kancığı.

Ben şu köpek olayının sona ermesi gerektiğini düşünüyorum, diye devam etti koca.

Ama köpekleri seviyor, diye ısrar etti Gece Kancığı. Bunda bir sakınca yok ki.

Et, dedi kocası. Bir de köpek kulübesi var... içinde oynasın diye mi? Salonun ortasında! Bu hiç normal değil. İpin ucu kaçmış, dedi, bu konuda söyleyecek son sözleri bunlarmış gibi, hepsinin kabul etmesi gereken bir sonuca varmış gibi.

Gece Kancığı, karanlığın içinde göz devirdi.

Çok yemiyor ki, dedi. Hem böyle bir oyun oynamak harika. Hiçbir sakıncası yok.

Hastalanırsa nedeni sensin, diye fısıldadı kocası sert bir dille. Diğer çocuklar oğlanı garipserse nedeni sensin.

Tabii ki benim, dedi Gece Kancığı. Bütün suçu üstlenirim. Tamamen.

Sessizce yatmaya devam ettiler. Bu kavgayı milyonlarca kez etmişlerdi. Kocasının konuyu uzatmasını beklerken tek duyduğu oğlunun düzenli nefes alış verişleriydi. Gece Kancığı, taze kanın tadını hayal ederek uyuyakaldı.

Gece Kancığı'nın istediği tek şey hayatının sonuna kadar bir daha asla uyku seansı yapmamaktı. Günlerden pazartesiydi, kocası sabah evden çıkmıştı, o da oğlanla birlikte kek pişirip trenlerle oynamış, hamur yapmış, tren raylarının oraya yürümüş, hortumu çıkarıp sulama sistemine bağlayarak çalıştırmış,

kovalamaca, top ve oyuncak yakalamaca oynamıştı. Ayakları ve burunları leş gibi olmuştu, güneş yavaşça geceye kavuşurken verandanın basamaklarında fındık ezmeli ve reçelli sandviç yemişlerdi. Kasları ısınmış, yorulmuş ve mutluydu. Oğlan boş bir yorgunlukla ağzı reçel içinde öylece bakıyordu.

Ah, evet, Gece Kancığı büyük bir delilikle bu geceki uyku seansının kolay olacağına, çocuğu tereyağından kıl çeker gibi uyutabileceğine inanmıştı! Yanağına bir öpücük konduracak, şöyle bir yanına kıvrılacaktı ve oğlan hemen uyuyakalacaktı. Aslında böyle bir iyi geceler dileği oğlanın hayatı boyunca hiç gerçekleşmemişti ama Gece Kancığı bunu görmezden gelip pozitif tutumla üretken düşünmeyi benimsiyordu.

Evet, bu pazartesi muhteşem bir uyku seansı yaşayacağız, dedi kendi kendine, yıkayıp avuç içi kadar pijamasını giydirdikten sonra eksiksiz bir çıkın hâline getirdiği oğlanı yatağının serin mavi örtüleri arasına yatırırken.

Ama yanında uzandığı sırada oğlan örtünün altında tepinip soğuk su isteyince, serin bir bez isteyince, havuç isteyince, elma isteyince, ödül bisküvisi isteyince umut dolu düşüncelerinin ahmaklıktan başka bir şey olmadığından endişe etmeye başladı.

Hayır, dedi ve sonra yeniden hayır dedi. Uyuma vakti, yemek vakti değil. Vücutlarımızı dinlendirme vakti. Uslu bir köpekçik olup vücudunu kıpırdatmama vakti.

Annesine iş buyurma girişimleri sonuçsuz kalınca, oğlan yatağın içinde doğrulup oturdu ve kendisiyle el çırpmaca oynamaya çalıştı, ellerini önce birbirine, sonra yüzüne vurdu, ardından kendini kaybetmiş gibi güldü. Yorgunluktan aklını yitirmiş gibiydi. Annesi de çok ama çok yorgundu, inanılmaz derecede bitkin hâldeydi ve hafızalı köpük yatağın içine gömülmek ya da uyku vaktinin aynı kitabı defalarca okuyup durduğu, masal anlattığı, sonra bir daha masal anlattığı, sonra telefondan şarkı çaldığı, öylece yatıp oğlanın uykuya dalmasını beklediği o sıkıcılığından uzakta bir gece geçirmeyi çok istiyordu.

Oğlanı doğduğundan beri hemen hemen her gece uyutmakla yükümlü olduğu doğruydu. Bebekken oğlanı bir tek o uyutabiliyordu ve oğlanın tek istediği kocaman, tombul yastıklar ve sıcak, sıcacık sütle dolu okyanuslar gördüğü rüyalara dalana kadar emzirilmekti. Yani, kocasının ona sayısız uyku seansı borcu yok muydu? Kocasının fırsatı olduğunda uyku seansı görevini güle oynaya, daha önce Gece Kancığı'nın görevi üstlendiği gecelerin –yılların– onuruna minnetle üstlenmesi gerekmiyor muydu?

Evet, adil olan buydu ama elbette evde işler o şekilde yürümüyordu. Kocası hafta boyunca çalıştıktan sonra eve döndüğünde bile cumaları uyku seansı görevini Gece Kancığı üstleniyordu çünkü kocası yorgundu –aslında sürekli yorgundu ve bazen midesi ağrıyordu çünkü yolda litrelerce kahve içip mısır çerezi yiyince midesi bulanmıştı falan filan... –ve bilgisayarının, video oyunlarının başına dönüp dosyalar arasında gezinmek, biraz olsun rahatlamak istiyordu ve Gece Kancığı küplere binmek, gerilim yaratmak ya da kavga çıkarmak istemiyordu çünkü elinde hiçbir şey kalmamıştı. Uyku seanslarını çevreleyen adaletsizlik, dışarıda ateşböcekleri yanıp sönerken ve oğlan yanında tepinip dururken Gece Kancığı için başka bir öfke kaynağıydı.

Oğlan bir saattir, iki saattir konuşuyor, gülüyor, el çırpıyor, tepiniyor, ağlıyor, kocaman kucaklanmak istiyor, kocaman kucaklanmayı terledikleri için reddediyor, yine soğuk su istiyor, annesi getirmediği için ağlıyor, sonra biraz daha tepiniyordu. Tüm bunlar Gece Kancığı'nın ölmek için yanıp tutuşmasına yetiyordu.

Hayatımı karanlık bir odada yatarak geçiriyorum, diye düşündü. En üretken yıllarımı üretkenlikten uzakta, sırtüstü uzanıp bekleyerek geçiriyorum.

Lütfen uyu, diye yalvardı, sonra yorgunluktan yatağın içinde sessiz sessiz ağladı, yanında çocuk olmadan bir saat geçirebilmek, bir saat televizyon seyredebilmek, bir saat koltukta oturup

duvara bakabilmek istiyordu, yalnızca bir saatçik. Bir saat olsun herhangi bir şey yapabilmek istiyordu. Ne var ki yatakta öylece yatıp durmaya devam etti ve artık saat on olmuştu.

Uyku seansını daha da zorlaştırmak, hayatından daha da bıkmak istemediği için oğlanı emzikten kesmeyi erteliyordu. Emzik aslında bugünlerde sonu gelmeyen bir savaş nedeniydi. Emzik dikkatsizlikten yere düşecek olursa, üzerine yapışan toprakları, çam iğnelerini ve dalları gören oğlu emziği hemen ağzına geri koyamadığı için çığlık çığlığa ağlıyordu.

Bir de elbette gecenin bir yarısı emzik oğlanın ağzından düştüğünde sonu gelmeyen uyanışlar, karanlığın içinde emzik arayışlar, panik, sonra da teselli vardı. Bir gece olsun sabaha kadar uyuyabilseydi... Hep bunun hayalini kuruyor, ertesi sabah vücudunun ne durumda olacağını, göreceği rüyaları düşünüyordu. Bütün gece deliksiz bir uyku çekebilse nasıl biri olurdu acaba? Bambaşka biri olacağına şüphe yoktu.

Üstelik oğlan emzik için fazla büyümüştü. Kütüphanedeki yaşıtları emzik kullanmıyordu. Kütüphanedeyken fark etmişti bunu. Gördün mü? Emzik sadece bebeklerde var. Ama oğlan başını iki yana sallamış, emziğini sıkı sıkı tutup inatla emmeye devam etmişti.

Ben bebek, demişti ısrarla. Ben bebek.

O yüzden bu pazartesi gecesi, yine bir uyku seansı sırasında terlemiş, canından bezmiş ve kocasına sinirlenmişti. Bu gece, yatakta oğluyla iki saat geçirdikten sonra artık oğlunun emzikle vedalaşması gerektiğine kanaat getirdi.

Normalde içinde periler olan ayrıntılı bir senaryo uydurur, emziği bir fulara sarıp perilere sunmak üzere ucuna bağlamak için kusursuz bir leylak sapı seçerdi. Ama o gece Gece Kancığı'nın kanı coşkuyla akıyordu ve oğluna köpekçilik oynayacaklarını, bu oyuna devam etmenin tek yolunun köpekçik olarak kalmak olduğunu söyledi.

Köpekçik kuralları, dedi sert bir şekilde. Oğlan başıyla onayladı.

Öncelikle, dedi, köpekçikler emzik emmez, değil mi? Oğlan, gece lambasının ışığında ciddi bir ifadeyle annesine baktı ve sarı emziği azıcık mırın kırın ederek annesine uzattı. Tanrım. Gece Kancığı bunu aylar önce yapmalıydı.

Tamam, diye devam etti. Peki, köpekçikler nerede uyur? Oğlan kaşlarını çattı ve tombul küçük ellerini şaşkın bir hareketle havaya kaldırdı. Dur, dedi annesi, yataktan çıkıp merdivenlerden indi ve salondaki aşırı büyük köpek kulübesini sürükleye sürükleye daracık merdivenlerden çıkarıp yatak odasına getirdi. Kulübe yatak odasının köşesine tam oturuyordu. Oğlan, annesinin kulübenin içine yorgan tıkıştırıp en sonunda oğlana dönerek kulübeyi, İşte! nidası eşliğinde göstermesini donuk bir şaşkınlıkla izledi.

Oğlan, bebeklere uygun boydaki kulübeyi işaret etti, Bu?

Harika! dedi Gece Kancığı. Bir köpekçiğin kulübesinin rahat olması için neye ihtiyacı vardır?

Oğlan tek kelime etmeden eşyalarını –yumuşak mavi battaniyesini, bir zamanlar annesine ait olan eski püskü oyuncak ayıyı, çuf çuf yastığını– topladı. Oğlunun bu yeni macera karşısında, bu yeni maceranın özgünlüğü, bu kez gece oynanacak olan köpekçilik oyunu karşısında heyecanlandığını görebiliyordu. Annesi de onunla mı oynayacaktı!? Ona soğuk su vermeyi bile reddettikten sonra mı!? Gece Kancığı, oğlanın o geceki akıl savaşlarını kendisinin kazandığını düşündüğünü hissedebiliyordu ve o da oğlunun buna inanmasını istiyordu.

Yumuşacık eşyalarını kulübeye yerleştirmesine izin verdi, ardından oğlan hiç ses çıkarmadan kulübenin içine kusursuz bir şekilde kıvrılıp yattı.

Kapın açık mı kalsın, kapatayım mı? diye sordu annesi.

Açık biyaz, dedi oğlan. Annesi kapıyı aralık bıraktıktan sonra içeri uzanıp oğlunun başını okşadı.

Yere oturup bağdaş kurduktan sonra, karanlığın içinde hafifçe sallanarak, sık sık yaptığı gibi yüzden bire doğru saymaya başladı. Bire geldiğinde dikkatle ayağa kalkıp yatak odasının kapısına doğru yürürken oğlunun o ufacık sesini, ağlayışını duymayı bekliyordu ama oğlundan çıt çıkmadı.

Nefesini sessizce verdikten sonra gülmeye başladı. Ufacık gülücüğü kontrol edilemez bir kahkahaya dönüşünce koridorda yürümeye devam edip aşağı indi ve orada oturup bağırıp kahkaha attı. Yorgun olduğu kadar rahatlamıştı da. Artık hemen oracıkta, yerde uyumak istiyordu. Tatlı bir zaferdi bu ama aynı zamanda saat ona gelmişti, bir şey izlemek için fazla geç olduğu için yüzünü yıkayıp oğlu kulübede rüyalara dalmışken kendisi de boşluğu cezbeden yatağına girdi.

Çalışmaya devam eden, üniversitede onunla aynı sınıfta olan ve sonra evlenip çoluk çocuğa karıştığı hâlde başarılı iş hayatını dengede tutmayı başarabilen çalışan anne, Gece Kancığı ile öğle yemeğine çıkmak istiyordu.

Parkta yemek yiyelim mi? diye mesaj atmıştı. *Oğlunu da getir, ben de öğle molasında işten çıkıp geleceğim, sohbet edip arayı biraz kapatırız.* Elbette, diye düşünmüştü Gece Kancığı. Tabii. Çalışan anneyi görmeyeli epey zaman olmuştu –anne galeriyi yönetmeye devam ettiği zamanlarda bir keresinde kahve içmişlerdi yalnızca– ve elbette yeniden görüşmek iyi olurdu. Arkadaşı olan çalışan anneye ev hanımı anne olmaya nasıl da gerçekten uyum sağladığını, nasıl mutlu ve hoşnut olduğunu gösterecek, şu anda sanata da kariyere de hiçbir şekilde ihtiyaç duymadığını, kendini yalnızca oğluna adamak için bütün zamanını anneliğe ayırmak istediğini söyleyecekti. Hem dürüst olmak gerekirse, yalan da değildi çünkü gerçekten, biraz da olsa, kendini buna, mutlu olduğuna inandırmış, zihnini bitkisel tedavilere, Jen'e ve bu annelik mevzularına odaklamıştı çünkü elinde seçeneği var

mıydı ki? Sersefil olup sürekli gergin gezmesi nedeniyle bu iki duygunun enerjisinin yol açtığı hücresel değişim sonucunda dişi bir kurda mı dönüşecekti? Kasabanın içinde köpek gibi koşup bunu hayattaki şansı olarak mı görecekti?! Bu çözüm değildi ve olamazdı da.

Böylelikle planlar yaptılar ve çalışan anne çalışmayan (ama aslında fazlasıyla çalışan) anne gibi belirledikleri günde belirledikleri saatte buluşmaya geldi.

Evin sınırlarının dışında olduğu için değerli kabul edilen ve karşılığında ücret ödenen bir işi olan çalışan anne, sanat öğretmenliğine devam ediyor, sanat eseri üretiyordu ve modern kadınların çabasız bir şekilde sahip olduğu varsayılan her şeye sahip olduğu gibi ekoloji dostu yalıtımlı çantasında kusursuz paketlenmiş öğle yemeğini taşıyordu, sandviçi yıkanıp yeniden kullanılabilir ekoloji dostu balmumu kâğıda sarılmıştı, gübre hâline gelebilen çatalı bitki nişastasından imal edilmişti ve kim onu bunun için suçlayabilirdi ki? Bu, bireysel paketlenmiş sıkmalı içecekleri, içinde balık krakerlerinin olduğu paketiyle ve markasız kurabiyelerinin bulunduğu plastik torbalarıyla ev hanımı anneye kesinlikle düşmezdi.

Kadınlar, parkın hemen yanındaki ağacın gölgesinde kalan güzel bir banka oturdular.

Gerçekten çok güzel bir hayatın var, dedi çalışan anne, oyun oynayan oğlanı seyrederken.

Öyle gerçekten, dedi Gece Kancığı gururla, çünkü *çok güzel bir hayatı* vardı, güzel-güzel-evinde-otur tarzı bir hayat. Bu güzelim yaz günü ilk kez gerçek bir minnet duygusu hissetti ve en büyük korkularıyla hayallerinin küçük ama derinden sarsıldığını sezdi. İhtiyacın ve arzunun koca koca taşları içine çökmüştü.

Aaaah, dedi, alakasız bir tepkiyle. Çalışan anne güldü.

Arkadaşı sandviçinden düzgün ısırıklar alıp çocuklarına rağmen sanatsal uğraşılarına devam etmeye çabaladığından söz

etti ama Gece Kancığı neredeyse arkadaşı konuşur konuşmaz onu dinlemeyi bırakmış, parkı çevreleyen korunun kenarındaki hareketlenmeye dalmıştı.

Hayvani bir açıkgözlülükle donup kaldı. Orada, burnunun dibinde, çok evcil, çok çok aptal bir sincap çöp kemiriyordu.

Her şey yolunda mı? diye sordu çalışan anne, kaşlarını karışık bir soru sorarcasına çatarak.

Şşşş! dedi Gece Kancığı kıpırdamadan. Sonra fısıldadı. Affedersin. Bir dakika...

Gözlerini sincaptan ayırmadan banktan hafifçe kalktı ama hayvan Gece Kancığı'nda bir tehdit sezmiş olacak ki anında ağaçların arasında gözden kayboldu.

Sincap! diye bağırdı Gece Kancığı parktaki oğluna doğru ve hemen koşup hayvanı işaret etti.

Sincap! Sincap! diye bağırdı yeniden, bu kez kimseyi hedef almadan. Keyiften dört köşe olmuştu, küçük hayvanın arkasından fırladı. Eğlenceyi kaçırmak istemeyen oğlu kaydıraktan kayarak yere indikten sonra koşmaya başladı.

Sincap korunun kenarındaki çalıların altında durunca Gece Kancığı ve oğlu da hayvana metreler kala durdu.

Yakala, diye mırıldandı oğlan.

Gece Kancığı, oğlunu iyi eğitmişti. Kıpırdamaması, hayvanı korkutup kaçırmaması gerektiğini bilen akıllı bir çocuktu. Hiçbir şey yapmadan annesinin talimatlarını bekledi.

Beklemelisin, dedi Gece Kancığı sessizce. Önce doğru anı bekle, sonra... *Atıl* sözcüğüyle atıldı Gece Kancığı. Öne fırladı –kendini ok gibi fırlattı– kollarını öne uzattı, ağzını acımasız bir hırıltıyla açtı. Oğlu arkasından *Hırrrrrr hırrrrr hırrrrrrrrrr,* diyordu.

Sincap, dibinde biten dehşet dolu bir çift göze, kırışan ufak bir buruna, o küçücük ellere odaklandı ve Gece Kancığı o anda hayvanın üstüne atladı –yakalayacaktı onu! Sincap onun olacaktı!– ve hayvanın kürkünü avuçlarında hissetti ama sonra

hayvan kuyruğunu kırbaç gibi savurarak Gece Kancığı'nın beceriksiz insan parmaklarının arasından kayıp gitti.

Ooooooooof! diye haykırdı Gece Kancığı, çimenlerin üstünde yatıyordu, kollarını iki yana açmıştı ve parmak arası terlikleri metrelerce arkasında kalmıştı.

Oooooffff! diye inledi oğlan, kendini gülerek annesinin yanına bırakırken.

Neredeyse yakalıyordukl dedi Gece Kancığı gizli bir şey söylüyormuş gibi, yana dönüp oğluna bakarak. Yanaklarına otlar batıyordu, oğlan annesinin saçlarına dokunmak için elini uzattı.

Tamam, anne, dedi. Sincap!

Onu daha sonra yakalarız, dedi Gece Kancığı. Oğlan annesine sarıldı, annesi oğlunu kollarına aldı ve çalışan annenin onları beklediği parka doğru yürüdü.

Ufak bir oyundu, dedi Gece Kancığı kendini bilen bir tavırla, çalışan annenin oturduğu banka doğru yaklaşırken.

Bu..., dedi çalışan anne, doğru kelimeyi bulmaya çalışarak,... şaşırtıcıydı.

Sadece işimi yapıyorum, diye karşılık verdi Gece Kancığı gözlerini devirip incecik bir tebessüm takınarak, konuyu değiştirmek istiyordu.

Pekâlâ! dedi çalışan anne. Belli ki annelik sana çok yakışmış.

Tabii! dedi Gece Kancığı, kaydırağa tırmanan oğlunu izlerken. Bence de öyle. Ama işte benim yaptığım işlere *iş denmez*. Senin gibi bir işte çalışmıyorum. Bilirsin işte: Para, sanat. Öyle şeyler.

Ah, yapma ama, dedi çalışan anne, var olmayan kırıntıları kucağından silkerek. En zor işi sen yapıyorsun.

İnsanların bunu söylemesinden nefret ediyorum, dedi Gece Kancığı, doğru olduğu hâlde.

Bu hafta sonu yemeğe gelsene, dedi çalışan anne, evrendeki en özgün fikir buymuş gibi. Bir video grafiker –o da üniversiteden arkadaşlarıydı– bu dönem hepsinin katıldığı programa

misafir okutman olarak dönüyordu ve Gece Kancığı bir an kıskançlıktan çatlayacak gibi oldu ama hemen sonra yabancısı olmadığı bir kendinden iğrenme hissi duydu. Ne bekliyordu ki? Günlerini oğluyla beraber sincap peşinde koşarak geçiriyordu. Onlar gibi çalışmıyordu. En yeni projesi neredeydi? Son üç yılı gösterecek herhangi bir şey neredeydi?

Tamam. Evet. Yemeğe gidecekti. Ama sırf eğlencesine! Çalışmalarını dinlemek ve yaptıkları karşısında gözlerinin kamaşması harika olacaktı. Kardeş, destekçi, feminist olacaktı. Tam zamanlı bir anne olarak kazandığı zaferleri anlatacak, onların kendi annelikleriyle, her gün terk ettikleri kendi çocuklarıyla ilgili kaçınılmaz şekilde sahip oldukları endişeleri bütün samimiyetiyle dikkatlice dinlerken kariyer başarılarını da kutlayacaktı. Evet, bütün bakış açıları, bütün seçimler birlikte yemek yedikleri ve destekleyici bir kadın birliği kurmak için çalıştıkları sofranın etrafında bir bir sunulacaktı. Gece Kancığı öylesine olumlu, öyle derinlemesine iyimser ve, nasıl desek, öylesine hayal dünyasında yaşıyordu ki ne kadar yanlış düşündüğünün farkında bile değildi. En temel dürtülerinden birini, sanat üretme dürtüsünü kesip atmaya nasıl karar verebilirdi? Yine de bunu yapabileceğine karar vermişti, umudu bu yöndeydi.

O hafta sonu kocasının evde olduğu sırada arkadan yapmak istedi. Kocasının ensesini ısırmasını istedi. Kavga etmek ve ısırmak istedi, sonra kocasıyla sert bir şekilde sevişmek istedi. Hırpalanmak istedi ve sonra başının okşanmasını, saçlarıyla oynanmasını, gıdısının okşanmasını, sonra da göbeğinin okşanmasını istedi.

O kibar, iyi huylu kocası bu isteklerine ses çıkarmadı ve bu esnada karısı ona çok akıllı bir çocuk olduğunu söyledi. Bunu duymak kocasının hoşuna gitmişti. Her şey kocasının hoşuna gitmişti.

Sana neler oldu bilmiyorum, dedi kocası sonrasında, ama lütfen değişme.

Madem öyle istiyorsun, diye cevapladı karısı, kocasının kolunu şefkatle ısırarak.

Gece Kancığı'nın öğleden sonra, oğlan kendi odasına taşıdıkları köpek sandığında mucizevi bir şekilde öğlen uykusuna yatmışken kırışıp sağa sola kaymış çarşafların üstünde yuvarlandığı, alışılmadık sayısız pazar dinlenmelerinden birinden sonra, evlilik uyumunun yarattığı temiz ve açık alanda sessiz bir duygu kulağına fısıldadı. Bu duygu o kadar sessizdi ki yatakta çıplak uzanmaya devam edip bir yandan da oğullarını uykusundan uyandıran kocasına kulak kesilerek kendine kısacık bir zaman ayırmamış olsaydı kesinlikle duymazdı. Seks sonrasında ortaya nadiren çıkan o huzur dolu çocuksuz sakinlikte boğazını gıdıklayan, o sihirli hayvani geceden beri aklında uçuşup duran sinsi bir korku fark etmişti. Bu duyguya odaklansaydı hızla yorulup güçten düşeceğini biliyordu. İki hafta önce hayvana dönüşmüş olması ne anlama geliyordu? Böyle bir dönüşümün kaynağı kim ya da neydi? Hangi *güç* Gece Kancığı'nı var etmişti? Bu soruları enikonu düşünmesine, karanlığın Gece Kancığı'nın insanlığının en derin ve en kasvetli sığınaklarından nasıl bir canavar, bir hayvan, bir yaratık doğurduğu üstünde durmasına izin vermiyordu. İçinde sımsıkı düğümlenen korkuyu düşünmesine izin vermiyordu çünkü buna göz yummaya hakkı yoktu. Yataktan kalkıp çocuğuyla, eviyle, kendi sağlığıyla ilgilenmeliydi. Kısacası, ailesi için kendini toparlamalıydı, aksi takdirde ne olacaktı? Eğer o kendini bırakırsa sahip oldukları her şey –bu ev, aile ve yaşam– paramparça olurdu ve işte bu yüzden kendini toparlamalıydı. Mantıklı bir açıklaması olmalı, diye hatırlattı kendine ve bunu bulmaya karar verdi: Mantığı. Biri ona bunları açıklamalıydı. Wanda White'tan başka kim yapabilirdi bunu?

Önce evinin içindeki uyum, ardından etrafındaki her şeyin tuzla buz olması korkusu onu tetikledi ve aynı hafta içinde Wanda White'a bir mektup daha yazdı çünkü ilk e-postasından sonra cevap gelmemişti ve adresi doğru yazıp yazmadığını

(Sacramento Üniversitesi'nden alınmış akademik bir adresti) ya da White'ın hâlâ hayatta olup olmadığını merak ediyordu; (kitabının yayımlandığı tarihe ve bir araya getirebildiği başka ipuçlarına baktığında) kadın mutlaka seksenlerinde ya da doksanlarında olmalıydı ana Gece Kancığı herhangi bir ölüm ilanına da rastlamamıştı. Aslında White'a dair internette pek bir şey bulamamış olması çok garipti, çünkü araştırmaya dair geniş kapsamlı yaklaşımını (bu yaklaşım hedef konuya yakın olan ve pek de yakın olmayan çevredeki bütün olası kelimeleri ve kombinasyonları araştırmayı içeriyordu) göz önünde bulundurduğunda çevrimiçi araştırma yeteneklerinin ileri seviyede olduğunu düşünüyordu. Kocasına White'tan bahsetmek istiyordu ama o kadını, o ikonu, White'ın dönüştüğü o belli belirsiz, muazzam fikri anlatmaya nasıl başlayacağını bile bilmiyordu.

Bu kitaba kafayı taktım, diye başladı, *Kılavuz*'u mutfak masasındaki iş bilgisayarının ayarlarını kontrol eden kocasına doğru sallayarak.

Hımm, dedi kocası hiç o yöne bakmadan. Anlat bakalım.

Bütün dünyadaki mitolojik kadınları anlatan tuhaf bir kılavuz ama yazılanlar doğru olmalı, diye devam etti. Kitabın yazarı akademisyen. Gerçekten çok tuhaf olan şey de bu kitapta okuduklarımın bir süredir hissettiklerimle ya da düşündüklerimle mucizevi bir şekilde örtüşmesi. Hani telefonda beliren reklamlar var ya, onlar gibi.

Kocası kitaba yan gözlerle baktı.

Güzel, dedi. Bakabilir miyim?

Gece Kancığı, kitabı kasıtsız bir şekilde göğsüne bastırdı, aniden kitabın bilgeliğine karşı koruyucu bir tutum geliştirmişti; artık ona çok bireysel, hatta kutsal gelen sayfaları başkasına göstermek doğru değildi sanki. Kitabı okurken kendisinden daha büyük bir şeyle, White'la ve röportajında bahsettiği kadınlarla bütünleşmişti. Kitap başka birine gösterilemeyecek kadar yücelip hassaslaşmıştı, özellikle de kitaba doğru ışıkta bak-

mayacak, Gece Kancığı'nın kurduğu ilişkiyi kurmayacak olan kocasına, çünkü artık Gece Kancığı'nın yaptığı şey buydu: Kitapla ilişki kurmak. Hem kitapla hem White'la ilişki içindeydi ve kocasının bu ilişkiye dâhil olmasını istemiyordu.

Tabii, dedi, kitabı kalbine bastırmaya devam ederken. Bitince veririm.

Şöyle bir bakacağım, dedi kocası Gece Kancığı'na dönüp elini uzatarak. Karısının kitabı ona göstermek istemediğini fark edince daha da meraklanmıştı. Haydi, diyerek cesaretlendirmeye çalıştı karısını.

Ama önce yazmam gereken bir şey var, dedi Gece Kancığı, bilgisayarının durduğu misafir odasına yürürken.

Hey! diye bağırdı mutfaktan çıkan karısının arkasından.

Gece Kancığı bilgisayarının başına oturup kitabı kucağına koydu. White neden cevap yazmadı? diye düşündü, kederli bir ergenin hararetine kapılmıştı. Boğazında düğümlenen bir özlemle yazmaya başladı.

WW–

Yeniden merhaba. Son mesajıma cevap yazmanızı bekliyordum ama yazmadığınız için ben de size tekrar yazmaya karar verdim. Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur. Umarım, nasıl desem, yazmaya "ruhani olarak mecbur kalmış" olduğumu anlarsınız. Kitabınızın ve araştırmanızın bende derin izler bıraktığını söylemek isterim, en özel düşüncelerim ve arzularımla bu kadar samimi bir sohbete giren yazıları yazan kişiyi tanımam gerek.

Tüm seyahatleriniz boyunca, örneğin şehir dışında bir mahallede yaşayan Amerikalı bir ev kadınının ya da ufak bir Orta Batı kasabasında yaşayan bir annenin, nasıl desem, hayvansı bir nitelikle boğuştuğuna dair bir şey duydunuz mu? Sözgelimi, kadının normalden daha fazla tüylendiğini? Saldırganlaştığını? Uluma nöbetlerine eğilimi olduğunu? Zihinsel bir hastalıktan

bahsetmiyorum ama. Yalnızca köpekleri andıran bir oyunculuğu olan, anneliğine karşı acayip bir yaklaşım geliştiren bir anne.

Lütfen söyleyin: Böyle biriyle hiç karşılaştınız mı? Karşılaştıysanız lütfen beni o kadınla iletişime geçirir misiniz?

Bir de şu var: Amerika'nın göbeğindeki ufacık bir kasabada nasıl sihirli kadın olunabileceğine dair bir formülünüz var mıdır? Politika, kamusal söylem, hatta hava bile kaygı vericiyken istihkakın dünyasıyla hayal gücünün dünyası arasında nasıl var olunacağına dair herhangi bir el kitabı üstünde çalışmış olabilir misiniz?

Size ya da Kılavuz kitabınızın dışındaki herhangi bir çalışmanıza dair internette hiçbir bilgiye ulaşamadım ve uzun ve önemli kariyerinize, yayım geçmişinize dair daha fazlasını öğrenmek istiyorum.

Gevezelik ediyorum. Burada yazıma noktayı koyuyorum. Şansınız açık olsun.

MM

***

İşte bu aralar işler gerçekten yoluna girmeye başladığında –oğlu artık kulübesinde kendi kendine uyumaya gidiyordu, seks hayatı yeniden alevlenmişti, anne arkadaşlar ediniyordu, hatta köpekçik oyunlarıyla, internetteki birçok makalenin ve iyi niyetli insanların da söylediği gibi, kariyerini kafasına *takmamasıyla* annelik hayatından *zevk* aldığı bile söylenebilirdi– ve anneliğiyle bütünleşmeye başladığında bir hafta sonu gecesi üniversiteden birtakım eski arkadaşlarıyla, öğle yemeği yediği çalışan nazik anneyle ve eski arkadaşları olan video grafikerle dışarı çıkma özgürlüğünü kullandı.

Başka birinin pişirdiği akşam yemeğinde bir kadeh beyaz şarap ve ufuk açan bir sohbet eşliğinde diğer başarılı kadınlarla buluşmak ne yenilik ama! Ne büyük keyif! Karşılıklı saygı ve hayranlık içinde kişisel denemelerini ve kederlerini paylaşmak için harika bir fırsat!

Daha siparişlerini bile vermemişlerdi ki üniversitede ders veren çalışan anne hemen işinden söz etmeye, Instagram gönderilerini sanat çalışması içinde yeniden değerlendirdiğinde eserleri sahiplenme, sanatsal mülkiyet ve kamusal persona kavramlarıyla yüzleştiğinden ve tüm bunların içinden çıkamadığından bahsetmeye başladı. Bu kadının –on parmağında on marifet bu çalışan kadının/çalışan sanatçının– tek yaptığı Instagram'da büyük ölçekli gönderiler paylaşmaktı ve işte sanat diye buna diyordu. Ah, elbette kürasyon iddiası ve yan yana dizmenin gücü yadsınamazdı ama Instagram'ı arayıp taramış, birtakım resimler bulup büyük ölçekli yazıcıdan bunları basmıştı ve işte, sanat. Gece Kancığı, çalışan annenin yaptıklarını internet sitesinde ve *Times* gazetesinde okumuş, yakın zamanda yapılmış bir eserin yarım milyon dolara satıldığını görmüştü.

Üniversiteden diğer arkadaşı –video grafiker olan– kehanetle görülen arasındaki etkileşimi ve gerçekliğe aracı olma şekillerimizi deneyimliyordu. Sanki çok yeni bir şeymiş gibi, diye geçirdi içinden Gece Kancığı, sanki böyle bir projede ortaya herhangi bir özgün fikir çıkacakmış gibi. Bu arkadaş Kelly Bienali'nde gerçekten izlemesi olanaksız iki video gösterimi yapmıştı. Birinde, güç aniden dalgalanıp kesilince video da kesilmişti ve bunun bilgiyle ve güç/Güç ile olan ilişkimize dair düşüncelerimize ilham vermesi gerekiyordu ama Gece Kancığı, bu enstalasyonun yalnızca can sıkıcı olduğunu hissetti. Yalnızca bir sanatçının ifadesiydi bu, enstalasyona gerek bile yoktu. Diğer video, video grafikerin anlattığına göre, gününün yirmi dört saatini gösteren bir gerçek zamanlı videoydu ve kendisinin yanı sıra, bir aktris, aynı gün aynı yerde bir rol sergiliyordu. Arkadaşı performansa dair bir şeyler söyledi: İzlendiğimiz sırada gerçekten kendimiz olabilir miyiz..., falan filan. Gece Kancığı, başıyla onaylayıp gülümsedi. Tabii. Doğrudur.

Peki, sen ne üstünde çalışıyorsun? diye sordular ona da, o da kekeleyip güldü, yüzü kıpkırmızı kesildi, anneliğin vahşiliği,

modern annenin şiddet dürtüsü ve öfkenin dönüştürücü gücü hakkında bir şey söylemeden önce bir süre duvara baktı. Arkadaşları gözlerini kıstılar, sonra sorgulayan bir tavırla başlarını yana eğdiler.

Şu anda bir konsept oluşturma evresindeyim, dedi Gece Kancığı. Ama sanırım performansa dayalı bir eser olacak.

Hımmm, dedi çalışan anne, sonra araya video grafiker girdi, Senin eserlerin hep çok dramatik olmuştur. Gece Kancığı, *Ne saçmalıyorsun acaba?* ya da *En azından ben sanatın adını lekeleyen salak salak sosyal medya projeleri yapmıyorum,* ya da *Ortaya çıkardığın eserle uyku festivaline katılacaksan tam zamanı,* demek yerine başını sakince onaylarcasına salladı ve hiçbir şey söylemedi.

Hoş bir akşam yemeği olması gerekiyordu, sonuçta kaç senedir, belki sekiz senedir falan görmediği üniversite arkadaşlarıyla buluşmuştu. Yeterince güzel başlayan bir akşamdı –*nasılsın*lar ve ailelere dair güncellemeler, eski arkadaşlar hakkında sohbetler falan– ama Gece Kancığı, aslında neler olduğunu çok geçmeden anlamıştı.

İşte, eski arkadaşları ondan daha çok çalışıyordu. Yıllar boyunca hem meslektaştılar hem de okulda, Gece Kancığı'nın oğlu doğmadan önce başa baş, dostane bir rekabet içindeydiler ama o zamandan beri bu arkadaşlar aşama kaydetmiş, yeteneklerine ve becerilerine göre mantıklı ve hatta olağanüstü bir şekilde ilerlemişlerdi. Oysa Gece Kancığı sanatçı kartını yırtıp atmış, ev hanımı anneler diyarına yerleşmişti. Bebeğinin bütün gün kauçuk meme uçlu korkunç kadınlarla olmasını istememişti. Ona sarılmak, yanaklarını öpmek ve boynunu koklamak için yanıp tutuşuyordu. Oğlan meme emerken ağlamak istememişti, sonra oğlan uyuyakaldığında ağlamaya biraz daha devam etmek istememişti ve hiç uyumadığı –uyumayı reddettiği– kreşte o korkunç kadınlarla koca bir gün geçirip yorgun düştüğü için Gece Kancığı onu güldüremeyecek ve ona en sevdiği kitapları

okuyamayacaktı. Kocası kasaba dışında olduğu için galeride çalışıp kendi işini yaptıktan sonra bebeğiyle ilgilenme şansı da yoktu. Hâl böyle olunca o da bebeği seçmişti –*bebek, bebek,* albenisi rüya gibi ve sarhoş ediciydi– ve geri kalanı ardında bırakmıştı. Ve şimdi. Şimdi.

Bu diğer kadınların –arkadaşlarıydı onlar!– çocukları vardı ama biri *yarım milyona sanat eseri satmıştı* ve yatılı dadısı vardı, diğerinin korkunç kadınları ve kreşi kafasına takmamak ya da bunu belli etmemek, buna boyun eğmemek gibi bir yeteneği vardı ve çocuğunu okul öncesi ve sonrası programlar içeren tam zamanlı bir kreşe yazdırmıştı. Gece Kancığı'nın tüm bunları bilmesinin nedeni video grafikerin kahkaha atarak laf arasında bunları söylemiş olmasıydı. Kahkaha atarak! Video grafiker hiç pişmanlık duymuyordu –üçüncü kadeh şarabından sonra öyle söylemişti– Hiç pişman değilim! –kahkaha atmıştı ve kadehini Gece Kancığı'nın kadehiyle tokuşturmuştu– çelişkili duygular yoktu, stüdyoda kendisinin güçlü ve net bir görüntüsü vardı, çocuğu başka bir yerdeydi, orası her neyse. Diğer kadınlar, bu başarılı kadınlar elbette sayısız başarılarından bahsedip galeri küratörlerinin ve sanat dünyası menajerlerinin adlarını gittikçe yükselen bir heyecanla zikrettiler, biri yeni bir serginin müjdesini verince diğeri neşe içinde bağırdı, biri hibe aldıklarının müjdesini verdi, ikisi önümüzdeki ders programını ve verecekleri dersleri kıyasladılar.

Bana çok fazla fırsat sunuldu, dedi çalışan anne. Açıkçası canımı sıkanları bırakmak zorunda kalacağım. Gün içinde yeterince zamanım olmuyor.

Gece Kancığı başıyla onaylarken birden her şeyi anlamış gibi göründüğünü umuyordu. Tüm bu yaratıcı arayışlara ayıracak yeterli zaman yoktu. Hiç yoktu. Gerçekten.

Gece Kancığı, üstünde bir parça leziz somon dilimi olan lahana salatasından söyledi ve salatasını ne kadar uzun sürede yerse tabağında da o kadar çok lahana beliriyordu sanki. Salatayı

gülümseyen ağzına hiç durmadan tıkıyor, çiğniyor ve çiğniyordu. Yuvarlak masanın öteki tarafında sandalyelerini birbirlerine doğru çevirmiş olan kadınlar konuştukça konuşurken Gece Kancığı da çiğnedikçe çiğniyordu.

Ben bir ineğim, diye düşündü. Huzur veren yeşil bir tarlada Zen ineğiyim.

İçinin sıkılmasına karşı gelebilmesi için böyle derin düşünmeye ihtiyacı vardı çünkü bütün öfkesini ve üzüntüsünü, hayatının geldiği noktaya dair hissettiği hayal kırıklığını bastırdığını şaşırtıcı bir mide bulantısıyla fark etmişti. Büyük büyük fikirleri ve alışılmadık bir bakış açısı olan o yetenekli, azimli genç kadını içine, bağırsaklarına gömmüştü ve o genç kadın orada doğru zamanı bekliyordu ya da belki de bokun içinde boğularak ölmüştü. Ve Gece Kancığı'nın vücudunun yaşamını sürdürdüğü üst kısmında ve dışarıdaki dünyada, güzel ve ufak bir üniversite kasabasındaki tatlı görünümlü tuğlalı binaların arasına sıkışmış, lambaların aydınlattığı restoran masasında, bir süredir sanat dünyasının dışında kalmış, artık çömez sayılmasa da henüz ortaya da çıkmamış, bölgesel çok küçük birkaç sergi ve sağda solda yayımlanmış birkaç makalenin dışında ortaya çıkmamaya kararlı, yakın zamanda görünür olmaktan umutsuz, sanat dünyasında pek tanınmamış orta yaşlı bir kadın oturuyordu. Gece Kancığı uzun vadede kendini böyle hayal etmemişti, sınırsız zaman, potansiyel ve fırsat olduğu, *o kadar* yaşlı olmadığı, hayatının sona ermediği fikrini hep canlı tutmuştu ama o masada otururken iki kadeh beyaz şarabın ve kocaman bir balya lahananın ardından bunların hiçbiri olmadığını ve tek kelimeyle silik olduğunu bütün çıplaklığıyla görmüştü. Artık kendini o kadınların onu gördüğü gibi görüyordu, sohbete katacak heyecan verici yorumu ya da fikri çok olmayan, bir köşede şarabını yudumlayan sessiz, ruhsuz bir kadın. İlgi çekici olmaktan o kadar uzaktı ki arkadaşları koca yarım saat boyunca onun varlığını unutmuşlardı. Aşağılayıcı bir şey değildi bu. Gece Kancığı

yalnızca sohbete dâhil olamamıştı. (Aşağılanmamıştı, değil mi? Yetenekli bir kadındı. Çalışmaya devam etseydi onlar kadar başarılı *olabilirdi*. Hepsinin şartlarının eşitlendiği ortak bir akıl söz konusu olsaydı, Gece Kancığı iki arkadaşının da bunu anladığını düşünürdü. Açıkçası, kendini acınası bağlamda, acınası bir şekilde görmek zorunda kaldığı o âna kadar bunların hiçbirini bilinçli bir şekilde düşünüp tartmamıştı.)

İlk başta ağlayacak gibi oldu ama sonra bunun her şeyi daha da batıracağını fark etti.

Aylar boyunca öfkeye ve umutsuzluğa kapıldıktan sonra, Gece Kancığı'nın içinde bir gelgit dalgası yükseldi. Elbette arkadaşları böyle davranarak ona herhangi bir imada bulunmamış, hakaret etmemiş, hatta dürüst olmak gerekirse, onu pek kaale almamışlardı bile ama onu en çok yaralayan da bu düşüncesizlik olmuştu, artık sohbetlerinin bir parçası olamayacağını düşünmeleri olmuştu, böyle benmerkezci bir sohbetin parçası olmak gibi bir niyeti olmasa da aralarına davet edilmek ve bunu reddetmek isterdi –en azından bunu hak ediyordu. O trenlerde sürünürken, oğlanı öğlen uyutmayı başaramazken, kakasını lazımlığa yapması için onu cesaretlendirirken, trenlerle ve tren raylarıyla oynarken kocasının sessiz bir kafede keyifle gazete okuyup kahvesini yudumladığına dair kafasında kurduğu korkunç düşünceler yeniden canlanmıştı.

İçi engellemediği bir öfkeyle dolu, tıpkı oğlunun kendini salonda yere atıp tekmeler ve pençeler savurduğu, bu esnada kendini yaraladığı, sonra daha da ağladığı anlardaki gibi bir sinir krizi geçirmenin eşiğinde olduğunu hissediyordu –bunu engelleyemiyordu ve engellemek de istemiyordu. Ya öfke patlamasını yaşayacaktı ya da öfkesini bastıracaktı ama artık bastırmaya hiç niyeti yoktu. Sırf medeni, olgun, anlayışlı ve mantıklı olmak için içten içe kendini yiyip bitirmeyecek, bağırsaklarını asitle doldurmayacak, uykusunda dişlerini sıkmayacak ya da boynunun tutulmasına izin vermeyecekti.

Video grafiker, sanki şaka yapıyormuş gibi, Bak, narsisistik olmak konusunda şaka yapıyorum ama aslında narsisist *olduğumu* düşünüyorum, deyince Gece Kancığı sandalyesinden bir anda kalkıverdi –o esnada masaya takıldı ve gümüş çatal bıçaklar yerlere saçıldı, kadeh devrildi ve su, çalışan annenin kucağına aktı, çalışan annenin gözleri yuvalarından fırlar gibi oldu ve ağzında sessiz bir O belirdi. Gece Kancığı öyle bir haykırdı ki restorandaki bütün sesler kesildi, buz gibi, ürkütücü bir sessizlik belirdi. Gece Kancığı ayaktaydı, kalbi küt küt atıyordu ve öfkeden nefesi kesilmişti.

Kadına hırladı, ardından havladı, havladı ve havladı, gözlerini kapayıp kendini zorlayarak hayvan sesleri çıkardı, karın kasları şiddetli bir şekilde kasıldı, pelvik tabancı yıllarca gayretle yaptığı Kegel egzersizleri sonucunda şişti.

Ben vajinamla bir cevizi kırabilirim! diye bağırdı ortaya ve etrafındaki insanlar bunu duyunca dikkat kesildiler: Arkadaşları –sanatçılar– masada Gece Kancığı'nın karşısında oturuyordu, biri doğrudan güneşe bakıyormuş gibi elini gözlerine siper etmişken diğerinin dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Arkalarındaki masada oturan yaşlı adamın ağzı açık kalmıştı. Ondan sonraki masada oturan ufak kız kafasını annesinin kaburgalarına sokmuştu ve annesi kızın saçlarını okşayıp yatıştırıcı sözler söylerken bir yandan da Gece Kancığı'na bakıyordu.

Gece Kancığı, bir anda utancından yerin dibine geçip boncuk boncuk terlemeye başladı, ağzı açık şekilde nefes almaya başladı ve birden erken menopoza girmek üzere olduğu fikrine kapıldı. Sonra, bütün çabalarına rağmen, sinirinden hüngür hüngür ağlamaya başladı ve bir yandan da çantasıyla paltosunu aldı.

Çalışan anne kısık ve yatıştırıcı bir sesle bir şeyler söylemeye başladı ama Gece Kancığı elini kaldırdı.

Sakın, dedi. Canavara dönüşerek bir hışımla restorandan

çıkarken iki ayaklı insansı bir itici güçten çok kasırgayı andırıyordu. Kapıya doğru ilerlerken yoluna çıkan her şeyi önüne kattı, masalardaki peçeteleri uçurup fincanları devirdi, ayağı takılıp sendelerken bir yandan da söylenmeye devam ediyordu. Amacı dönüşüm tam anlamıyla gerçekleşmeden restorandan çıkmaktı ama sanki bir ömür süren lahana çiğneme işleminden sonra kırmızı etin kokusuna karşı koyamadı.

Genç bir çiftin oturduğu iki tabureli stant masanın yanında durdu, kadının sol elinde göz alıcı bir yüzük vardı ve yüzü aşkla parlıyordu. Genç kadın arkasına yaslandı, Gece Kancığı kadının yarısını yediği hamburgeri tabağından alınca boğuk bir çığlık attı. Gece Kancığı hamburgerden bir ısırık kopardıktan sonra ekmeğini, marulunu, soğanını ve domatesini yere atarak yemek kısmından çıktı. Hamburger köftesini ağzına tıkıp çiğnedi ve ağzının suyu akarak caddede ilerlemeye başladı. Su birikintisiyle dolu sokak aralarından büyük adımlarla yürüdü, kasabanın merkezinden uzaklaştıktan sonra görünmemek ve soluklanıp homurdanabileceği, hıçkırıp ağlayabileceği gölgelerden ilerlemek için çalıların arasına daldı.

Ağaçların karanlığında ağlayıp homurdanmak, buz gibi soğuk suyun kan içindeki acıyan ayaklarını uyuşturmasını beklerken yapmaya karar verdiği üzere, uzun uzun takip ettiği sürece eninde sonunda yaşadığı mahalleye varan akıntıda aylak aylak dolaşmak için doğa koruma alanına, kasabanın ortasına tıkılıp kalmış rahatlatıcı ve karanlık koruya doğru yürüdü. Yolun bir yerinde sandaletlerini kaybetmişti ve su öyle iyi bir etki yaratmıştı ki gırtlağından ufak bir uluma sesi çıkardı. Burnundan akan sümük sıcak, kirli gözyaşlarına karıştı. Dengesini sağlamak için devrilen ağaçlara tutunup kıyılardaki çalıları çekerek akıntının içinde düşe kalka ilerledi. Yağmalayıp yıkmak, tozu dumana katmak, oğlu doğduğundan beri içinde biriken bütün öfkeyi, üzüntüyü ve deliliği açığa çıkarmaktı amacı. Tüm bunları uyluklarının buruşmuş hamurunda, vücudunun ortasında

asılı duran o kederli, ufak köpekte saklıyordu. Bir türlü kurtulamadığı, gece gündüz gözlerini çevreleyen koyu kahverengi halkalarda saklıyordu. Artık ne zaman yorgun ya da sinirli ya da üzgün olsa, ki bu her zaman oluyordu, hemen ağrımaya başlayan parmak eklemlerinde saklıyordu.

Ah, o kadınlar! O korkunç kadınlar! Hıçkırarak ağladı ve suları fışkırtarak korunun daha derinlerine daldı, sonra devrilmiş bir ağacın üstüne oturup hüngür hüngür ağladı. En son ne zaman böyle hissetmişti? Lisede falan mı? Ortaokulda mı? Arkadaşlarına göre eksikti, dışlanmış ve silikti, ergence hislere yenik düşmüştü ve o hislere kapıldığı için kendini aptal gibi hissetmişti. Yetişkin bir kadındı o. Böyle hissetmek istemiyordu. Gülünçtü. Yine de onlarca yıldır yapmadığı gibi sessizce hıçkırarak ağladı.

Son yıllarda sarf ettiği üstün gayretin, yaşadığı tüm hayal kırıklıklarının, feda ettiği her şeye rağmen iyi bir anne olmadığı endişesinin, sanatına asla geri dönemeyeceği ve kaderinin annelikten daha fazlası olmadığı kaygısının içine oturduğunu hissetti, ağladıkça ağladı, kederli bir ergen gibi ağladı. Hafta sonu evde muhteşem zaman geçirmemiş, kocasıyla seviştikten sonra yeniden doğmuş gibi hissetmemiş, bir eş, anne ve aslında köpek anne olarak sorunsuz bir aile hayatı sürdürmemiş, köpek anne olayını tamamen kontrol altına almamış mıydı? Kabul edilmemiş sanatı, dürtüleriyle başa çıkabilmek, arzularına ket vurabilmek için son haftalarda haldır haldır psikolojisi üstünde çalışması sayesinde gerçeğe ve tamamen çatışmasız hoşnutluğa çok ama çok yaklaşmıştı. Ama sonra, sonu gelmeyen yüzlerce uyku seansının, binlerce sanatsız öğleden sonranın acısıyla değerlendirdiği o anneler, o sanatçılar çıkmıştı karşısına.

Daha önce hiç duymadığı bir ses çıkardı, öfkeden ve nefesten, arzudan ve kederden ibaret uzun, kulak tırmalayıcı bir homurtuydu bu. Etkili ve korkunç bir gücü vardı, sanki bütün kasları bu sesi çıkarmak için gerilmişti, karın kasları gerilmiş,

boğazı kasılmıştı. Ayak parmakları gergindi, elleri kıvrılıp pençe şeklini almıştı. *Başka bir şeye* yönlendirilmiş hayvansı bir kör haykırıştı bu. İçinde tuttuğu her şeyin patlamasıydı.

Hemen yanındaki gizli ininden çıkan rakun kendine has şeytani konuşmasıyla ona cevap verdi ve hayvanın parlayan gözlerini gören Gece Kancığı, kıyıdaki karanlığın içine hiç düşünmeden daldı. Rakun onu tedirgin edince sinirlenmişti. Bu ne cüret. Bu ne cüret.

Rakunu ellerinin arasına alıp ısırmasına fırsat vermeden sert bir hareketle boynunu kırdıktan sonra bedenini derenin içine fırlattı. Başını arkaya atıp hayatı kadar büyük bir uluma sesiyle gökyüzünü inletti. Eve gitmeye kararlıydı. Adrenalini yükselmişti, kanı kaslarında dolu dolu akıyordu, ağlıyordu ve gecenin içine doğru yürüyordu.

Güneşli öğleden sonraları oğlanla birlikte suya taş attıkları tren raylarının arkasındaki yere, bundan kısa süre sonra da kendi arka bahçesine vardığında, bir talihsizlik edip yoluna çıkan üç küçük kemirgeni ve bir tane çaresiz tavşanı öldürmüştü.

Arka bahçesine girdikten sonra karınüstü çimenlere yayılıp toprağın kokusunu içine çekti, yüzünü yumuşak yeşil eğreltiotlarına sürdü. Bacaklarıyla kolları çizilmişti, elleri pis ve kanlıydı.

Bir hışımla eve girdikten sonra her zaman yaptığı gibi kocasına eve geldiğini belirtmek için dostane bir şekilde *merhaba* diye seslenmek yerine doğrudan banyoya girdi ve kapıyı kilitledi. Pislik içindeki giysilerini çıkarıp matlaşmış saçlarındaki dalları çekti. Duşu mümkün olan en sıcak ayara getirip kendini sakinleştirmek ve gecenin etkisinden kurtulmak için suyun altında durdu.

Misafir yatağında ağlaya ağlaya uyuyakaldı, sabah kocasından ve oğlundan erken uyanıp yataktan çıkarak biraz daha ağladı. Yirmi altı okunmamış mesajı olduğunu görüp telefonunu tamamen kapadı. Bir daha o arkadaşlarıyla yüz yüze gelemeyecekti.

Onları umursadığı için, başarısız hissettiği için kendine kızgındı. Kendini başarısız görmek gerçekten de başarısız olmanın ilk basamağı değil miydi? Böyle *düşünemezdi.* Yine de tek yapmak istediği aptal filmler izleyip pijamalarıyla dolaşmaktı ve o gün oğluyla zaman geçirmek dışında koca dünyada gidecek herhangi bir yeri olmadığı için bunu yapabilirdi. Yapacak önemli bir işi yoktu, onun uzmanlığına bel bağlamış ya da yeni eserini görmek için heyecanlanan kimse yoktu. Evet, iki yaşında bir çocuk dışında kimsenin ona ihtiyacı yoktu. Canı ne isterse yapabilirdi –yalnızca ağlama işini banyoyu kullanıyormuş gibi yaparak sınırlı sayıda yapabilirdi.

Gece Kancığı konserveden çıkardığı tatsız tuzsuz iğrenç soslu kahvaltısını verene kadar beyinsizce miyavlayıp durdu ve sonra şapırtılar eşliğinde kahvaltısını midesine indirdi. Gece Kancığı, ocağın üstündeki küçük tavaya dört tane dondurulmuş sosis attı, tost makinesine dondurulmuş waffle koydu, bir tane muz dilimledi ve çilek yıkadı. Islak çamaşırları çamaşır makinesinden çıkarıp asarken duvarları yumruklamak istiyordu. Bezle mutfak masasını silerken elleriyle bir ötücü kuşun kafasını kopardığını hayal etti, ardından oğlunun ufak tefek plastik masasına dönüp onu da sildi. Sümkürdü, kahve makinesini çalıştırıp haberleri dinledi. Ailesine kahvaltı hazırladı, kocasının bavulunu hazırlamasına yardım etti çünkü zavallıcık kendi eşyalarının nerede durduğundan bihaberdi. Eve uğradığı yoktu ki, salak şey! Elbette neyin nerede durduğundan habersiz olacaktı!

Kocası ona neyi olduğunu sorunca Gece Kancığı regl döngüsünden, orta yaş hormonlarının dengesiz doğasından söz etti. Kocası, Yani, dedi endişe içinde, seni hiç böyle ağlarken görmemiştim. Gece Kancığı, elini kaldırıp kocasını savuşturduktan sonra yeniden ağlamaya başladı.

Menopoz öncesi dönemdeyim, dedi hıçkırarak ağlamaya devam ederken ve iyice umutsuzluğa kapıldı ama on dakikadan sonra kısa süre içinde nihayet gülümsemeyi başarınca kocası da

bunu sorun etmedi. İyi bir adamdı ve karısı için endişelenerek kendini fazladan strese sokmaya hiç ihtiyacı yoktu –evden gittikten sonra karısı aklından uçup gidiyordu. Gece Kancığı, kocasının evde olmadığı sürelerde onun duygusal durumunu düşündüğünü hiç sanmıyordu.

Ertesi sabah, Gece Kancığı kocasını işe uğurladıktan sonra –uyandığında hazır olması için ona kahvaltı hazırlamıştı, kocası hiç acele etmeden rahatlatıcı bir kaka yapmış, uzun uzun duş almış, karısının kurutucudan çıkarıp düzgünce katladığı, üstüne biraz oda parfümü sıktıktan sonra tuvalette bıraktığı sıcacık ve temiz giysileri giymişti, kahvaltısını edip sıcak kahvesini içmişti– garaj yolundan caddeye çıkan arabasının arkasından nefret yüklü düşüncelerini yollayıp iyice kendinden nefret etti.

Ben de bir gün rahat rahat kaka yapabilmek isterdim, diye düşündü acı içinde.

Ne kadar çabalarsa çabalasın, kendini bunun içinden çekip çıkaramadı, çizgi film açıp oğlunun yanına uzandı ve böceğe benzeyen iki şeyin birbirinin kafasına çekiçle vurup manyak gibi gülmelerini izlemeye başladı. Bu çizgi film oğlunun izlememesini gerektirecek kadar şiddet içeriyordu ama oğlunun çok hoşuna gitmişti, ellerini çırpıp gülüyordu. Evet, o kötü bir anneydi, korkunç bir anneydi. Yeniden boğazının düğümlendiğini hissetti ve bir şeyler yemek için ayağa kalktı çünkü evdeki diğer herkesin karnını doyurmaktan kendi kahvaltı etmeyi unutmuştu. O korkunç kedi kahvaltısını edeli daha bir saat olmamıştı ama mutfağa girdiğinde hayvanın onu her zaman durduğu yerde, lavabonun önündeki halının köşesinde beklediğini gördü.

Çöpteki çürüyen patatesler leş gibi kokuyordu; hava çok kuru, bulutlar çok yoğundu ve bu sabah hava griydi. Açık buzdolabının içine doğru eğildiğinde evde korkunç kedinin uğruna hiç durmadan miyavlayıp durduğu korkunç konserve mamaları dışında tek bir parça bile et kalmadığını fark edip tiz bir sesle

havladı. Gece Kancığı, kedinin kabına koyduğu bir kaşık mamayı imalı bir şekilde kokladı ama mama balçık gibi ve pul puldu, iştahını kabartamayacak kadar yabancı bir tattı. Kedi döke saça mamayı yutup berbat görünümlü et yığınının içine kafasını daldırırken Gece Kancığı onu tiksinerek seyretti. Üstünden hafifçe kaymış bornozuyla mutfakta öfkeden kudurup ılık kahvesini yudumlayarak kediye bakarken, oğlanın çizgi filminden bip bip sesler geliyordu.

Haberleri dinlemeye çalıştı ama kana susamışlığı iyice alevlenince televizyonu kapayıp lavabonun önünde bir ileri bir geri yürümeye başladı. Başındaki zonklamayı dindirmek için dolapta bir şeyler aradıktan sonra ancak buprofen bulabildi ve dolabın kapağını kapadı. Bir şey kesmek için, herhangi bir şey kesmek için eline bıçak alıp elma, havuç ya da kurutulmuş boktan bir et parçası bulmak için arkasına döndüğü sırada ikinci kahvaltısını yeni bitiren ve sessiz sessiz ayaklarının dibine gelip tuhaf bir şekilde dikilen aptal kedinin üstüne bastı. Elbette dengesini kaybedip sert bir şekilde yere düştü ve bu esnada kediye de sertçe çarpınca hayvan kocaman yeşil gözleriyle, ok gibi fırlayan kambur vücuduyla ve çizgi filmlerdeki kadar hızlı bacaklarıyla koştura koştura salona kaçtı

Gece Kancığı'nın dizi kalçası gibi acıyla sızlıyordu. Gözleri sessiz bir öfkeyle parlarken kedinin arkasından fırlayıp hayvanı arka bacaklarından yakaladı, parkenin üstünde kendine doğru çekip bıçağı göğsüne sağladı. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini hiç düşünmemiş olsa da kedinin gri gözleri daha da irileşti ve bu gözlerin ardında akla dair herhangi bir iz yerine, bu aptallığına rağmen yaşamaya devam edebilmesi için gereken asgari miktarda donuk bir içgüdü vardı.

Hayvanın yumuşak karnını boylu boyunca kesti. Hayvan dar bir pantolon gibi ikiye ayrıldı. Gece Kancığı, göğsünden hırıltılar çıkararak eğildi ve dişlerini hayvanın ense köküne geçirdi. Öfkeden gözü kör olmuş bir şekilde doğruldu ve hayvanın

ölüsünü sağa sola salladı, hayvan her savruluşunda küçük küçük hırıltılar çıkararak sönüyor, kanı beyaz dolaplara ve eskimiş parkelere sıçrıyordu. Kesikten mor ince bağırsağı dışarı çıktı ve ıslak bir atkı gibi sağa sola kıvrıldı. Gece Kancığı'nın çenesinden göğsüne doğru yoğun bir sıcaklık yayıldı. Bu heyecanın içinde başını daha da büyük bir hararetle arkaya ve öne salladı, bağırsaklar ve organlar yüzüne çarpıp yere düştü. Öfke içinde hayvanı daha da sert salladı, mutfağın dört bir yanı kana bulanmıştı, ta ki keskin bir *çat* sesiyle hayvanın bedeni tamamen teslim olana kadar. O anda durdu. Çıplak ayaklarına ve parmak aralarına kan damlıyordu. Ağzındaki şeyi ellerinin içine koklamak, burnuyla dürtmek, hayvanlara has bir merakla incelemek için bıraktı. Kedinin ölüsünü izledi ve bu tuhaf düşün içinde, merak uyandıran bu olağandışı kaosun ortasında öylece durdu.

Ancak şimdi hatırladıkça önceki hafta yaşadıkları anlam kazanıyordu. Çünkü elbette çocukluğundan beri biliyordu, eski Alman gelenekleriyle, kadim Apalaşlar'ın eteğindeki onlarca yılın, onlarca yüzyılın sırrını vadilerinde gizleyen o kapkaranlık tepelerde yaşlı anne babası tarafından büyütülürken öğrenmişti. Annesinin sürekli hareket eden, incecik ipliğiyle karmaşık melekler nakşeden, bitki bahçesinde çalışıp topladığı bitkileri bağlayarak kuruması için mutfaktaki çıkıntılara asan, tavuk leşinden etleri didikleyen, parmaklarını hayvanın kaburgalarının arasına sokan, ladeskemiğini pencere ışığına tutup hayranlıkla izleyen, bir kâse çileğin üstünde meyve bıçağını bir o yana bir bu yana sallayan, buz kutularını bir araya toplayıp hepsinin içine poşet dizen, poşetlerin içine çilekleri boca ettikten sonra ağızlarını sıkıca kapayan, kendinden uzun çalıların arasında binlerce yabanmersini arayan, kıvırcık saçlarını kaşıyan, yorgun gözleri kapanan, kocasının tutulan boynunu ovuşturan, hamur açan, sabunlu suyun içinde pis çatalları arayan ellerini izlemişti. Annesinin yıl boyunca et dolabında giydiği lacivert paltoyu ve onun kalın fermuarını, annesinin fermuarın dişlerini nasıl zar zor kapadığını, sonra etin donmuş hâldeki her iki tarafına

da, onları teselli etmeye çalışır gibi nasıl dokunduğunu hatırlıyordu. Etler annesinin arkasından teselli bulmuş gibi sallanırdı. Dolabın içindeki tek ampulden kaslara ve kemiklere soğuk, sert bir ışık yansırdı. Kız, küçüklüğünden beri kanın kokusunu ve şiddetin sonuçlarını biliyordu. Annesiyle babasının dini barışçıldı ama hayatlarının her gününde şiddet, tavuk kafası ve çatlamış yumurtalar, saman balyalarının içindeki ufak yuvada ölmüş yavru kediler, üç ayaklı sehpaya asılmış domuzdan akan kanlar, geyiklerin ağaçlarda dönen yavaş bedenleri vardı.

Annesi şarkıcı olmak istiyordu, opera şarkıcısı. Her şeyin üstüne çıkan ve çıktıktan sonra içine çektiği havayı keskin, yarısaydam ve kusursuz bir şeye dönüştüren bir sesi vardı. Ne var ki, şarkıcı olmak yerine her pazar saçlarını toplayıp fularla kapadıktan sonra dört bölümlük armoniler söylemek üzere kiliseye gidiyordu. Uyum sağlamak bir erdemdi. Grubu kendi üstünde tutmak bir erdemdi ve o da bütün hayatı boyunca böyle yapmıştı. Uzun süre önce, henüz küçük bir kızken çarşamba gecesi töreninde solist olarak yer aldığı sırada seyircilerin arasında birinin yerel tatları denemek için büyük şehirden gelmiş kuzeni vardı. Tören sona erdikten sonra bu çocuk Gece Kancığı'nın annesine yaklaşmış, gözlerindeki yaşları kolalı beyaz bir mendille silmiş ve ona hayatında böyle bir ses duymadığını, tiyatroda çalıştığını, Avrupa'daki en iyi şan okullarında ders alabilmesi için ona yardım edeceğini söylemiş, ufak beyaz kartvizitini uzatmıştı. Gece Kancığı'nın annesi, kartviziti şifonyerindeki müzik kutusunun en altına saklamıştı çünkü ailesi Avrupa'da şarkı söyleme hayalinin aptallıktan, kibirden başka bir şey olmadığını düşünüyordu. Annesi bunu büyüdüğünde yapacağına dair kendine söz verdi ama bir şey bildiği yoktu. Hikâyeyi böyle anlatmış ve böyle bitirmişti, *bir şey bildiğim yoktu.* Kızı da hep, *Neyi bilmiyordun? Neyi bilmiyordun?* diye sormuştu –öğrenmek için yanıp tutuşuyordu– ama annesi bu sorusuna gereğinden fazla uzun ve çok gülüyor, kıza yatağına gitmesini, saatin geç olduğunu söylüyordu.

Annesi mükemmel bir kız bebek doğurduktan sonra bile Avrupa muhabbeti bir süre daha devam etmişti, hatta bu o kadar uzun sürmüştü ki şeytani bir hâl almaya, benmerkezciliğe kaymaya başlamıştı –kocası ona kilisenin bireyi pek önemsemediğini hatırlatmıştı. Babası iyi bir adamdı ama annesi muazzamdı. Sıcak yaz gecelerinde annesinin çıplak ayakla çimenlerde oturduğunu, plakçalardan artık kararan otlara yayılan operayı, artık kararan havayı ve kıpırtısız ağaçları hatırlıyordu. İşte kız her gece bu şekilde, açık pencerelerden sızan operayla, çiçekli eteği ve çıplak ayaklarıyla uzanıp yıldızları izleyen annesiyle uyuyakalıyordu. Bir gece rüyasında annesini çimenlerde gördü, tilkilerin, rakunların ve kurtların saldırısına uğramıştı. Annesi yavru kedi gibi miyavlıyordu ve hayvanlar ona her saldırdığında onları sevgiyle okşuyor, hayvanlar onu sağa sola çekiştirdiğinde miyavlıyordu. Kız, tüm bu olanları rüyasındaki pencereden içinde dallanıp budaklanan kocaman bir çaresizlikle izliyordu. *Biliyordum*, demişti kendi kendine. *Hep biliyordum.* Nefes nefese uyanıp annesini bulmak, güvende olduğundan emin olmak için aşağıya indi. Uyanmasına rağmen rüyası hâlâ canlıydı, kafası karmakarışık olmuştu: Annesi yavru kedilerle dışarıda mıydı yani? Ama annesi kedi sevmezdi ki. Hayır, bir dakika. Şarkı söylüyordu... Ayışığında annesinin hâlâ çimenlerde olduğunu ve hiç kıpırdamadığını fark etti. Kız, annesinin ölmüş olmasından korkup ona adıyla seslendi. Bunu duyan annesi aniden kalkıp yüzünü sildi. Neden ağlıyorsun? diye sordu kız. Annesi, Ağlamıyorum, dedi. Yorgunum. Sen yatağına dön.

Ne var ki yavru kediler peşini bırakmıyor, her sabah otobüse binmek için yürüdüğü uzun yolda peşinden geliyorlardı. Hıçkırarak ağlıyor, üstlerine taş atıyor, onu takip ettikleri için azarlıyor, eve dönmelerini söylüyordu ama kediler kızın parmaklarının tadının süt gibi olduğunu biliyor ve onları yalamak istiyor, kızın parmaklarını kalın ceketine sokmaya zorluyorlardı. Kız, annesiyle babasına onu takip edemesinler, evden bu kadar

uzaklaşamasınlar ve kız otobüse bindikten sonra sonsuza dek kaybolmasınlar diye kedileri içeri almaları için yalvardı. Bütün gün onların taşlı yolda arkasından ağladığını, aç kaldıklarını ve üşüdüklerini, sonra ormana doğru yürüyüp tilkilere yem olduklarını düşünüyordu. Hıçkırarak ağlayıp annesiyle babasına yalvarırken annesiyle babası kızlarının çaresizliğine şaşkınlıkla bakakaldı. Bu hıçkırıklara boğulan ufacık kız karşısında donup kalmışlardı, Onlara bir şey olmaz, demişlerdi. Otobüsü kaçıracaksın, deyip kızlarını kapıdan yolcu ettiler. Yavru kedilere göz kulak olmakla uğraşamayacaklardı çünkü onlar *sadece hayvanlardı*. Kız, otobüs durağına kadar beş yüz metre olanca gücüyle koştu, bir yandan ağlıyor bir yandan koşuyordu, bacakları sımsıcak olmuştu, ciğerleri çakıltaşı doluydu, çünkü o küçük kedileri kendi çocuklarıymış gibi seviyor, üstlerine titriyordu. Oysa kediler annesiyle babasının umurunda bile değildi ve böylelikle onlarla arasında asla tamamen dolmayacak korkunç bir uçurum olduğunu anlamıştı. Otobüsü beklerken kendini yapayalnız hissetmişti, yüzü ıslak, ayakkabıları çamurluydu ve bu çağın havası hep soğuktu, güneşsiz gökyüzünün altındaki karanlık ormanın sonu gelmeyen gölgesinde beklediğinden de soğuktu.

Çözüm bulmak için, arazilerindeki küçük evde yaşayan, neredeyse kör, yüzü kırışmış, yalnızca desensiz elbiseler ve desensiz ayakkabılar giyen, güneş ışığında otururken gülümseyen anneannesine gitti. Anneannesi pek İngilizce bilmez, anlaşılması güç bir Almanca konuşurdu ama kız yine de ona gidip büyü yapmasını istedi çünkü anneannesinin eskimiş kapağında altıgen işaretler ve bilmediği simgeler bulunan küçük kitabında böyle Almanca büyülerin yazdığını biliyordu. Kedilerin başına bir iş gelmemesi için büyüye ihtiyacım var, dedi küçük verandasındaki düz sırtlı sandalyesinde sessizce oturan ihtiyar kadına. Kadın gülümsediğinde bütün yüzü aydınlandı, çocuğun sarımsak, pislik ve mum kokan küçük kulübesine girmesini söyledi. Kitabı komodinin üstünden alıp yumuşak sayfalarını çevirdi.

Kız, bu rengi solmuş kelimeleri nasıl okuyacağını düşünürken ihtiyar kadın komodindeki büyüteci alıp kitaba daha yakından bakmaya başladı. Bir süre inceleyip doğru sayfayı aradıktan sonra kitabı mutfak masasına götürdü, raflardaki kavanozları alıp ağır metal çaydanlığı şöminede yanan ateşe koyarken kitabı da ara sıra bakmak için açık bıraktı. Kız olan bitene bakarken anneannesi çaydanlığın içine kuru ve taze otların yanı sıra ilkel lavabodan tulumbayla basıp dikkatlice ölçtüğü sudan bir miktar koydu. Kıza çayırdan üç tane karahindiba kafası toplamasını söyledi. Kız kendisinden isteneni yaptıktan sonra gölgelerin arasında kalan eve döndüğünde anneannesinin ufak bir kemirgenin bedenini çaydanlığa attığını gördü. Bütün malzemeler toplanıp hazırlandıktan sonra çaydanlık kaynayana kadar papatya çayı içtiler. Çaydanlık kaynadıktan sonra anneannesi kulpunu havluyla tutarak ateşten aldı, çayırların kenarındaki çitlere götürdü ve usul usul Almanca bir şeyler mırıldanarak kaynar karışımı bütün çitlerin altına döktü.

Tamam, dedi anneannesi. Kız, anneannesinin beline sarılıp yaşamının kokusunu içine çekti. Kimseyi onu sevdiğinden daha fazla sevmiyordu. Ertesi gün karışımın döküldüğü yerlerdeki bütün otlar ölmüş, kemirgenin bedeni kaybolmuştu ve okula gitmek için evden ayrıldığı sırada kediler yuvalarında uyuyordu.

Annesi *iyiydi*, *sorumluluk sahibiydi*, *kutsal* ve kendi kafasında hep uzaklarda bir yerdeydi ya da başı ağrıyordu ya da öğle uykusuna yatmıştı ya da lütfen, beni yalnız bırakın, diyordu. Anneanneni de kitabını da unut. Ciddi ol. Mantıklı bir şey yap. Kız hep annesinin onu kapıdan iterek çıkardığını, ondan hızlıca uzaklaşmasını istediğini düşünüyordu. Bunun bir tür terk ediş olduğunu düşünüyordu ama şimdi ne olduğunu anlamıştı: Annesinin sevgisi böyleydi. Kaç nesil kadın büyüklüklerini sırf zaman tamamen silip yok etsin diye geciktirmişti? Kaç kadın erkekler kendi büyüklüklerini ne yapacağını bilmezken zamanlarını tüketmişti? Böyle şeylere kutsal ya da fedakârlık olarak

adlandırmak ne büyük adilikti. Kadınları hayallerinden vazgeçtikleri için övmek ne büyük şeytanlıktı.

Tüm bunları hatırlamayalı çok uzun zaman olmuştu, aklına bile gelmeyeli çok uzun zaman olmuştu çünkü evden ayrıldığında her şeyi unutmuştu –kasıtlı bir unutuştu bu, çünkü çocukluğunu unutmak hayatta kaldığı anlamına geliyordu.

Kendi ahşap ve kemik projeleri, oyun parkı enstalasyonu sessiz Apalaş terbiyesiyle büyürken edindiği bütün yetenekleri yeniden su yüzüne çıkarmıştı. Arı yetiştirmeyi, mum yapmayı, yün taramayı, çıkrık kullanıp iplik eğirmeyi, soğan ve sarımsak kurutmayı, sebze sularıyla fotoğraf banyo etmeyi, kesinlikle her şeyi pişirmeyi, her türlü saç örgüsünü, her türlü şarkı söylemeyi, hayvanları ormana götürmeyi biliyordu. Yön bulmayı, hızlı bir midilliyi yavaş bir midilliden yüzüne bakarak ayırt etmeyi biliyordu. Bütün hayatını tek başına yaşayabilecek kadar çok şey biliyordu ama kendisi koca bir dünya yaratabilecek ve bu dünyada yaşayacak birini üretebilecekken bütün parayı kazanan kocasıydı –elektronik yetenekleri ve mühendisliğiyle.

Ya o güzelim oğlu? Her sabah gözlerini açtığında ağzından çıkan ilk söz anneydi. Çok küçük ve çok uykulu olduğu için yataktan kucaklanıp kaldırılmayı, giydirilmeyi, karnının doyurulmasını, banyo yaptırılmayı, birinin onunla birlikte oyun oynamasını, gıdıklanmayı, havalara zıplatılmayı, peşinden koşulmasını istiyordu. Uyanık geçirdiği zamanın neredeyse her saniyesinde, *Bana bak, anne,* diyordu. Gece Kancığı, bazen oğlunun yumuşacık, küçücük elini tutup yüzüne götürüyor, başını oğlu nereye bakmasını istiyorsa oraya çeviriyordu. İşte bu harekette onları bekleyen kocaman bir gelecek görüyordu, bu dünyaya dair her şeyin oğlanın etrafında şekillendiği bir gelecek: Ne zaman uyuyup ne zaman uyanacağı, nereye gidecekleri ve ne satın alacakları, hatta ne tarafa bakacağı. Annesi dikkatli olmazsa oğlu da dünyayı heveslerine göre eğilip bükülen bir yer sanırdı çünkü annesi gerçekten eğilip bükülmesini istiyordu,

çünkü oğlunu seviyordu ama en zor anlarda –mesela kedinin cansız bedenini kanlı ellerinde tuttuğu anlarda– ne isterse istesin elde edebileceğini, dünyanın gerçekten kendisine ait olduğunu bildiği, önemsendiği rahat bir yaşam sürecek olan bu küçücük masum ruha güveniyordu. Oğlundan bir şeyleri esirgemek, hayatını zorlaştırmak istemiyordu ama içinde onu *sorumluluk* sahibi yapmaya, ona *hayır* ve *hayır* ve *hayır* demeye karşı şimdiden bir eğilim hissediyordu ve elbette oğlunu dünyanın ona söylediklerine karşı eğitmek istiyordu. Bak, ben tamamen senin değilim, yalnızca senin için burada değilim, demeye çalışıyordu ama eninde sonunda elbette tamamı oğluna aitti.

ÜÇ

Ah, Tanrım.

Kedisi.

Tüylü kedisi.

Tatlı salak, ufak mı ufak tüy topağı. Minnoş. Halı gibi. Tüylü patiler ve zil sesini andıran bir miyav. Bir keresinde kedisini küçük şeylerle süslemek istemişti çünkü oturduğu zamanlarda kusursuz bir koni şeklini alıyor ve Noel ağacını andırıyordu. Balerini. Bebeği. Tanrım.

Yarattığı kan gölünün içinde ne kadar süre durmuştu? İki çizgi film süresi olmuş muydu? Beş mi? Oğlan mutfağa girdiğinde annesinin yüzünü ve ellerini kan içinde gördü, ağzından öbek öbek tüy çıkarırken omzundan kayan elbisesine kan sıçramıştı, ayaklarının dibinde kıpırtısız bir siyah kürk vardı. Dolaplarda kan vardı. Yerde kan vardı. Tavanda kan vardı.

Oğlan donup kaldı, gözleri faltaşı gibi açılmıştı, kürk yığınından annesine, sonra yeniden kürk yığınına baktı.

Olamaz. Oğlan! Gece Kancığı ne yapmıştı böyle? Olduğu yerde öylece kalakaldı, oğlunun yanına gelip önce elbisesini, ardından kedi ölüsünü koklamasını izledi. Oğlan burnuyla kedinin cansız bedenini dürttü, patisini kaldırdı ve düşüşünü seyretti.

Yeniden annesine bakıp küçük, neşeli bir sesle uludu, kedinin kanlı bedenini küçük ayağıyla dürttü.

Ah, tatlım, dedi Gece Kancığı, gri günün kuru havasına, üstünde elbise olan bir anneyle üstünde pijama olan bir oğlanın mutfağın ortasındaki kedi cesedinin başında sevinç gösterisinde bulunduğu, oğlanın uluduğu, ölü hayvanı dürttüğü, kusursuz, minicik ayak parmaklarını kana buladığı, bunun nasıl göründüğü ve ne anlama gelebileceği gerçeğine geri döndü. Gece Kancığı, oğlunun kusursuz tenine kan değsin istemiyordu, bu deliliğe onu da bulaştırmak istemiyordu. Tüm bu köpekçilik oyunlarının artık bir sona ermesi gerekiyordu. Tanrım. Gece Kancığı ne yaptığını sanıyordu ki?

Aklı başında değildi. Bu kadar basit. Sırf duygudan, sırf arzudan ve öfkeden ibaretti. Böyle bir şeyin içine hiçbir duygu nüfuz edemezdi.

Zavallı kedicik, dedi, artık yerde duran bir yığından daha fazlası olmayan hayvanı okşayarak. Sabitlenmiş ölü gözlerine baktı. Karnındaki korkunç yaraya, dışarı fışkıran mor bağırsaklarına baktı. Bağırsaklarını içeri sokmaya çalıştı. Hayvanı sarmak, bu pisliği temize çekmek için lavabonun altından bir havlu çıkardı.

Tanrım, dedi.

Kedicik! diye bağırdı oğlan, ölüm kokusu iştahını kabartmıştı ve Gece Kancığı daha da endişelendi. Köpekçilik oyunlarının amacını aştığından, kendisinin de kontrolden çıkıp fazla ileri gittiğinden, oğlunun böyle bir çocukluğun hasarını sonsuza dek taşıyabileceğinden, bazılarının eline fırsat geçse bunu çocuk suistimali, kötü ebeveynlik, zihinsel rahatsızlık olarak bile görebileceğinden endişeliydi. *Mutfağın dört bir yanı* kan içindeydi. Kim yaptı bunu? Derhal bütün mutfağı temizlemeli, her gediği çitilemeliydi.

Zavallı, zavallı kedi, diye tekrarladı. Kazara oldu. Kediye takıldım ve... O anda ne diyeceğini bilemeyip sustu. İnsani

tarafını kaybedip bu zavallı kediyi oyuncak muz gibi parçalamış olmalıyım. Ondan nefret ediyordum ama ölmeyi hak ediyor muydu? Çok güzeldi ama çok, çok aptaldı, değil mi?

İkisi de hayvana baktı.

Yemek? diye sordu oğlan uzun uzun baktıktan sonra.

Ah, hayır, dedi Gece Kancığı, oğlunun başına dokunarak. Kedicik yenmez. Onu arka bahçeye gömmemiz gerek. Kedicikle vedalaş. Seni çok sevdik. Kedicik bizim dostumuzdu.

İşte anne-oğul öğleden sonralarını bu şekilde, kediciği arka bahçeye önce küreklerle, ardından elleriyle, tünellerini gitgide derinleştirdikçe çıkan toprakları arkalarına saçarak kazdılar. Bu, tek kelimeyle, zevkti. Verimli toprağın kokusu, kurtçukların kıpırtısı, dişleri geçirip çektikçe çekilecek kalın ağaç kökleri.

En sonunda kediciği gömecek kadar derin bir çukur açtıktan sonra hem anne hem de oğlan baştan ayağa toza toprağa bulanmıştı, yüzleri çamur içindeydi, parmakları aşınmıştı ama yine de buna değerdi, çok eğlenmişlerdi.

Kediyi eski bir bebek battaniyesine sarıp toprağın içine bıraktılar. Oğlan ağırbaşlı bir tavırla hayvana baktı.

Onu uğurlamak için güzel şeyler söylemeliyiz, dedi Gece Kancığı.

Ah, kedi. Çok güzeldin ve miyavlaman çok tatlıydı, tıpkı zil sesi gibiydi.

Yumuşak kedicik, dedi oğlan, sonra geriye kalan açılmamış konserve mamayı kedinin yanına koymak için deliğin içine girdi.

Gece Kancığı artık korkuya kapılmıştı, *gerçekten* çok korkuyordu, ilk dönüşümden ve gece boğuşmasından sonra bile bu kadar korkmamıştı. Bu duygudan kurtulamadığı gibi gittikçe içine çekiliyordu. Çok fazla içtiği yirmili yaşlarında tıpkı böyle korkardı ve sabah uyandığında içinde belli belirsiz bir dehşet hissi kalmış olurdu. Ne yapmıştı böyle? Neredeydi? Değişmeliydi. Kendi *toparlamaktan* başka şansı yoktu. Artık tam zamanı olduğuna, bu mutsuzlukla ve artık kontrolden çıkan öfkesiyle,

özellikle de asla zarar vermeyeceği o tatlı mı tatlı, minicik, melek oğlu yanındayken bu şekilde devam edemeyeceğine telaş içinde karar verdi (yeniden). Kediye yaptıkları korkunçtu ve korkuya kapılmıştı, dişlerini oğlunun ensesine geçirdiğini hayal edince içi histerik çocuklarla dolu sürücüsüz bir okul minibüsü uçuruma doğru son sürat gözlerinin önünden geçip gitmiş gibi içini saran dehşetle neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. Gerçekten kendine *hedef* koymaya ve başarılı *sonuçlar* elde etmeye kararlıydı. Ne olursa olsun, gerçekten kendini toparlayacaktı. Derin ve arındırıcı bir nefes alıp bir zamanlar annesinin sürekli emrettiği gibi akıllı olmaya odaklanacaktı.

Dünyanın paniği içinde oradan oraya vızıldayıp dururken bile anne şefkatini tüm yumuşaklığıyla korumaya devam etmek zorundaydı. Kahve içmemeliydi. Daha çok sebze yemeliydi. Eti pişirmeliydi. Evi temizlemeliydi. Yürüyüşe çıkmalıydı. Her gece istikrarla aynı saatte yatağa gitmeliydi ve istikrarla aynı saatte de uyanmalıydı. Fazlasıyla sosyalleşmeliydi... Ama evden çıkmak içinden gelmiyordu, el işleri yaparak, trenlerle oynayarak, yemek pişirip çim biçerek sessiz sakin bir hafta geçirmek istiyordu.

Önce mutfağı baştan aşağı temizledi, her şeyi su ve sirkeyle sildi, oğlanın da eline yerlere döküp saçması için bir kovayla bez tutuşturdu.

Dağıt gitsin! dedi, sabunlu suyla dolu kovayı işaret ederek. Oğlanın gözleri kocaman açıldı, büyük bir ciddiyetle ve dağınıklıkla işe koyuldu. Gece Kancığı, sudan sonra oğlana elektrikli süpürgenin hortumunu verdi ve onu çalıştırıp bütün dalları, yaprakları ve toprakları süpürttü. Oğlan, kendisinden isteneni büyük bir gayretle yapmaya koyuldu, arkadaki örümcek ağlarını süpürebilmek için annesinden fırını duvardan biraz uzaklaştırmasını istedi, elişi kâğıdını parça parça söküp her bir parçayı güçlü bir şekilde emip tatmin edici bir şekilde temiz plastik hazneye göndermesi için hortumun ucuna yerleştirdi.

Gece Kancığı, mutfaktan sonra yatak odasına köşe bucak girişmeye koyuldu. Dağılmış yatak örtülerini düzeltirken oğlan örtülerin altına girip annesinin işini sekteye uğrattı. Anne oğul, çarşafların arasından eski tenis topları, deri çiğneme kemiği, oğlanın zincirini buldu. Oğlan, zinciri sevinçle başının üstüne doğru kaldırdı çünkü bu hazineyi çoktan unutmuştu. Son olarak da çiğnemeye, çekiştirmeye ya da atınca geri getirmeye yarayan her iki ucu düğümlenmiş kısa bir halat buldular. Gece Kancığı, mama kabının etrafındaki suyu sildi. Elbise yığınlarını toplayıp hepsini yeni yaptığı yatağa katlamak üzere attı.

Yatağın yanına yığdığı eşofman altlarının, spor sutyenlerinin ve tişörtlerin altında oğlanı uyuturken okuduğu bir sürü kitap, bunların altında da *Kılavuz*'unu buldu. Bu akşam bu kitabı yeniden okumalıydı! Ama böyle bir karara varır varmaz kararından caydı. Bu kitaba güvenilir miydi? Bu kitap özgün kaynak mıydı? Mitolojik etnografyada uzman birine bilimsel otorite atfedebilir miydi gerçekten? Hem Wanda neden e-postalarını görmezden gelmişti?

Pekâlâ, başka ne yapacaksın? diye sordu kendine. Bu aralar, bu şartlar altında ne yapacaksın? Kendini toparlamayı başarsa bile cevaplarının mantığın diyarında, doktorların ve reçetelerin diyarında, hakemli akademik dergiler diyarında, doğudan doğup batıdan batan lanet olası güneşin diyarında tutunamayacağı apaçıktı. Evet, sorularının cevabı geri geri doğup batan güneşin diyarında, saat yönünün aksine dönüşlerin diyarında sanatçıların, falcıların ve cambaz ayaklığı takmış insanların yaşadığı diyarlarda tutunacaktı. Hem mitolojik etnograf Wanda White da böyle bir diyarın yerlisi değil miydi? Bilimkadını olsun ya da olmasın, o da benzer bir yolculuktaydı. Gece Kancığı *Sihirli Kadınlar*'ı okuyup özümseyecekti çünkü bu aralar kalbinin gerçekçi bir şekilde başa çıkabileceği başka pek bir şey yoktu.

Yabani bir tavşanı öldürmek bir şeydi, ailenin kedisini öldürmek, hem de böyle tüyler ürpertici bir şekilde, özellikle de

küçücük oğlu evdeyken öldürmek bambaşka bir şeydi. Öğle uykusu sırasında oğlu yatakta, hemen yanı başında tatlı tatlı horlarken bunu düşündü. Kediyi gömerken çok eğlendikleri kesindi ama oğlan ne kadar güçlü bir çocuk olursa olsun, annesinin mutfaktaki o parlak kana bulanmış ellerinin, havada uçuşan siyah tüylerin, hayvanın cilalanması gereken eskimiş parke zemine akan koyu mavi, mor bağırsaklarının görüntüsü hafızasından silinmeyecekti. Gece Kancığı ne kadar ovalarsa ovalasın, parkelerin bozuk cilalı noktalarına bulaşan kan lekeleri bir türlü çıkmıyordu.

Kahretsin, diye söylendi kendi kendine.

Bir kez daha *kahretsin*.

Kocası cuma eve gelecekti ve tabii ki her zaman yaptığı gibi kediyi soracaktı. O zaman ne diyecekti kocasına?

Bu durumu en az etkiyle yırtabilecek şekilde, kocasının alnına bir tüy nezaketiyle inecek şekilde, neredeyse hiç hissetmeyeceği kadar hafif bir şekilde nasıl anlatacağını, en iyi yaklaşımın ne olduğunu uzun uzun düşündü.

Kocası aşırı tepki verecek ya da vahşi sonuçlar çıkaracak biri değildi ama riske girecek ya da enikonu düşünülmesi gerekenleri görmezden gelecek biri de değildi.

Acaba yalan mı söylemeliydi? Gerçeği daha az ürkütücü bir senaryoya dönüştürmek için eğip bükse miydi?

Oğlan bugünü hatırlayacak mıydı? Sonuçta daha iki yaşındaydı. Gece Kancığı, iki yaşına dair hiçbir şey hatırlamıyordu ve belki kalıcı anılar ve/ya da hasarlar hafızada yer etmiyordu?

Yalnızca her şeyi korkunç bir kaza gibi göstermeliydi. Demir döküm tavalardan birini ocağın üstünden tezgâha alırken yanlışlıkla kedinin üstüne düşürmüştü belki? Ya da zavallı hayvanı sokakta ezilmiş hâlde bulmuştu, kimliği belirsiz sürücü kasabanın öteki tarafına doğru çoktan gözden kaybolmuştu. Ezip kaçmış! diyecekti.

Ama elbette bir de oğlan vardı, onun gördükleri, bildikleri

ve hatırladıkları vardı. Elbette annesinin kanlı ellerine ya da kedinin garip bağırsaklarına dair bilgiyi babasına aktarmak isteyecekti. Gerçeği fazla eğip bükemezdi. Gece Kancığı kara kara düşündü ve en sonunda tamamen akla yatkın bir açıklama buldu ve öğlen şekerleme yapan oğlunun yanında uyuyakalırken biraz daha düşündü.

O gece, öğlen uyumuş olduğu için ve sabah yaşanan ürkütücü olaylardan dolayı bir türlü gözüne uyku girmedi ve en sonunda *Kılavuz*'u açtığında Wanda'nın yırtıcı kadınlardan, korkutucu olsa da "kendine zarar verme pahasına yavrularını asla incitmeyen gerçekten çok nadir türlerden" söz ettiğini gördü. (Çok şükür, Wanda, diye düşündü rahatlayarak.) "Sözgelimi, on yedinci yüzyılın ortalarında, yavruları yeterli besine ulaşmakla kalmayıp aynı zamanda şişmanlayan ama türün bütün yetişkinleri birer birer ölen, fazlasıyla zehirli Eczacı kabilesini ele alalım."

White devam ediyordu:

Sihirli kadınların türlerinin devamına kendilerini nasıl canla başla adadıklarının daha da büyük kanıtını fazlasıyla kaçamak bir tür olan Sibirya'nın Kurt-Anneleri'nde görüyoruz. Bu türün kökeni ya da annelerin yakınlarda erkekler olmadan nasıl yavruladıkları bilinmiyor. (Erkeklerin belki de hiç var olmadığı da gözden kaçırılmamalı, çünkü Sibirya'daki varlıkları ampirik olarak onaylanmadı. Görünüşe göre Kurt-Anneler kendi kendilerini dölleyebildiği için erkeklerin gerekli olmadığı da gözden kaçırılmamalı. İlerleyen sayfalarda daha fazla bilgi bulabilirsiniz.) Yine de bu görkemli türe ara sıra rastlanmıştır.

Sibiryalı Kurt-Anneler, ilk elden görme zevkine eriştiğim birkaç türden biri. Araştırmamla ilgisi olmayan nedenlerden ötürü yaptığım kişisel bir gezide kendimi kışın en zorlu günlerinde bölgenin en uzak yerlerinde buldum. Gündüzler yalnızca altı saat sürüyordu ve yeterince tedarikli olmama rağmen işin güvenlik ve ısınma kısmından korkuyordum.

Bir Sovyet askeri helikopteri beni Doğu Sibirya taygasının merkezine yakın bir yere bırakmıştı. Burası yirmi derecenin üstünde bir enlemde ve elli derecenin üstünde bir boylamda bulunan ekolojik bir bölgeydi. Bu kadar zor bir mevsimde (hava sıcaklıkları ara sıra sıfırın altında elli beş dereceye kadar düşüyordu) bu kadar uzak bir yere yolculuğa çıkmamam gerektiğine dair yorumlara rağmen onları becerebileceğime, dayanıklı ve kararlı olduğuma ikna etmeyi başardım, onlar da isteğimi kabul ettiler.

Karaçam ormanına girdikten sonra sırtımda yirmi kiloluk çantayla donun üstünü örtmüş sığ karın içinde yürüdü. Kış kamplarında uzman olduğum için bu arazide üç hafta geçirmeye hazırlıklıydım. Buna rağmen ilk gece, daha önce hiç deneyimlemediğim yoğun bir korkunun esiri oldum. Bunu ruhsal, mantıksız ve kafa karıştıran bir kırgınlık olarak tanımlayabilirim.

Kendimi sabahın erken saatlerinde, ayışığının altında, karın içinde çoraplı ayaklarım kat kat giydiğim termal giysilerimle yürürken buldum. Hem ter içindeydim hem de vücut ısım düşmüştü. Kim olduğumdan ve neden böyle bir yerde olduğumdan bihaberdim. Tahmin edebileceğiniz gibi, kendini fazlasıyla mantıklı ve aklı başında gören biri olarak bu yaptığım karakterimle çelişiyordu.

Ayın aydınlattığı önümdeki açık alanda aşırı kürklü iki kadın beni çağırdı. Hamileye benziyorlardı, gövdeleri şişkindi ve etraflarında olgunlaşmanın bütün evrelerindeki yirmi ila kırk yavru vardı. Kurt-Anneler dört ayaklarının üstünde yürüyorlardı ama ön "patilerinde", tabii bunlara pati diyebilirsem, diğer parmaklardan ayrı duran bir başparmak vardı. Bu ayaklar patiden çok homo sapienslerinkine inanılmaz benzeyen değişim göstermiş elleri andırıyordu. Yüzlerini oldukça güzel buldum, insanla köpek karışımı özelliklere sahiptiler, burunları çıkıntılı ve büyüktü, gözleri hisliydi. Tam o andaki hafızamın güvenirliğinden tamamen emin olamasam da bu yaratıkların bana köklerinin kırk yıl öncesine, beş bin kilometre batıdaki Ukrayna'nın Pripyat şehrine

dayandığını söylediklerini hatırlıyorum ama konuşma tarzları alışıldık değildi. Sanki bu bilgiyi doğrudan zihnime iletmek için bir tür telepati kullanmışlardı.

Kurt-Anneler'e yaklaştığımda ne yaptığımın ve bu yaratıkların şaşırtıcı görüntülerinin pek farkında olmasam da daha sonra bu silinmez görüntüler uyanıkken gördüğüm hipnotize edici rüyalarıma girip durdu.

Yavrulardan oluşan sürü, annelerden birinin beni üstüne ittiği bir tür platform –birlikte çalışan tek bir vücut gibiydiler– oluşturmuştu. Sürünün üstüne boylu boyunca uzandım, beni tek vücut olarak ağaçların altından korunaklı bir mağaranın içindeki rahat sığınağa götürdüler. "Ne iyi çocuklar," diye tekrarladım dönüp duran bunaklığımın içinde. Mağaranın içinde ufak bir ateş yanıyordu. Ortamın karanlık girintilerinde yanıp sönen gözler vardı. Tahminlerime göre, içeride sayısız yavrunun yanı sıra on iki de Kurt-Anne barınıyordu.

Mağarada, ateşin ışığında Kurt-Anneler'i bitik hâlde olmama rağmen daha iyi inceleyebildim. Postları gerçekten ihtişamlıydı, ayı kürkü kadar kalındı ve saf gümüşten yapılmışa benzeyen tüyleri ışıl ışıldı. Bir Kurt-Anne beni kuştüyüyle doldurulmuş kalın pazenden bir battaniyeye sardı. Bunu nereden buldukları tam bir muamma ama sıcak tutuşunu ve rahatlığını sorgulayamazdım ve sorgulamadım da.

Yavrular battaniyenin altına doluştu ve sıcacık, küçücük bedenleri vücut ısımı bir hayli çabuk ve etkili bir şekilde yükseltti. Bir Kurt-Anne bana içinde tavuk suyuna çok benzeyen bir şey bulunan ahşap bir kâse verdi. Yavrular öyle bir bağırıştı ki "top" ve "oyun" kelimelerine çok yakın anlaşılmaz bir Rus lehçesi kullandıklarını düşündüm. Başka bir Kurt-Anne'nin yüzümü yalaması sıcak bir giysi hissi yarattı, aklıma kendi insan çocukluğum geldi.

Yeni pişmiş ekmek kokusu yalnızca bir hayalden mi ibaretti? O akşam uykuya bir dalıp bir çıkarken duyduğum ninniler halüsinasyon muydu? Kurt-Anneler dünyanın en nazik yaratıkla-

rıydı ama kocaman köpekdişleri insanı korkutuyordu. Kusursuz avcılar olduklarından ve yavrularını müthiş bir şekilde koruduklarından hiç şüphem yoktu. Erkek olsaydım, o gece ormanda deli gibi dolanırken nasıl bir yazgının beni bekleyeceğini de çok merak ediyordum. Belki de –ironik bir şekilde– o gün sonumu getirmek yerine hayatımı kurtaran kadınlığım olmuştu.

Yolculuğumun geri kalanını Kurt-Anneler ile geçirdim. Birçok yavrunun doğumuna ve yavrular doğduktan günler sonra anında yeniden hamile kalışlarına tanık oldum. Bu güzel türleri araştırmak için daha çok zamanım olsaydı, böyle bir yaşam döngüsünün uzun vadede nasıl sürdürüldüğünü görmek isterdim.

Yalnızca bir sene önce, Kurt-Anneler araştırmalarım için bu bölgeye geri döndüm ve coğrafi hesaplarımın doğruluğundan emin olduğum hâlde varlıklarına dair tek bir ize bile rastlayamadım.

***

O hafta oğlunu gördüklerinden geriye herhangi bir travma kalıp kalmadığını görmek için gözlemledi. İnternette *şiddete tanık olmuş çocuklar* başlığıyla araştırmalar yaptı ama oğlanda bu belirtilerden hiçbiri yoktu –ne olur olmadık ağrıları vardı, ne kâbus görüyordu, ne ayrılık kaygısı yaşıyordu (ayrıldıkları da yoktu tabii) ne de saldırganlaşıyordu (sıradan köpek hırlamaları dışında), yalnızca kıkırdıyor, çizgi film izliyor ve salonda arabalarını çarpıştırıyor, kum havuzundan kova kova kumu çimenlere döküyor, sonra kumu kendi boyuna uygun bir tırmıkla düzeltiyordu. Evet, gayet iyi görünüyordu ama yine de Gece Kancığı o hafta onu iki kez dondurma almak üzere nehir kıyısındaki dondurmacıya götürdü ve birlikte düz, çamurlu dalgalara taş attılar. Eski dönme dolapların bulunduğu parka gidip sekiz kez oyuncak tren yolculuğuna çıktılar ve her defasında cumbalı vagon kısmına bindiler. Oğlan asla sıkılmıyor, annesi biletlerinin bittiğini ve artık gitme vaktinin geldiğini söylediğinde ağlıyordu.

Evet, Jen'in ot partisine gidecekti. Ve evet, otlara yatırım

yapacaktı. Artık elinden ne geliyorsa onu yapacaktı. Öfke kovma seremonisi falan var mıydı? Sihirli köpek dönüşümlerini engelleyecek herhangi bir şey? Köpek Giremez tabelası falan?

Gece Kancığı, ertesi gün *ilerleme* ve *yeni bir sayfa açma* çabasına devam ederken oğlunun mutfaktaki küçük plastik masasına oturup ölmeden önce yapmak istediği on şeyi boyama kalemi çizikleriyle kaplı bir elişi kâğıdının arkasına büyük harflerle yazdı. Kendine yardım etmek için yaptığı eziyetli bir egzersizdi bu, başka bir ruha asla bahsetmeyeceği bir egzersizdi ama yine de yaptı. Oğlu patlamamış mısırlarla dolu kocaman tencerenin içine elinde plastik küreğiyle oturdu. Çıplak ayaklarıyla mısırların içinde debelenip güldü. Hemen yanında bir tane fırın kâğıdı, çeşit çeşit kaşık, plastik kâseler ve oturma odasına kadar saçılmış bir sürü mısır vardı.

Gece Kancığı, lavabo dolusu bulaşığa boş gözlerle baktı. On şey, on şey. Tanrım, aklına bir tane bile gelmiyordu. "*Beş kilo ver,*" yazdı salak gibi, sonra durdu.

Gerçekten artık istediği hiçbir şey yok muydu? Derin tutkuları yok muydu? Yirmili yaşlarının yakıcı duyguları ve kapsamlı jestleri nereye kaybolmuştu?

Tanrım, ne yapmak istiyordu? Bir şeyler olmalıydı.

Kendini herhangi bir şey yazmaya zorladı –ne olursa olsun– ve "*Çayırda çıplak koşmak, tavşan yakalayıp boynunu kırmak, boğazını deşip akan sıcak kanı içmek istiyorum,*" ve

Gerçeği söylemek istiyorum.

Bacaklara kerkinmek istiyorum.

Bir çiftliğin bahçesinde at kovalamak, onları kişnetmek ve tozu dumana katmalarını istiyorum.

Kilise korosuna girmek ve elbise giymek istiyorum ama ilahileri söylemek yerine notaları bütün gücümle ulumak istiyorum.

Bir daha asla saçımı taramamak istiyorum.

Bir yıl boyunca aynı keten elbiseyi giymek istiyorum.

Leş gibi kokmak istiyorum!

Mısır tarlalarından hiç durmadan koşup dereye varmak, dereyi takip edip okyanusa kavuşmak istiyorum –üzgünüm ama geri dönmeyeceğim– ve bir yabancıyla aşırı tutkulu seks yapmak istiyorum ve iç çamaşırsız hâlde baştan aşağı süslenmiş bir pastanın üstüne oturmak istiyorum ve isimsiz bir şekilde uç bir Vandalizm gösterisinde bulunmak istiyorum ve sanatçı olmak, kadın olmak, anne olmak, yani canavar olmak, canavar olmak istiyorum.

Kesinlikle bu isteklerinde daha önce Kurt-Anneler'e dair okuduklarından etkilenmişti çünkü o paragrafı o kadar büyüleyici bulmuştu ki boğucu yatak odasından çıkıp kendini Kurt-Anneler'in birlikte yaşayıp birbirlerine yardım ettikleri, sürekli olarak bebekli oldukları o soğuk ve temiz ormanda bulmuştu. Bebekleri çok seviyordu! Ve yirmi tane başka kadınla yaşama fikrini de çok sevmişti. O gücü bir düşünsenize! O dostluğu bir düşünsenize! Tabii, belki onlar yarı yarıya kurttu ama olsun. Uzak ve sihirli bir şey uğruna, özellikle ve yalnızca topluluğun ihtiyaçlarına uyan bir topluluk uğruna bütün yerleşmiş toplumları reddetme düşüncesinde Gece Kancığı'nı çeken ve neşelendiren bir şey vardı. İhtiyacın olanı yapmak ve istediğin kişi olmak için özgür olmak –gerçekten özgür olmak– *canavarca* mıydı? Öyleyse, bu yanlış bir canavarlık değildi, güzel bir canavarlıktı. Kaçılacak değil, kutlanacak bir varoluş şekliydi.

Gece Kancığı, kendisinden pek beklenmeyen bir hareketle oğlunu alıp alışverişe götürdü. Oğlu buna çok sevinmişti çünkü içeride süslü, tam boyutlu bir atlıkarıncayla içine binebileceği tren şeklinde alışveriş arabaları vardı. Gece Kancığı o gün oğlunun bütün isteklerine boyun eğdiği gibi kendi isteklerine de boyun eğdi. Her ne kadar teoride alışveriş merkezlerinden nefret etse de bütün gün ilgilenmeniz gereken bir çocuğunuz olduğunda alışveriş merkezleri sonsuz kahvenin ve üç ayda yalnızca bir kez geldiğinizde muhteşem bir zevke dönüşen bebek dostu etkinliklerin bulunduğu bir harikalar diyarına dönüşüyordu. İçeride oğluyla gezerken kendini alışveriş merkezlerine özgü parfüm kokulu bir keyfe bıraktı. Oğlu daha önce kendisine hiç izin verilmeyen dev gibi bir üzümlü lolipopu emerken Gece Kancığı da kendinden onlarca yaş genç müşteriler için yapılmış hızlı moda mağazasından ucuz, suni deriden siyah bir pantolon, sahte kürk bir yelekle "çakal benzeri gerçek kürk kırpıntılarından" bir palto, karamel, lacivert ve fildişi renkli deri botlar satın aldı. Mor kristal sallantılı bir küpe, kuru tohumlardan yapılmış bir de kolye buldu. Oğlana patates kızartması ve onun deyimiyle *hangurger* alıp ketçabı tişörtüne dökerek, peyniri saçlarına bulaştırarak kendi başına yemesine izin verdi. Torbaları ayaklarının dibine bırakan Gece Kancığı da kendi hamburgerini midesine indirdi. Eve döndükten sonra uyuyakalmış olan oğlanı araba koltuğunda bıraktı eve dönerken öğleden sonranın güneşinin sıcaklığında mayışmıştı, üstü başı pislik içindeydi. Gece Kancığı içeri girip yaşına göre fazla kısa olan şortuyla delikli tişörtünü çıkarıp en sevdiği yırtık pırtık keten kaftanıyla yumuşak, püsküllü mokasenlerini giydi. Oğluna aldığı kırmızı tüylü otrişi de omuzlarına sardı. Bütün hafta, gece gündüz, ister yırtık olsun ister lekeli, deri ya da keten, canı ne isterse onu giydi. Daha güçlü ve daha korkutucuydu artık. Diğer annelerin gözlerinde, yan bakışlarında ve hızlı kaçamak

bakışlarında bunu görmüştü. Hem aç hem de korkulu erkeklerin gözlerinde görmüştü.

Zihniyle onlara, Sıkıysa benimle konuşun, diyordu ama kimse buna cesaret edemedi.

Aynı gece, kocası –pek kendisinden beklenmedik bir şekilde, sanki bir terslik olduğunu Omaha'daki otel odasından bile sezmiş gibi– görüntülü konuşmak istedi ama Gece Kancığı o hâliyle bunu yapamazdı –yıkanmamıştı, saçları kıvrıla kıvrıla uzayıp gitmişti, vücudu kürkle kaplıydı, gözlerinde çok vahşi bir bakış vardı. Bu yüzden iptal tuşuna bastı ama sonra kocası yeniden denedi.

Kocası bu işi biliyordu, karısıyla bağlantı kurmakta ısrar etmenin en yanlış zamanını bulup seçiyordu.

Artık beni hiç aramıyorsun, dedi sonra, o akşamki üçüncü arayışında.

Normalde gün boyunca mesaj üstüne mesaj üstüne mesaj atan Gece Kancığı'ydı, canı sıkılıyordu, yalnızdı ve bir insanla iletişim kurmak istiyordu. *Merhaba,* diyordu, *Nasılsın?* Daha da sonra, *Bugün meşgulsün herhalde,* diyordu ve en sonunda ikinci kez, *Merhaba,* diyordu. Kocası mesajlarına genelde pek cevap vermiyordu ve akşamları da telefonlarını kısa kesilmiş bir *Merhaba* ile açıyordu.

Çalışıyor musun? diye soruyordu Gece Kancığı.

Evraklarla ilgili bazı işlerim var. Senden ne haber? diyordu kocası, işinde gücünde bir adam havasıyla ve sanki bu konuşma ajandasında üstü çizilecek bir başka işmiş gibi.

Ah, tamam o zaman, müsait olduğunda ararsın, diyordu Gece Kancığı ve kocası da derin bir oh çekercesine nefesini verip birkaç kelimeyle ona cevap veriyordu. Benimle konuşmak ne kadar zor olabilir ki? diye düşünüyordu Gece Kancığı. Yalnızca günümün nasıl geçtiğini sormak ne kadar zor olabilir? Çocuğu sormak ne kadar zor olabilir lan?

Ama şimdi arayan kocasıydı. Ve harika bir şeydi bu.

Bugün işimiz başımızdan aşkındı, dedi Gece Kancığı.

Saat geçti ve oğlan kulübenin içindeki yastık yığınlarının arasına kıvrılıp yatmıştı. Hayatında ilk kez orada kendi kendine uyuyakalmıştı. Daha önceleri, uzun saatler boyunca kitaplar okunuyor, masallar anlatılıyor, şarkılar söyleniyor, sular getiriliyor, kucaklanıyor, ağlanıyordu falan filan ama şimdi Gece Kancığı oğlunun yüzünü yalıyor, başını arkaya atıp ufacık uluyor, sonra hızlı adımlarla aşağı iniyordu. Oğlan tortop olmuş ve tel kapıyı çekip kapamıştı, sürgü falan yoktu ama yine de bir güvenlik hissi veriyordu, hem dolaptaki hem koridordaki canavarlarla, ayrıca etrafını saran korkutucu karanlıkla arasında bir engel oluşturuyordu.

Kendi kendine uyudu, dedi Gece Kancığı.

Gerçekten mi? dedi kocası şaşkınlık içinde.

Ona kulübede uyuyabileceğini söyledim ve sanırım korunduğunu hissetmeye falan ihtiyacı var. Odadan çıkarken beş dakika sonra yanına gelip onu kontrol edeceğimi söyledim ve yanına geldiğimde de çoktan bayılmıştı. Tüm bunları bir kelime kasırgası gibi arka arkaya söylemiş, kocasına araya girecek fırsat bırakmamıştı. Eksiksiz ve kesin bir şekilde anlatmak, iyi bir fikrin nasıl bir şey olduğunu göstermek istiyordu.

Kocası güldü.

Sanırım büyüdüğünde anlatacak güzel hikâyeleri olacak, dedi.

Tahmin bile edemezsin, dedi Gece Kancığı.

Umarım böyle devam eder, diye ekledi kocası.

Ah, edecek, dedi Gece Kancığı. Onu bir görmelisin. Uslu köpek olmayı çok seviyor.

Ertesi gün, oğlunu salıncakla sallarken ve oğlu neşeyle viyaklarken, arka bahçedeki kum havuzuna elleriyle, patileriyle tünel kazarlarken, Gece Kancığı akşam yemeğinde bir tencere Çin eriştesi yaparken, mahallede akşam yürüyüşüne çıkarlarken,

ağaç kabuklarının dokusuna hayranlıkla bakarlarken, çiçek çiçek dolaşan arının peşinden koşarlarken, kuşların şarkısını dinleyip onlara eşlik ederlerken hayvanları ve kaçışı, özgürlüğü ve arzuyu düşündü, canavar olmayı düşündü.

Şimdi odaklanıp sessiz olması, gözlerini kısıp geleceğe bakması, orada başarısını görmesi ve sonra o başarısını gerçeğe dönüştürmek için çalışması gerektiğini düşündü. Artık surat asmak yoktu. Artık amaçsız köpekçilik oyunları yoktu. Araştırmasında tek bir konuya odaklanmalı ve yaklaşımında güçlü olmalıydı. Bir şekilde oğlunun da ona yardım etmesini sağlayacaktı.

Perşembe, gün boyunca oğluyla birlikte internetten kurt, tilki ve köpek videoları izlediler: yavrusu olan anneler, av peşine düşmüş yalnız kurtlar, olduğu yerde sıçrayıp sıcak ve kanlı canlı bir fare bulma amacıyla kafalarını karın derinlerine daldıran tilkiler. Kütüphaneye gidip çocuk kitapları bölümündeki "Köpek" konulu bütün kurgudışı kitapları inceleyip hepsini arabaya üç seferde götürdüler. Eve vardıklarında kitapları salonda yere serip kendileri de yere uzandılar, resimlere bakıp yazıları okudular, kendi aralarında tartıştılar, role girdiler, avlanmayı, saldırmayı, peşine düşmeyi, saklanmayı, yüzleşmeyi, koklamayı, etrafında daireler çizmeyi, savaşmayı ve birbirlerine sokulup yatmayı denediler.

Banyoda durup saçlarını uzun olduğu kadar gür de olsun diye kabarttı. Dişlerini beyazlaştırdı ve köpekdişlerini cilalamak için büyük özen gösterdi. Koltukaltlarını, bacaklarını, bacaklarının üstündeki hassas deri katmanlarını ve tam ortasında çıkan bir tutam tüyü tıraş etmeyi bırakmıştı. Gerçekten vücudu kürkle kaplanmaya başlamıştı. Parmak uçlarını koltuk altındaki kıllara sürttü, vücudunun bu yeni kısmı çok rahatlatıcıydı. Dudak üstüne ağda yapmayı ve kaşlarını almayı da bırakmıştı. O hafta aynaya hiç bakmamaya çalıştı. Artık makyaja, pahalı beyazlatıcı kremlere ya da güneş kremlerine, ince çizgileri kapatmaya, yaşlanmayı durdurmaya ya da çevre kirliliğinden korumaya yarayan

boyalara ihtiyacı yoktu. Satın aldığı, banyo aynasının üstünde ve yatak odasında tam boy bulduğu postları attı. O gece oğlunun yüzünü yalayıp temizledi, oğlu da iyi geceler demek için annesinin yanağını yalayıp kulübesinde kıvrılıp kolayca uykuya daldı.

Gece Kancığı, Kitap Bebekleri'ne aşınmış kenarları her an sökülecekmiş gibi görünen yırtık keten kaftanıyla geldi. Bir haftadır yıkamadığı saçları coşkulu buklelerden ve düğümlerden oluşan çılgın bir ağ şeklinde kafasından fışkırıyordu. Çilleri yazın son günlerince iyice vurgulanmıştı, omuzları oğlanla her gün nesne yakalamaca oynadığı için kıpkırmızı olmuştu. Ayak tırnakları ojesizdi, ayaklarının altı kurumuş ve çatlamıştı. Ciddi bir bakıma ihtiyaçları vardı ama bu paspallığını kulaklarına taktığı ince altın halkaların ucunda sallanan mor kristalli küpeleriyle, boynuna sardığı yumuşak deriyle, kolundaki yaprak şeklindeki halkalardan oluşan bir sürü altın bileziklerle, halka bilezikle ve turkuaz boncuklarla gizlemeye çalışmıştı. Lavanta kokuyordu. Günlerden cumaydı, o hafta göz açıp kapayıncaya kadar sorunsuz şekilde geçip gitmişti. Dikkatle ve görkemli bir şekilde edilmiş tek kişilik bir vals, diye düşündü.

Aman Tanrım! diye bağırdı Jen onu görünce, Kitap Anneleri'nin diğer üyeleri de dönüp ona baktılar. Ne kadar bohem görünüyorsun! dedi Jen. Bu tarzına bayıldım.

Diğerleri o kadar heyecanlanmışa benzemiyordu –hatta onu kınadıkları bile söylenebilirdi.

Kızlar, dedi Jen, Babs'e, Poppy'ye ve diğer şüpheci Kitap Anneleri'ne dönerek. Bu kadın çok şey... Joshua Ağacı.

Heyecanın için çok teşekkürler, dedi Gece Kancığı, Jen'in yanına oturup oğlanın odanın içinde havlayarak koşmasına izin vererek.

Neden ilham aldın? diye sordu Jen. Diğer Kitap Anneleri çoktan kreşe başlayacak çocukların okula alışma sürecinden bahsetmeye başlamışlardı bile.

Ah, ne bileyim, dedi Gece Kancığı. Sanırım geliştirmekte olduğum bir tür sanat projesi diyebilirim.

Oooooo! dedi Jen, gözlerini kocaman açarak. Sen sanatçı mısın!?

Sanatçıydım, dedi Gece Kancığı.

Proje ne peki? diye sordu Jen ama o esnada domuz kuklasını bir türlü paylaşamayıp çığlık çığlığa bağıran ikizlerinin saldırısına uğradı.

Gece Kancığı elini çantasına sokup meşgul görünmek için bir şey arıyormuş gibi yaptı çünkü projesine dair ne söyleyebilirdi ki? Köpeklerle ilgili mi diyecekti? Sihir mi diyecekti? Ya da sihir değil de güç mü? Nihayet elde edilen kadın gücü mü? Sonuçta sömürge Amerika'sındaki tüm o cadıların, şifacıların, ebelerin yakılma nedeni bu değil miydi? Fazla güç bir kadını tehlikeli kılıyordu ve onun projesi de buydu: Yaratım ve güç.

Jen, domuz savaşını yatıştırdıktan sonra yeniden Gece Kancığı'na döndüğünde son sorusunu çoktan unutmuştu.

Ben hep gizli bir hippi olmuşumdur, diye fısıldadı, bu itirafının ardından göz kırparak.

Ah! diye devam etti irkilerek. Partiye geleceğin için çok heyecanlıyım! Davetiyenin katılım kısmına evet diye cevap verdiğini gördüm.

Evet, dedi Gece Kancığı, ve sonra yeniden evet dedi çünkü *Partiye gelmek için sabırsızlanıyorum* ya da *Partiyi dört gözle bekliyorum* gibi ek bir yorumu yoktu ve bugünlerde böyle günlük nezaket örnekleri bir türlü ağzından çıkmıyordu.

Çok eğleneceğiz, dedi Jen elini çırpıp ufak bir çığlık atarak.

Bir daha söylesene, dedi kocası, o gün eve döndüğünde oğlanı güldürmek için havaya atarken, ayakkabılarını çıkarıp bavulunu açarken, mutfak tezgâhına yaslanıp bira açarken ve sonra birdenbire aptal kedinin nereye kaybolduğunu sorarak. Elini saçlarının arasında gezdirip dikkatle karısına baktı.

Bir daha anlat, dedi.

Tamam, dedi Gece Kancığı, yerde oturmuş çöp arabasını misketlerle doldurmakla meşgul olan oğluna bakarak. Tatlım, dedi oğluna, salondaki çöpleri de topla canım.

Düt düüüüüüt, dedi oğlan mutluluk içinde ve çöp arabasını salona doğru sürdü.

İşte, dediğim gibi, diye başladı söze Gece Kancığı, koşturmacalı bir sabahtı. Fena hâlde yorgundum. Hormonlardan mıdır nedir? Durup gergin bir şekilde güldü. Elma püresi hazırlamak için elma kesiyordum, şu ağır tencere suyla ve elmayla ağzına kadar doluydu. O tencerelerin ne kadar ağır olduğunu biliyorsun, değil mi?

Evet, dedi kocası.

Elimde tencere varken arkama döndüm ve nedense elimde bıçak da vardı –her şeyi tek seferde yapmaya çalışıyordum– ve kedi de tam arkamdaymış –nasıl pusu kurduğunu biliyorsun. O sırada tencereyi tam zavallıcığın küçücük kafasına düşürdüm, sonra bıçak da tam karnına saplandı.

Bıçağı kedinin üstüne mi düşürdün?

Bıçağı üstüne düşürdüm.

Bıçağı?

Çok *keskindi.*

Ama bir şey hissettiğini sanmıyorum, diye devam etti Gece Kancığı alelacele, çünkü tencere onu kesinlikle öldürmüştü ya da en azından bayıltmıştı? Nefes almıyordu, onu söylemeye çalışıyorum. Onu çok yakından inceledim. Her şeyi içine geri somaya çalıştım, Tanrım, berbat hâldeydi.

O anda çok nazik bir şekilde ağlamaya başladı ve gözyaşları sahte değildi. Gerçekten pişmandı, olanlar ve yaptıkları yüzünden ince bir sızı hissediyordu.

Ne felaket, dedi ve o iyi kalpli, nazik kocası ona sarıldı.

Oğlan ne düşündü? diye sordu, karısından bir kol mesafesi kadar ayrılıp acı acı gülümseyerek.

Onu yiyelim mi diye sordu, dedi Gece Kancığı gözyaşlarının arasından. İkisi de gülmeye başladı.

Tanrım, dedi kocası.

Onu gömmekten çok zevk aldı, diye ekledi Gece Kancığı.

Aldığından eminim. Yani... en azından artık tüylü poposundaki kakaları temizlemek zorunda kalmayacağız.

Ya da mama için sızlanıp durmasıyla uğraşmayacağız.

Zavallı kedicik, dedi koca.

Zavallı şey, dedi Gece Kancığı. Zavallı, zavallı şey...

Gece Kancığı, cumartesi öğleden sonra partiye geç geldi. Jen'in evi kasabanın doğusundaki Prairie Breeze denen yeni kurulmuş bir sitedeydi ve burası Gece Kancığı'nın daha önce gitmeyi hiç göze alamadığı, dürüst olmak gerekirse, varlığından bile haberdar olmadığı bir yerdi. Önlerinden geçerken her bir ev kendi hâkimiyetini kuruyor, gittikçe şekilsiz bir hâl alıyor ve metrekareleri genişliyordu. Vinil cepheli garajlar ve taş görünümlü tavan pencereleri, camla kapatılmış terasları, bakımlı saksıları ve gülümseyen kurbağalarıyla, sevgiyi ya da minnet dolmayı emreden simgelerle dolu verandalarıyla –evler sanki kendi kendilerini inşa etmiş gibiydi, kendilerine has malzemeleri ve metrekareleriyle bölünen hücreler kadar hızlı şekilde kendi kendilerini yükselterek kaderlerini çizmişlerdi, tasarımları nezaketten uzak öbek öbek evlerden oluşan bir tür kusmuktu sanki, bazıları iki, bazıları üç katlıydı, büyüklükleriyle kaba saba göründükleri kadar korkunç şekilde düzenlilerdi de. Vinil dış cephe kaplamaları, sahte tuğlalar, sahte taşlar, sahte sedir ağacından çatı padavraları– tüm evler patlıcan morundan beje, bejden koyu krem rengine kadar uzanan bir renk paletinde dağılım gösteriyordu.

Gece Kancığı, Jen'in bölgenin en uzak noktasındaki bir değil, iki vinil cepheli kulesi bulunan ve her bir kulesinin kendi terasıyla demode korkuluk duvarı olan evini buldu. Cadde kenarına park eden SUV'ları, mini-vanları ve steyşın vagonları

gördüğü için kendi arabasını neredeyse iki sokak öteye park ettiği sırada gökyüzünün mor rengi kaybolmak üzereydi.

Bölgenin bu kısmındaki bütün evlerin etrafı özenle kesilmiş, arasında hiç yabani otun ve herhangi bir göze çarpan özelliğin olmadığı tek renkli çimenlerle kaplıydı ama Jen'in evinin etrafını dönen ufak bir hendek vardı ve eve orta çağdan kalmış gibi görünen hendeğin üstündeki siyah ferforje, kıvrımlı küçük köprüden giriliyordu.

Gece Kancığı daha zile basmadan Jen kapıyı açtı.

Selaaaaaaam! deyip Gece Kancığı'nın kolunu tuttu. Kızlar, işte moda ikonum! diye haykırdı ve gerçekten tavrı değişmişti, eskiden ipek yumuşaklığında olan sarı saçları Gece Kancığı'nın saçlarıyla hemen hemen aynı uzunluktaydı, boynunda mücevherli en az dört tane altın kolye vardı, dökümlü açık gri keten pantolonun üstüne giydiği kendirden imal edilmiş askılı üstünün iplikleri dikilmemişti.

Bohem giyindim! dedi, Gece Kancığı'nı salona doğru çekerek. Beğendin mi?

Beğendim, dedi Gece Kancığı. Gerçekten beğendim.

İşte Jen'in evi, dedi Gece Kancığı'nı koltuğa doğru götürürken. Bu ev bir *kaleyi andırıyordu* çünkü Jen kişiliğini *kulelerle ve hendekle anlatmak istemişti* ve hep bir kalede yaşamanın *hayalini kurmuştu.*

Bu evin erişilebilir olduğunu görünce ısrar ettim, diye bitirdi sözlerini. Alex'e daha azına razı olmayacağımı söyledim.

Vay canına, dedi Gece Kancığı, Jen'in bu kadar tuhaf biri çıkmasından hem etkilenmişti hem de bu durum hoşuna gitmişti.

İşte, bu Jen, dedi Jen, sağına dönüp ufak bir hareketle el sallayan anneyi işaret ederek.

Bir Jen daha, diye ekledi, başka bir annenin omzuna dokunarak.

Jen! dedi yeniden, bir diğer annenin beline dolanarak. Güldü ve diğer Jenler de güldü.

Bu nasıl bir tesadüf? dedi Gece Kancığı, gülümseyerek ve Jen adına karşı peşin hükümsüz davranmaya çalışarak.

Yani buradaki herkesin adı Jen mi? diye sordu Gece Kancığı.

Haha, dedi ikinci Jen, gerçek bir kahkaha atmak yerine.

Bir şeyler içelim, dedi orijinal Jen, içki masasına doğru yürüyerek.

Beş tane olsun! diye bağırdı başka bir Jen, sözleri kahkahaların ve sohbetlerin arasında, arkada çalan seksenlerin dans müzikleri eşliğinde.

Çoklu Jen evreni içinde asimile olmak istemese de bu evrenden etkilenmişe benzeyen Gece Kancığı, Jen'in arkasından içki masasına doğru yürüdü.

Bir bakalım, beyaz şarabımız var, beyaz, beyaz ve roze, dedi Jen, bütün şarap şişelerini inceledikten sonra Gece Kancığı'na dönerek.

Beyaz çok iyi olur, dedi, Jen'in neredeyse ağzına kadar doldurduğu kadehi alarak.

Haydi kaynaşalım! dedi Jen neşeyle, onu yeniden salonun ortasına doğru çekerek. Gece Kancığı hemen ona ayak uydurdu.

Jen'in kocası yerel bir bankanın müdürüydü. Jen'in kocası acil servis doktoruydu. Jen'in kocasının outdoor malzemeleri satan bir mağazası vardı ya da üniversitede hocaydı ya da üniversitede yöneticiydi ya da her hafta kapiler elektroforez makinelerine kasaba dışında esrarengiz şeyler yapıyordu.

Ya Jen, orijinal Jen, Ulu Sarışın ve muhtemelen golden retriever olan Jen?

Jen, sen ne okudun? diye sordu Gece Kancığı, artık biraz çakırkeyif olmuş, onlarca Jen ile konuşmuştu ve hiçbirinin birbirinden ayırt edici pek bir yanı olmadığını düşünmüştü.

Jen sarhoştu ve kahkaha attıktan sonra aniden durdu.

Uzun zamandır kimse bana bunu sormamıştı, dedi düşünceli gözlerle. İletişim okudum.

Ah, dedi Gece Kancığı. Sonra ne yaptın?

Bir halkla ilişkiler ajansında çalışmaya başladım, diye başladı Jen ve sonra havalara girip ilk işini ve bunun heyecanını, onu bir yetişkin gibi hissettiren yeni ofis giysilerini, öğle yemeklerini, terfi heyecanını, sistemin hayati önem taşıyan bir parçası olma hissini, her ne kadar rahat bir yaşam sürdürmeye çok yeterli olmasa da yine de çok gibi görünen iki haftada bir aldığı maaş çekini anlatmaya başladı.

O zamanlar kendimi lanet bir yağ tüccarı gibi hissediyordum, dedi.

Gece Kancığı nazikçe güldü. Evet, anlamıştı.

Ama sonra Alex ile tanıştım ve daha ne olduğunu anlamadan ikizlerimiz doğdu. Sürpriz değildi. Sonra da işe dönmek saçma geldi ve ben de *bıraktım*. Yani, sanırım kendimi hayatın akışına teslim ettim. Hem zaten kim gerçekten çalışmak ister ki? Üstelik seçeneğim de yoktu... dedi, sesi gittikçe kesilerek.

Tabii, tabii, dedi Gece Kancığı, Jen'in konuşmaktan bıktığını ve artık kendi içinde bir yerde gezmek istediğini hissederek. Jen'in o sırada yaptığı da kesinlikle buydu, dalgın dalgın havucunu kemirirken boş anne bakışlarını bir süre salonun bir köşesine dikti.

Evet, artık Jen için endişelenmeye başlamıştı ama sorulmaması gereken sorular sormuş ve kaşınmaması gereken bir yarayı kaşımıştı. Asla başka bir anneye Gece Kancıklığı yapmak istemezdi, kesinlikle istemezdi bunu, çünkü vahşi annelik eğlenceli olsa da, canlı, güçlü ve utanmaz olsa da kendi çekirdeğinde çok özel ve kederliydi, bir annenin soğuk ve karanlık köşelerine tıkıştırdığı özenle saklanmış rüyaları barındırıyordu. O köşelere sızıp da hepsine dokunmaya başlamak, ışıkları açmak ve örtüleri kaldırmak hiç iyi değildi çünkü bunları yaptığınızda artık

deliksiz uyuyup rüya göremezdiniz. Ortalıklarda deli gibi dolaşıp ağzıyla hayvan öldürmek isteyen bir kancığa dönüşürdünüz.

Jen, köşede en az on tane havucu arka arkaya hızlıca yedikten sonra atıştırmalıkları tazeleyeceğini öne sürerek yarım saat ortadan kayboldu ve makyajını tazelemiş bir şekilde, tropik meyve tadında, yüzünde fazla parlak bir gülümsemeyle çıkageldi.

Ot sunumu zamanı! diye bağırdı Jen saldırgan bir tavırla. Şaraplarınızı doldurun, hanımlar! Doldurduktan sonra da salonda kendinize bir yer bulun!

Jen, işlenmemiş taşlardan yapılmış kule gibi yükselen şöminenin –salondan evin kalkan duvarlarına doğru yükselişi gerçekten çok güzeldi, o kadar şaşırtıcı bir özellikti ki Gece Kancığı'nın canı kocaman bir hindi budu dişleyip bir kadeh bal şarabı içmek istemişti– önündeki masada yerini aldı.

Masadaki şişeler ve kaplar böyle etkinliklerden beklendiği üzere çok düzgünce yerleştirilmişti.

Pekâlâ, kızlar, diye başladı Jen. Birçoğunuzun daha önce bu partilere çok katıldığınızı biliyorum ama size yeni işe aldığımız üyelerimizi takdim etmek ve sonbahar temalı yeni ürünlerimizden bazılarını takdim etmek için sabırsızlanıyorum!

Kim daha fazla enerjiye sahip olup mutlu olmaya hazır? diye bağırdı ve bütün anneler tek bir ağızdan, Ben! diye bağırdı.

Kim buraya *hak ettiği* hayatı yaşamaya geldi? diye bağırdı Jen ve *hak etmek* sözcüğü sabit bir gerçek ya da tehdit gibi havada öylece asılı kaldı.

Hak ettiğim hayat mı? diye düşündü Gece Kancığı. Bu neydi ya? Küfür falan mı?

Ben, diye yükseldi cevap uyum içinde.

Aman Tanrım, diye düşündü Gece Kancığı. Siktir ya.

Bütün çabalarına rağmen yine eskisi gibi düşünmeye, döne döne gaddar bir girdaba kapılmaya başlamıştı. Dünyaya karşı eleştirel bir duruş sergilemek aptal olmadığı, kandırılmadığı,

sırf işler *bu şekilde yürüyor* diye ya da *eğlence* için, *adalet* için ya da *güler yüz* nedeniyle günün kabul edilmiş düşünce tarzına boyun eğmemesi gerektiği anlamına geliyordu. Evet. Gece Kancığı olmak kocasına, anneliğine, kariyerine, bu kadınlara, kapitalizme, kariyer takıntısına, politikaya ve dine, tüm bunlara, özellikle de ot pazarlama planlarına karşı her zaman tetikte olmak, şüphe duymak ve yüzleşmek, eleştirmek ve sorgulamak anlamına geliyordu. Ama Gece Kancığı'nın, her ne kadar böyle hissediyor oluşuna inanamasa da, şu anda buna ihtiyacı vardı, diğer kadınlara, diğer annelere ihtiyacı vardı ve her ne kadar onlar doğru kadınlar olmasa da iyi birer başlangıçlardı. Kedi cinayetinin buz gibi dehşeti onu dengeye muhtaç bırakmıştı, kendine ya da en azından kendinin rüyalarına ve arzularına sahip olan ama gücünü daha kararlı bir şekilde yönetebilen dönüştürülmüş hâline geri dönebilmek için yanıp tutuşuyordu.

Güzel aydınlatılmış salona, ortaçağdan kalma gibi duran şamdanlara, kraliyet masalarını andıran yemek masasına, anlamsız şekilde ön pencereye yerleştirilmiş askeri topa, umut, ekip çalışması ve her şeye muktedir bir tutumu yansıtan beklenti içindeki otuz küsur yüze baktı.

Jen, yüzüne boca edilmiş çaresiz bir pozitiflikle *amiral gemisi tedavilerden* bahsettikten sonra şişelere teker teker dokundu.

Şimdi sakinleş, dedi.

Canlan, diye üsteledi.

Küçük beyaz kâseyi sağına uzattı ve kadınlar itaatkâr bir şekilde bu tuhaf paylaşıma ortak olarak ilacı dudaklarına götürdü, yuttu, harmanın türüne göre gözlerini ya kocaman açtı ya kapadı.

Doktorlar zihinsel sağlık pazarında mücadele etmemiz için bizi donattı, dedi Jen ve bütün kadınlar bunu başlarıyla onayladı, içlerinden biri ağlamaya başladı.

Ağlayan kadın duygularını ifade etmek için gözyaşları içinde ayağa kalktı. Kadının vitraylı yüksek pencereden içeri süzülüp

yüzüne düşen ışık, Rönesans tablosundaki Meryem Ana'yı andırıyordu.

Jen hayatımı kurtardı, dedi ağlayan anne, Jen'e bakarak. Ben kurtuldum ve bu ürüne inanıyorum. Bu ürün hayatımı değiştirdi. Muhteşem bir hayat yaşıyorum, dedi şiddetli bir hıçkırıkla yerine otururken. Yanındaki kadın sırtını sıvazladı ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

Hepimizin kendi derin nedenimiz var, dedi Jen, ellerini dua eder gibi tutarak. Herkese sessizlik çökmüştü ve birçoğu sessizce ağlıyordu. Jen, Mutluluk kâsesini aldı ve herkes kâseyi elden ele dolaştırdı.

Benim nedenim canlılık ve başarı. Benim nedenim finans ajansı, dedi Jen, sonra şirketin derin geçmişini, kutsal başlangıçlarını, bu formüllerin yüzlerce, belki de binlerce yıl eskiye dayandığını, yalnızca bir şeyler satıp para kazanmak için geliştirilmediklerini, ilk başta incelikle oluşturulmuş bilgi dağarcığına sahip kutsal insanların eski hanedanlıkları için yaratıldığını anlatarak sözlerine devam etti.

Krallarına zehirli bir şey verselerdi öldürülürlerdi! dedi Jen ve bunu duyan diğer kadınlar onu onaylarcasına kendi aralarında fısıldaştılar. Bunlar yüzlerce yıl içinde şekillendi. İçlerinde kutsal bilgiyi taşıyorlar. Eskiden kraliyet için üretilirlerken artık sizler için üretiliyorlar.

Salonun öteki tarafındaki kapıdan çocuklar çığlık çığlığa koşarak salonun ortasına akın ettiler, iki kadeh şarabı yere döktükten sonra merdivenlerden yukarı fırladılar. Arkalarında utanç içinde *Özür dilerim* diyen ergen bir çocuk bakıcısı vardı. Çocukların arkasından yukarı çıkıp kapıyı çarptı. Jen, gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı.

Tamam, dedi. Bu denenmiş ve gerçek ürünler evden çalışma fırsatıyla ve destekleyici pazarlama stratejileriyle buluştuğunda, hepimiz için hayallerimizi gerçekleştirip dilediğimiz hayatı yaşayabileceğimiz bir gelir yaratıyor.

Daha çok şükran sunuldu, daha çok ağlaşıldı, duvara konularından alınmış ve kazanımların altını çizen bir çizelge yansıtıldı. Daha sonra, her bir annenin *gelir potansiyeli*ni ve birbirleri için nasıl *güçlü bir finansal destek ağı ördüklerini* gösteren ayrıntılı bir akış çizelgesi yansıtıldı. Hepsinin *başarıyı tasarlaması* gerekiyordu. Hepsinin satış esnasında *onarıcı niteliklerini konuşturabilmek için ürünleri kullanması* gerekiyordu. *Dışadönük* olmaları ve otların mucizesini aktarabilecekleri şüphe duymaktan uzak, esir ruhlu bir dinleyici buldukları her yerde, *ister uçakta ister marketteki kasa kuyruğunda sohbet açmaları* gerekiyordu.

Kim ekibe katılmaya hazır? diye sordu Jen, ellerini havaya kaldırıp gözlerini evanjelik bir heyecanla havaya kaldırırken.

Ben, dedi bir anne ayağa kalkarak.

Ben de, dedi bir başka anne.

Salonda bir sessizlik hâkim oldu ve Jen gözlerini açıp doğrudan Gece Kancığı'na baktı.

Tamam, dedi Gece Kancığı. Jen, ona doğru koşup fazlasıyla sıkı sarıldıktan sonra diğer kadınlara da teker teker sarıldı. Ellerini sıkıp mutluluğu fısıldadıktan sonra her birinden altı yüz dolar istedi ve onlar da nakit olarak bu parayı verdiler.

Gerçekten kusursuz bir satış fırtınasıydı bu: şarap, otlar, mahalle baskısı, adanmışlık neşesi. Sıcacık bir havuza girmek gibiydi, uyuyakalmak kadar kolaydı ve bir o kadar rahatlatıcıydı.

Hepsi özenle üretilmiş köpek yatağında sergilenen ot şişeleri aranjmanını göstermek için rahatça açabilecekleri kartondan kocaman bir bavula benzeyen yeni ot kitlerini adeta tören eşliğinde aldı. Şişelerin üstünde Umut ve Vay Canına! gibi sözcükler yazıyordu ve bir de şöyle sloganlar vardı: "*Hiçbir şeyin berrak görünmediği o sabahlar için*" ya da "*Eşsiz orgazmlar için enerjiyi vulvada toplar.*"

Anneler yeniden gezinmeye, arka bahçedeki içkilere doğru yol almaya başladılar. Gece Kancığı elinde bir kadeh şarapla geniş çimenleri çeviren mısır tarlasına giren anneye baktı. Tarla

kadını yutarken arkalarda güneş batıyordu. Gece Kancığı birine bir şey söylemesi gerekip gerekmediğini düşündü ama söylemedi, kaybolmak bir annenin hakkı değil miydi sonuçta? Belki de *Into the Wild* filminden bir doz almıştı ve uzaklaşmak için zamana ihtiyacı vardı? Gece Kancığı, kadının ihtiyaçlarına göz yumdu ve salona döndü. Salonun yeri bilincin her hâlindeki annelerle dolup taşıyordu.

İpek bluzu kaymış, süslü parmak arası terliklerini çıkarıp krem renkli pelüş halıya koymuş bir Jen, Gece Kancığı'na neden burada olduğunu sordu.

Senin bu ekibe katılma *nedenin* ne? dedi sarhoş şekilde. Sakın saçma sapan bir cevap verme.

Yani... Gece Kancığı, vereceği cevabı ölçüp tartarken sözcükler zihninde uçuşuyordu çünkü beyaz şarap tam olarak zihnine nüfuz etmişti. Şarap katıldığı gerçekten ne idiği belirsiz kült törenle, haftanın garip gerginliğiyle, ölen kediyle, yazın garip gerginliğiyle ve dönüşümleriyle, son bir saatte canlılığını harekete geçirme umuduyla yuttuğu avuç avuç şifa toplarıyla birleşince her şey onu belki fazla tanıdık olan itirafına sürüklemişti çünkü bu kadınları hiç tanımıyordu ve aslında kimin umurundaydı ki?

Yani, diye tekrarladı Gece Kancığı. Bu gerçekten korkunç ve utanç verici. Söylemeye bile çekiniyorum...

Devam et, diye komut Verdi Jen.

Bu hafta yanlışlıkla kedimizi öldürdüm, dedi, ve bu benim için bir kırılma noktası oldu. Evet, sanırım buna kırılma noktası diyebilirim. Biraz dengeye ihtiyacım var. Biraz kendimi yapılandırmaya. İstikrar arayışındayım.

Salona iyiden iyiye sessizlik hâkim olmuştu ve bunun nedeni ya annelerden bir kısmının yumuşacık halının üstünde gündüz gündüz sarhoş olup kendinden geçmesiydi ya da bazılarının Gece Kancığı'nın anlattıkları karşısında sarsılmış olmasıydı, bunu ayırt etmek zordu.

Ben de yanlışlıkla papağanımızı evden kaçırdım, dedi yerde sarhoş Jen, yanlışlıkla sözcüğünü parmaklarıyla tırnak içine alıp yüzünü ekşiterek.

Balıkları ölüme terk ettim, dedi koltukta oturan Babs, beyaz şarap tutan elini hareket ettirerek. Kasıtsız ihmal. Ama onlarla uğraşmak, akvaryumlarını temizlemek falan istemedim. Çocuklar oralı bile değildi. Balıklarla ilgilenmek onların işiydi.

Percy'nin üstüne bastım, dedi Poppy sakince, yalnızca Gece Kancığı'nın duyabileceği kadar yüksek sesle.

Percy neydi? diye sordu Gece Kancığı.

Çöl faresi, diye fısıldadı.

Akşamın ilerleyen vakitlerinde partide olanları kocasına büyük bir heyecanla anlattı –Jen'in kale evini ve sunumu, herkesin otları nasıl büyük bir coşkuyla desteklediğini, gözyaşlarıyla ifade ettikleri duyguların derinliğini ve ellerini nasıl havaya kaldırdıklarını, sonunda yere oturan kadınları, tüm bu gösteriyi ve o absürd keyfi– ve birlikte güldüler. Ona otlarını gösterip her birini elinde bir yarışma programı sunucusu gibi takdim etti, üstlerindeki yazıları okudu, durumun acayipliğinin keyfini çıkardı, böyle şeylere kanacak insanlar olmadıklarını ama işte kendisinin kandığını söyledi, komik değil miydi bu?

Yani–dur–sen kandın mı? diye sordu kocası.

Evet, yani, dedi. Ama bu yalnızca... o diğer dünyaya ait kadınların arasına girmek için ödenmesi gereken ufak bir bedeldi. Her neyse, ben bunu bir araştırma olarak görüyorum.

Ne araştırması?

Sanat projesi olabilir, dedi. Ama konuşmak istemiyorum.

Kocası Gece Kancığı'na sarılıp gülümsedi.

Tamam, dedi. Tamam.

O hafta White'a yazdığı mektuplar felsefi bir dile büründü, insanı düşünmeye sevk eden şiirsel ve gizemli cümleler kurmuştu. Yıllardır günlük tutmamıştı ve şimdi bu yazdıkları

bir çeşit günlüğe, gecenin en derin anlarında ya da oğlu öğle uykusundayken ya da güneşin gökyüzünde yürüdüğü, zamanın kendi kendini başlatıp durdurduğu, sıcaklığın yükseldiği, çıplak oğlanın garaj yolundaki çocuk havuzuna atladığı, gece Kancığı'nın sarkık şapkasıyla, kesik kot şortuyla, spor sutyeniyle ayak parmaklarını buz gibi soğuk suya daldırdığı ve anne oğlun bu sınırsızlığa sonsuza dek kapıldığı o yazın son öğleden sonralarının uzun ve yavaş saatlerinde aklından geçenlerin kaydına dönüşmüştü.

O ânı ve diğer birçok ânı her zaman içinde, ihtiyacı olduğunda sallayacağı ufak, kusursuz birer kar küresinin içinde kilitli tutacaktı. Küre, Gece Kancığı'nın içinde yaşıyordu ve küçük, yeni bir organ gibi kanına nihai yaratıcının gücünü pompalıyordu. Seni ben yarattım ve ben yok ederim. Bütün dünyan benim ve ardında bıraktığın kişi de benim. Her zaman seninle olacağım. Beni asla anlamayacaksın.

Bazen kendi kendini korkutuyor, Tanrı olup olmadığını merak ediyor, anne olmanın Tanrı olmanın bir yolu olup olmadığını düşünüyordu. Elbette kimseyi yıldırımla çarpamazdı ama bir avuç çamurdan biraz fazlasını kullanarak bir insan yaratabilirdi. Hatta epey azını kullanarak. Anneler neydi? Nasıl yasal haklarından mahrum edilmemişlerdi? Onlar korkutucu derecede kutsaldı.

WW–

Özlem çekiyorum, öyle derin bir özlem ki bu, insanı paramparça etmeye gücü yeter. Bilinmeyen bir varlığın ya da daha iyi bir yaşamın, bu yaşamın özelliklerinin ne olduğuna dair herhangi bir fikrim olmaksızın derin özlemini çekiyorum. Aklım ermiyor –bütün kadınları, bütün anneleri birleştiren özlemi öğrenmek istiyorum. Nedir bu özlem? Çocuklarımız dışında bir şeyin özlemini nasıl çekebiliriz ki?

Sanki çocuk sahibi olmak bir kadına nasıl bitimsiz bir potansiyel olduğunu, bitimsizliğin kendisini görmesini sağlıyor. (Anlatabiliyor muyum?)

Sanki çocuk sahibi olmak derin bir arzuyu doyurmak yerine şiddetlendiriyor.

Bak, diyor anne, neler yapabildiğime bak. Bir yaşam meydana getiriyorum. Ben yaşamım.

Ama nasıl tanrıya dönüşebilirim ki?

Sevgiler,
MM

***

Yatak odası: Bej renkli plastik köpek kulübesinin içinde tüylü bir battaniye ile oğlunun Gece Kancığı'nın komodinine doğru çekiştirdiği ince bir yastık, köşede azıcık eşelenmiş ve toprağının bir kısmı yere dökülmüş sağlıklı bir kauçuk ağacı, temiz suyla dolu paslanmaz çelik su kabı, kemik şeklinde kurabiyelerle dolu paslanmaz çelik mama kabı, odanın dört bir yanına, yere, sandalyeye, yatağa atılmış tüylü halılar –beyaz, griye çalan beyaz, uçları grili beyaz, siyah–, pencerede asılı bir rüya kapanı, rüya kapanının esintide sallanan beyaz tüyleri, sağda solda üstünde dinlenilecek gibi bastırılmış kıyafet öbekleri; arka fermuarı yırtılmış, ufak delikleri olan, kenarları iplik iplik, kahverengi lekeli, aşırı pahalı keten kaftan; siyah bir saten göz maskesi, serumlar, dengesiz bir ahşap kutu, lavanta karışımıyla dolu etiketsiz bir sprey, bir parça ip, bir zamanlar ıslak olan ama artık kuruyan ve neredeyse katır kutur eden top hâline getirilmiş çoraplar, bir köşede iki tane pis tenis topu, şifonyerde bir sürü kocaman tüy, duvarda etrafında karahindibaların bittiği yeşil çimenlerin arasına gizlenmiş bir tavşan resmi, kenarları çiğnenmiş kılıfsız bir yastık, yatağın hemen yanındaki yerde bir yığın çocuk kitabı –Grimm'in peri masalları, Fransız illüstrasyonlarıyla dolu bir kitap, ayı kitabı, arı kitabı, trenler–, güneş doğru açıyla geldiğinde duvarlara gökkuşakları yansıtan pencereye asılmış bir ışık kapanı, taze ve solmuş yaban çiçekleriyle dolu bir sürü vazo, aynada asılı gerçek rakun postu, bir

yığın çiğneme çubuğu. Elbette kocası eve dönmeden bu çubukların ortadan kaldırılmış olması gerekiyordu. Elbette uzun uzun açıklama yapmak zorunda kalmamak için ortalığı yeterince temizlemesi gerekiyordu.

Bu bir oyun, diyerek prova yaptı fısıltıyla, çubukları alıp tüylerle beraber vazoya koyarken, yastığın dolgusunu düzeltirken ve yığınla kıyafeti çamaşır makinesine tıkarken. Yalnızca bir deney, dedi, su kabını doldururken. Bu... ihtiyacım olan şey, dedi en sonunda, kirli çarşafları yataktan çıkarırken. Onu dört ayağının üstünde takip eden oğluna pis bir tişört fırlatırken. Oğlu kendisine öğretildiği gibi tişörtü ağzıyla tutup merdivenlerden aşağı indi –bütün gün bunun alıştırmasını yapmıştı– ve köşeyi dönüp kirli sepetine doğru yürüdü.

Geri döndüğünde itaatkâr bir şekilde annesinin ayaklarının dibine oturup kusursuz yüzünü annesine dönüp ufacık bir *hav* sesi çıkardı. Bu sesi köpek taklidi yapan bir çocuk gibi değil, tercih ettiği lisanla iletişim kuran yarı-köpek bir çocuk olarak çıkarmıştı. Gece Kancığı'nın içini acıtacak kadar bayıldığı gırtlaksı, küçücük bir hayvan sesiydi bu.

Ne akıllı bir çocuk, dedi, oğlunun başına dokunup burnuyla boynunu dürtmek için eğilerek. Oğlunun parlak, yumuşak yüzünü yüzüne değdirdiğinde ağlayabilirdi. Çok akıllı bir çocuk.

Tam olarak ne olduğunu bilmese de bir şeylerin değiştiğini, ortaya çıktığını, geliştiğini hisseden kocası, Gece Kancığı'nı her gece Güney Dakota'da bir yerdeki hüzünlü otel odasından aramaya başladı.

İş nasıl? diye sordu.

İş, diye tekrarladı Gece Kancığı. Uzun bir sessizlik oldu. İş hayattır. Arada fark yok.

Tamaaaam, dedi kocası.

Çok uzun süre işten, kendimden soyutlandım ama şimdi

işin ve hayatın bir bütün olduğunu görüyorum ve bağlantıları kurmak da benim işim.

Bilmece gibi konuşuyorsun, dedi kocası. Ya da tarikat lideri falan gibi.

Kendimi yeterince açık ifade ettiğimi düşünüyorum.

O otlu sakızlardan falan mı çiğnedin? diye sordu kocası ama sonra karısının uçup gittiği boşluğa konuştuğunu fark etti. Karısı telefonu kapamıştı. Gitmişti.

WW-

Bir süredir sanatçının tam olarak ne olduğunu ve sanatın da ne olabileceğine kafa yoruyorum. Düşünsenize: Renkleri alıp bu renkleri çekici bir aranjmana çevirmek için dokunmuş liflere bulaştıran bir hayvan. Bu "çekicilik" farklı açılardan tanımlanabilir, kendi kendini seçen bir grup hayvanın hoşuna gidebilir ama öte yandan buna bakmaktan zevk almayan, renk aranjmanını ilginç ya da şaşırtıcı bulmayan, zaman zaman liflerdeki renklere öfkelenen, bu öfkeyi bazen renklere kapılarını açmak için yaratılmış mekânların dışında toplanıp diğer hayvanların içeri girmesini engelleyecek boyutlarda hisseden, bu renkleri tedirgin edici, tehlikeli ya da ahlaksız bulan aynı türün başka üyeleri de olabilir. Bir düşünün.

Ya da: Simetrileri ve pürüzsüzlükleriyle gözalıcı en güzel taşları bulduktan sonra, kolunu defalarca kaldırıp indirerek çubuk şeklini alana kadar sıcak cevheri döven ve büyük enerji sarf ettiği bu süreç sonunda yarattığı metal çerçevenin içine taşları yerleştiren bir hayvan.

Bir hayvan tokmaklarla tellere vururken diğeri güzelce uluyor.

Bir hayvan karanlık bir yerde özlem, haz ya da hayvanlığını bastıracak ve varlığın herhangi bir başka seviyesine erişecek kadar ıssız bucaksız ve acımasız bir arzu gerektiren şekillerde düz bir alanda hareket ediyor.

Duyusal bir deneyim şekillendirmek ve bunu yaparken ifade ettiğin şey? Önemi var mı?

MM

Tanrıyla konuşmak gibi bir şeydi, değil mi? Bu mektuplar mektuptan çok duayı andırıyordu. Onları yazdın, gönder tuşuna bastın ve elektronik gökyüzüne, internetin gizine saldın, çünkü zaten kim bu internetin tam olarak nasıl çalıştığını gerçekten anladı ki? Gece Kancığı'nın hayatının bu döneminde epey dindarlaştığı söylenebilirdi, her sabah uyandığında cevap gelip gelmediğine bakıyordu ve komodinindeki eski püskü kitap ve bir üniversitenin internet sitesindeki tek iletişim sayfası dışında elinde kanıt olmadığı hâlde inandığı bir insan olan Wanda White'a bir başka mesaj daha yazmak üzere her gece tıklım tıklım dolu masasının başına geçiyordu –dikiş makinesini bir süreliğine kenara çekmişti.

Artık stüdyo olarak bahsettiği misafir odasına bir bakış. Yatağın kırışık örtülerinin üstünde bir sürü kitap vardı: elbette *Kılavuz*; şifalı bitki zanaatına ve zehir yoluna dair bir kitap; anneannesinin ona karışım hazırlarken kullandığı kitabın nadir kitaplar satan bir internet sitesinden bulunmuş İngilizcesi; ezber bozan performans sanatının tarihi; tekstil ve kostümcülüğe dair bir kitap; otlara dair eğitici bir elkitabı. Biraz daha derinlere indiğinde unutulmuş bir iç çamaşırı, unutulmuş tek bir vibratör, tahnitçilik hakkında tozlu bir kitap. Köşelerde: kirli, turuncu bir yoga matı, köpük bloklar, güçlü bir kumaş kayış, bir yığın güzel taş. Duvarlarda: harikulade şekillere girmiş dansçılar; anneannesi gibi desensiz elbiseler giymiş ve uzun saçlarını örmüş kadınlar; hareket hâlindeki hayvanları –at, köpek, çita, ayı; ambarlarda yukarılara asıldığını hatırladığı çocukluk anılarındaki büyü simgeleri– inceleyen bir sürü karakalem çizimler; et dolabının içeriden çekimi; vitrin doğuran bir kadını (çünkü,

evet, böyle bir şey bulmuştu, bunu bir keresinde rüyasında görmüştü), sanat uğruna kendini vurduğu için acı içindeki bir yüzle kolunu tutan bir sanatçıyı, ünlü bir Rönesans tablosundaki Meryem Ana'ya benzemek için yüzünden ameliyat olan bir kadını, kocaman iki yabandomuzuyla samanların üstünde uyuyan çıplak bir kadını içeren uç noktadaki sanat eylemlerinden fotoğraflar. Dolabın kapısı aralık, içinden iplik makaraları, boncuklar, düğmeler, kumaş topları, daha çok kitap, toprak tonunda boyalar, deri aletleri, taranmaya ve eğirilmeye hazır bir torba dolusu yün, bir tüp balmumu. Çalışma masasında: dikiş makinesi, raptiyelerden, iğnelerden, iplik kırpıntılarından oluşan kocaman bir galaksi, neredeyse ağzına kadar ölü arılarla dolu bir kavanoz. Masanın üstündeki raftan iki haftadır orada duran hemen hemen iyileşmiş düzine tavşan ayağı sarkıyordu.

Oğluna misafir odasının kapalı beyaz kapısını gösterdi, Sakın içeri girme, dedi ciddi bir sesle. Anladın mı? Anne orada çalışıyor ve yaptığı iş çok önemli, çocuklara ya da köpekçiklere göre değil. Ciddiyim. Anladın mı? diye sordu.

Daha öncesini hiç böyle sert ve şiddetin kıyısında dolanan bir ciddiyetle görmemiş olan oğlan ağlamaklı oldu.

Girmek yok, anne. Girmek yok. Gece Kancığı, oğlanı kollarına alıp kulağına *Şşşş* diye fısıldadı.

İyi misin? diye sordu kocası başka bir gün, telefonda.

İyiden de iyiyim, dedi Gece Kancığı.

Tamam, dedi kocası.

Aralarında sessizlik oldu. Gece Kancığı o sessizlikte hiçbir şey duymadı, ne arkada televizyon açıktı ne yemek yiyordu ne de çatal bıçak sesi vardı.

Bu kadar mı? dedi kocası ve Gece Kancığı bu soruya başını telefondan uzaklaştırıp çıkarabildiği en tatlı uluma sesinden berrak bir notası çıkararak karşılık verdi. O hafta bu ulumayı çalışmıştı. İşi bittiğinde sessizlik gölü yeniden dolmaya başladı,

ta ki kocası Vay canına, Tamam ve Neler yapıyorsun diyene kadar.

Diğer haftalar gibi o hafta da ajandayla, köpekçilik oyunlarıyla ve mecburi ev işleriyle, market alışverişleriyle, bulaşıkla, akşam yemeğiyle ve banyoyla geçip bitti. Cuma gelip çattığında Gece Kancığı yorgundu, kemiklerine kadar yorgundu, hatta kemiklerinin içi bile yorgundu.

O sabah dışarı çıkıp uzamış çayırların arasında koşma, bir dağsıçanıyla savaşma dürtüsüyle uyanmış, iki doz Şimdi Sakinleş içmişti ama sonra oğlan annesinin onu vagona bindirip hiç bıkmadan mahallenin içinde çekiştirmesini, sonra da pedalsız bisikletiyle çıkmaz sokağı turlamasını seyretmesini istemişti. Belki oğlanın bisikletinin daireler çizip durmasından, belki rüzgârda uçuşan ve kaldırımları kelebek gölgeleri altında bırakan yapraklardan, belki de Şimdi Sakinleş'in duble dozundandı ama oğlunu izlerken yaşam enerjisinin tükendiğini hissedip oturdu, sonra çimenlerin arasına uzandı ve sonra da uyuyakaldı.

ANNE! diye bağırdı oğlan, annesinin yüzünün dibine girerek. Gece Kancığı irkilerek uyandı.

Tanrım, dedi doğrulurken. Tanrım. Gözlerini ovuşturdu, serseme dönmüştü.

Zombi-anne'den üç doz alıp üstünde Canlan yazan küçük şişeyi denedi. Öğle yemeği vakti geldiğinde kalbi küt küt atıyordu, oğlanı mutfağın etrafında fırıl fırıl döndürüyordu, birlikte kurabiye hamuru karıştırıyorlardı ve hamur nedense mutfağın dört bir yanına bulaşmıştı. İkisi buna neşeyle gülüp kurabiyeleri fırına verdiler, pişince çıkarıp kırıntıları yerlere dökerek, canavar taklidi yaparak ve kurabiyeler un ufak olana kadar *nam nam nam nam* sesleri çıkararak midelerine indirdiler. Sonra öğle yemeğini atlayıp aşırı miktarda şeker yedikleri için yorgun düşene kadar deliler gibi güldüler. Mutfağın eskimiş parke zemine oturduklarında oğlan, Köpekçik? dedi, Gece

Kancığı, Köpekçik yok, dedi ve sonra oldukları yerde uzanıp öylece uyuyakaldılar.

İşte *bir günleri* böyle geçmişti. Tuhaf ve uzun bir gün olmuştu. Gece Kancığı o öğleden sonra kocasının eve dönmesini beklerken ve oğlan güveç tenceresindeki düğmeleri kaşığıyla parke zemindeki metal kâseye aktarırken, her ne kadar Gece Kancığı'nın içi içini o eski iyi geceler seansı öfkesiyle yese de öfke patlaması yaşamak yerine sakinleşti. Artık kocasının evde olduğu her gece iyi geceler seansına katılacağı da kesindi. Bu kadar kolaydı işte.

Hafta sonları bu seansları kendi aralarında paylaşmışlardı, kocası cumaları alıyordu, Gece Kancığı da cumartesileri ama gerçekten bu görevi evde olduğu her gece kocası üstlenmeliydi. Gece Kancığı, mutfağın zemininde, oğlunun yanında bağdaş kurmuş beyaz şarabını yudumlarken bunu düşündü. Evet, oğlan kulübesinde uyuduğu için iyi geceler seansları artık fazlasıyla kolaylaşmıştı ama olsun. Gece Kancığı odadan gizlice çıkmadan önce bazen kitap okuması, masal anlatması, bazen de uzun uzun beklemesi gerekiyordu.

Kocası akşam altıda eve geldiğinde Gece Kancığı yorgunluktan tükenmiş hâldeydi, oğlanı kocasına uzatıp, Benim işim bitti, dedi. Bundan sonra hafta sonları iyi geceler seansını sen yapıyorsun. Teşekkürler.

Kocası, sorgulayan gözlerle başını yana eğdi ve oğlanın çenesinin altını gıdıklayarak onu güldürdü.

Tabii, dedi. Gayet adil.

Oğlanla içeri yürürken ona gününün nasıl geçtiğini sordu, gıdıkladı ve bütün yüzünü öpücüklere boğdu. Gece Kancığı akşamın ilk saatlerinin sıcaklığında, ağaçların kocaman kollarının altında, o tatlı havada kaldı.

Demek sorması yeterliymiş! Bu kadar kolaymış işte. Sinirlenmişti, sinirlendiği tam olarak kocası olmasa da genel olarak kesinlikle ona sinirliydi. Ona bir şeyler yaptırmak bu kadar

kolaysa neden en başından beri yapmıyordu? Yapmayı teklif etmiş olması gerekirdi. Dahası, Gece Kancığı neden daha fazlasını talep etmemişti ki? Neden ona ait olan gücü ve otoriteyi ortaya koymamıştı? Bütün üzüntüsünü, öfkesini ve sıkıntısını midesinin en dibine bastırıp kalan boşluğu beyaz şarapla doldurmayı, yoluna en iyi şekilde devam edip, *Sikeyim onu!* ve *Lütfen yapar mısın?* ve *Buna ihtiyacım var,* gibi cümleler kurabilirken hâlinden memnunmuş gibi davranmayı nereden öğrenmişti? Sıcak yaz gecelerinin ortasında karanlık çimenlerde yatan annesine dönüp onu ayağa kaldırmak, omuzlarından tutmak, onu hem sevgiyle hem de kocaman, kocaman bir öfkeyle sarsmak istedi. Kendine bir bak! demek istedi. Harikasın! Sen benim annemsin! Neden böyle davranıyorsun? Avrupa'ya git. Mutlu olmak için ısrar et. Hayat kısa ve elini çabuk tutmalısın, sırf kendin için değil, benim için de. Lütfen. Sana yalvarıyorum.

Annesini kurtarmak istemişti. Bunu en başından beri istediğini şimdi anlıyordu.

Gece Kancığı taleplerde bulunmaya karar verdi –her türlü talep. İstemeye karar verdi. Akşam yemeğini pişirip iyi geceler seansı yapma, evi temizleme, faturaları ödeme, hediye alma, kart gönderme, randevuları ayarlama ve ıcığına cıcığına kadar her şeyi takip etme görevlerini tek başına üstlenmeyecekti. Sonuçta partnerlik bu değil miydi? Sonuçta modern bir çağda yaşıyorlardı, gücünü ortaya koyma ve feminizm falan, sonuçta bunların hiçbirinden henüz faydalanmamıştı çünkü düşündükçe işi olmadığını fark etmişti. Ya da para kazanabildiği bir işi yoktu; aslında bu annelik işi paranın uçup gitmesi demekti, negatif para demekti. Evi kocası geçindirdiği için, her gün evde kalıp kendini tamamen anneliğe adayabilme ayrıcalığının parasını o ödediği için Gece Kancığı, galerideki görevinden ayrıldığından beri herhangi bir şey talep etmeye hakkı yokmuş gibi hissediyordu. Kocası bütün hafta çalışıyordu ve hafta sonu ondan kılını kıpırdatmasını bile istemenin hakkı olmadığını hissediyordu

çünkü Gece Kancığı yaptığı işin değerini en başından beri otomatik olarak küçük görmüştü. Bak, anne olman çok tatlı, gidip anne ol ama dürüst olmak gerekirse annelik o kadar zor değil; muhtemelen o kadar akıllı ya da ilgi çekici değilsin ama anne olunca kendini başarılı hissetmen çok iyi, diyen bir kültür tarafından bastırıldığını şimdi anlıyordu.

O gece ve sonraki ve bir sonraki gece oğullarını yatağına kocası yatırdı. Kavga çıkmadı. Elbette yarın öbür gün bu görevini bir geceliğine devretmek isteyebilirdi ama Gece Kancığı isteklerini itiraz etmeden yerine getiren bu adama karşı öyle bir yücegönüllülükle, öyle kardeşçe bir sevgiyle dolmuştu ki bir geceliğine onun görevini her zaman devralabilirdi, sorun yoktu, çünkü adam çok tatlıydı ve Gece Kancığı onu seviyordu ve Teşekkürler, dedi o akşam kocası merdivenlerden indiğinde. Gece Kancığı kollarını açıp kocasına sarıldı ve boynunu öpüp derin derin kokladı.

Çok teşekkürler, dedi.

O ay kocası evde olduğu zamanlarda misafir odasında, stüdyosunda uyumaya başladı. Kocası işten döner dönmez oda onu yiyip bitiriyordu ve Gece Kancığı, kocasıyla oğlunun yapacak şeyi kalmayıp annenin nerede olabileceği sorusuyla meşgul olunca-ya kadar gözden kayboluyordu.

Tek başıma zaman geçirmeye ihtiyacım var, dedi ilk hafta sonu. Zaman... kendi kendime.

Gece olduğunda, ailesi kolayca uykuya daldıktan sonra Gece Kancığı gecenin izini taşıyan caddelerde gezdi, köşedeki evin bakımlı çiçek tarhlarından geçti, vardığı leylakların arasında üstünü çıkarıp tüylerini uzattı, uzayan kaslarının gücünü sınadı, gerinip kaşındıktan sonra çalıların daha da derinlerine daldı, yanlardaki ve arkalardaki çimenlere, oradan salıncakların altına çıktı, çitin sallanan yamulmuş iki gevşek tahtasının arasından geçti. Yerdeki şüpheli çukurları kokladı, başını büyük olanların

içine sokup çıkardığında saçlarına otlar yapışmış, yüzüne çamur bulaşmıştı. Evlerden birinin arkasında sızdıran bir musluk bulup altındaki su birikintisinden su içti. Başka bir bahçede camla kapatılmış veranda kapısının yanındaki basamağa çökmüş tekir bir kedi gördü ve yıldırım hızıyla hayvana doğru hamle yaptı. Hayvan durup tıslադıktan sonra büyük bir hızla verandanın altına girdi, Gece Kancığı da hemen arkasından vücudunu sığdırabildiği kadar verandanın altına girip kısık sesle hırladı.

Gel buraya, diye tısladı. Seni pislik kedi, gel çabuk buraya.

Tekir kıpırdamadı, yalnızca karanlığın iyice derinliklerine girdi. Bulunduğu yerden görünen gözleri ayışığıyla buluşunca sarı yeşil parıldadı.

Provalarla –çünkü bunları gerçekten sanat pratiğinin çok önemli bir parçası olarak, çalışmalarının gelişimi olarak görüyordu– geçen hafta sonlarında, bahçeler ve caddeler arasında mekik dokuyan gölgelerin karanlık kümelerini takip ederek mahalle boyunca dolandı. İçinde yuvarlandığında çıplak sırtına, göğsüne, bacaklarına değen kadife yumuşaklığını hissetmeyi sevdiği yosunlara gitti. Çiçek bahçelerinin arasında dolanıp bütün tomurcukları kokladı, yaprakların yeşil büklümlerinin ve ümit vadeden köklerinin tadına baktı. On sokak ötedeki ilkokulun oyun parkındaki ekipmanı koklamak için nefes nefese, burnundan soluyarak fırladı, yerde iz sürerek çiğnenmiş sakız parçası, şeker ambalajı, bir parça sandviç ya da gofret, ya da çiğnemek için güzel bir top aradı. Okulun arkasındaki, tavşanların karahindibaların yeşil kısımlarını çiğnemeyi sevdiği futbol sahasına doğru devam edip ayışığında kıpır kıpır eden ufak bedenleri seyredip saldırıya hazırlandı. Ertesi hafta tam ters yöne, tren raylarına ve ilk gece gittiği dereye doğru yola koyulduğunda banklarda uyuyan adamların yanından çıplaklığına, kırılganlığına rağmen hiç korkmadan geçti çünkü kendini bir parça olsun kırılgan hissetmiyordu. Bu mahalle onun mıntıka-

sıydı. Her şey ondan sorulurdu. Mahallenin canavarı, efendisi oydu. Vücudunun gücüne ve artık geniş görüşüyle kıvama getirilmiş öfkesinin derinliğine güveniyordu. Tek istikamet gizin ve yaratımın derinlerine giden istikametti.

Deneyin beni, diye düşündü uyuyan adamlara bakarak. Deneyin beni. Kürkünü ıslatmak ve karnının alt kısmını çamura bulamak, soğuk ve berrak sudan içmek, burnunu çamurlu kıyıların sırılsıklam olup çürümüş tatlılığına sokmak için derenin içinde yürüdü.

O büyülü ay boyunca hafta sonu yaptığı yürüyüşlerden sonra gecenin bir yarısında ya da sabahın ilk ışıklarında çıkmaz sokaktaki sessiz evlerine dönmek, terasın kapısının ardında durup bilgisayarının mavi ışığına dalmış kocasını izlemek alışkanlık hâline gelmişti. Hafifçe pencereye tıklatınca kocası onu içeri alıyor, ardından çocuk gibi banyoya götürüyor, sıcak suyu açıyor, mum yakıp kendi giysilerini çıkardıktan sonra tek kelime etmeden karısını duşa sokuyordu. Vücudunu lif yardımıyla sabunluyor, yüzünü, memelerini, bacaklarının arasını yıkıyordu. Kafa derisindeki çamuru masaj yaparak yıkadıktan sonra eline aldığı tarakla saçlarına yavaşça yumuşatıcı sürüyordu.

Sen bir prenssin, dedi Gece Kancığı kocasına, *Şşşş* dedi ve sırtını, omuzlarını, gözkapaklarını, ağzını öptü. Gece Kancığı uzun süre uzaklarda kasları ağrıyana, çıplak ayakları tahriş olup kıymık içinde kalana, her yanı kir, ter ve tatlı yazın gece yarısı çiyiyle kaplanana kadar dolaştıktan sonra eve dönünce kocası onu temizliyor, sonrasında da hep sevişiyorlardı. Böyle bir şey yaşarken bile onu sevecek kadar müthiş bir kocası vardı.

O ayın sonlarına doğru bir pazartesi günüydü, yaz mevsimi yerini nehrin kenarındaki dondurmacıya gitme isteğini hiç söndürmeyecek kadar sıcak günler eşliğinde güzelim eylül günlerine bırakıyordu. Köpekleri olmadığı hâlde Gece Kancığı

oğluyla birlikte köpek parkına gitmişti. Mavi gökyüzünün altında koşup güneşin yumuşattığı rüzgârın tadını çıkarmak için son mükemmel günlerden biriydi.

Köpekleri çok seviyoruz! dedi Gece Kancığı onlara bakan herkese –bakışlarının nazik olup olmamasının önemi yoktu.

Köpeğinizi sevebilir miyiz? diye sordu köpeği severken. Oğlan da köpeğin soğuk, nemli burnunu seviyordu.

Kovalamaca oynayabilir miyiz? diye sordu başka bir köpek sahibine. Adam başını cep telefonundan kaldırmadan ağzında izin verdiğine dair bir şeyler geveleyince Gece Kancığı ve oğlu köpekle birlikte çiyle kaplı yeşil çimenlerde koşturmaya başladı.

İşte Gece Kancığı o sırada onları gördü: bir golden retriever, bir basset hound, bir collie göletin yanında toplanmışlardı, hepsinin ön patisi serin suyun içindeydi, heyecanlıydılar ve sıcaktan nefes nefese kaldıkları için dilleri dışarıdaydı.

Aman Tanrım, dedi Gece Kancığı. Ezilmiş çimenlerin üs-

tünde tereddüt içinde köpeklere doğru yürüdü, oğlu da arkasından geliyordu.

Merhaba, dedi çekimser yaklaşırken. Köpekler hızlı bir şekilde başlarını çevirip ona baktılar.

Golden retriever neşe içinde *hav!* dedi ve oğlan da havlayarak ona karşılık verdi. Islak tüyleri ve çamurlu patileriyle ıslak kafalarını kaşıtmak, sırılsıklam sırtlarını sevdirmek, oğlanı güldürmek için ellerini coşkuyla yalamak ve sonra Gece Kancığı'nın bacaklarını koklamak üzere göletten fırlayan hayvanlara doğru yürüdüler.

Gece Kancığı, retriever'ın kafasını avuçlarının arasına alıp gözlerine baktı.

Jen? diye fısıldadı. Köpek göz kırptı, ağırbaşlı görünmeye çalışıyordu. Bir süre birbirlerinin gözünün içine baktıktan sonra, Tamam, dedi Gece Kancığı, güzel. Devam et. Ardından köpeğin kalçasına şaplak attı.

Köpekleri çağıran, onlara doğru yürüyen, top atan ya da

ödül bisküvisi veren biri olup olmadığını görmek için parkın içinde göz gezdirdi ama herkes başka hayvanla meşguldü, ya köpeklerini kovalıyorlar ya da onlar tarafından kovalanıyorlar, onlara sesleniyor, ıslık çalıyor, bir şey atıyor ya da kaka temizliyorlardı. Köpek parkının en uzak noktasında elinde defteriyle tek başına sessizce dikilip etrafını seyreden biri dışında oradaki kimsenin bu üç köpekle herhangi bir bağlantısı barmış gibi görünmüyordu.

Wanda'ydı bu, tıpkı hayal ettiği gibiydi, ince yapılı ve esnekti, gümüş renkli tüylerden bir pelerini vardı. Şık gömlek elbisesiyle, makul ayakkabılarıyla ve hasır şapkasıyla muhteşem bir rahatlıkta görünüyordu. Gece Kancığı gözlerini kısarak ona daha çok odaklanmaya çalıştı ve kadın çok uzaktaydı.

Ona doğru yürürken iyice heyecana kapılmıştı çünkü bu mutlaka Wanda White *olmalıydı*. Kendini sakinleştirmek için derin derin nefes aldı ama sakinleşemedi, mutlak bir coşkuya kapılmıştı, öyle baskın bir güç hissetti ki kollarını kadına doğru uzatarak koşmaya başladı. O olduğunu biliyordu. Biliyordu işte.

Affedersiniz, diye bağırdı, parkın kenarında duran yalnız kadına doğru koşarak. Köpekler sizin mi? Sahibini bulmaya çalışıyorum da.

Hâlâ çok uzakta durduğu için Gece Kancığı'nın yüz hatlarını göremediği, ifadesini okuyamadığı ya da tavrından sorusuna vereceği cevabı kestiremediği kadın başını ona doğru eğip durduktan sonra, Hayır! diye bağırdı. Sert bir şekilde ters yöne, parkın bittiği yerde başlayan ormana doğru yürüdü.

Durun! diye bağırdı Gece Kancığı telaş içinde ama umduğunun tam tersi bir etkiyle karşılaştı. Esrarengiz kadın da ormana doğru koşmaya başlamıştı, şapkası elindeydi ve saçları sırtına dökülüyordu.

Wanda! diye bağırdı Gece Kancığı yeniden, sesinde kontrol edemediği bir hayal kırıklığıyla. Nefes nefese kalmıştı ve hem yorgunluktan hem de heyecandan titriyordu. Koşmaya devam

etti, kalbi küt küt atıyordu ve sarf ettiği enerjiyle bacakları ısınmıştı.

Gece Kancığı nefes nefese durup ellerini dizlerine koyduğunda kadın ormanın içine doğru gözden kayboldu.

Lütfen geri dönün! diye yalvardı Gece Kancığı ormana bakarak. Lütfen. Ormanın başladığı yerde durup otlara, yere düşen dallara ve dikenli bitkilere basa basa koşan kadına kulak kabarttı. Yazın son günlerinde coşan gür ormanın içinde çoktan gözden kaybolmuştu. Gece Kancığı çocuğunu geride bırakamazdı çünkü oğlan çoktan telaşa kapılmıştı ve ondan kaçan annesinin arkasından koşuyordu.

Wanda! diye bağırdı çalılara doğru. Wanda! Ama cevap gelmedi.

Bu öğleden sonra köpek parkında gördüğüm kadın sen miydin? diye mesaj attı Jen'e o akşam, bir tane de köpek, ağaç, güneş ışığı, ters düz bir gülümseyen surat emojisi ekledi, *O sensen ne büyük salaklık etmişim!* der gibi. Jen açısından cesurca ama güvenli bir hareket, diye düşündü. Ona ara sıra köpeğe dönüştüğünü doğrudan sormak yerine böyle bir sohbete güvenli bir geçiş yapmasına izin veriyordu. Üstelik, partiden beri Jen ile çok iletişim kurduğu söylenemezdi, yalnızca Kitap Bebekleri'nde falan görmüştü. Jen'in mesaj yazmaya başladığını gösteren üç küçük nokta yanıp sönene kadar bekledi.

Haha hayır, yazdı Jen, *ama ben de sana mesaj atacaktım.*

Tıpkı köpek kimliğini saklamak isteyen birinin yazacağı gibi, diye düşündü Gece Kancığı.

Jen, defalarca duraksadıktan ve milyonlarca *hahahaha, Aman Tanrım* ve bir tane de gergin *o kadar tuhaf değil* mesajının ardından belki de *fazla bilgi* verdiğini söyleyerek devam etti. Gece Kancığı *çok açık fikirli ve sanatın içinde* olduğu için son zamanlarda deneyimlediği *tamamen çılgınca değişimleri* ona anlatabileceğini hissetmişti, *son zamanlarda anlatamayacağı*

kadar kendinden uzaklaşmıştı, *ot içmekten kafası güzel olmuş gibi düşüncelere dalıp* duruyordu, *hahahaha*. Belki de yaşlandığı için falandı ama her şeyin kontrolünü kaybettiğini hissediyordu ve konuşacak kimsesi yoktu, belki arkadaş çevresindeki bu yeni anneyle konuşabilirdi, baş başa buluşabilirlerdi, *şifalı otlardan* konuşmayacaklardı, *yalnızca birbirlerine kalplerini açacaklardı*. Gece Kancığı'nın son zamanlardaki, kendi deyimiyle *cesur* ve *çığır açıcı* dönüşümü nedeniyle onunla konuşmak istediğini söyledi ve *Kimsenin ne düşündüğünü kafana takmamana bayılıyorum!* diye de ekledi. Çok tuhaf görünmek istemediğini gülerek yeniden ekledi ve yeni arkadaşına anlatacaklarının aralarında sır olarak kalmasını umduğunu, çünkü bu tür şeylerin kulaktan kulağa yayılmasının *herkesi huzursuz edebileceğini* söyledi.

Bazen bütün gece mahallede boş boş geziyorum, o kadar kötü yani, diye yazdı Jen ve o anda Gece Kancığı'nın içinde daha önce içinde yaşadığını bilmediği bir umut, muhteşem bir yücegönüllülük filizlendi çünkü en gizli dürtülerini ve düşüncelerini anlatabileceği birinin olmasını çok istemişti! O kişinin bu anne olacağı, tüm o otlarıyla, çilekli şampuanlarıyla, şehir dışındaki gösterişli malikânesiyle Jen olacağı kimin aklına gelirdi ki? Gece Kancığı, benzer mücadeleler veren ve şaşırtıcı eğilimler gösteren bir başka anne daha olabileceği ihtimaliyle öylesine rahatlamış ve neşelenmişti ki ağlayabilirdi. *Buluşmayı çok isterim!* diye yazdı bütün samimiyetiyle. *Sabırsızlanıyorum.*

Telefonu kafasının üstüne doğru kaldırıp mutfakta ufak bir dans sergiledikten sonra daireler çizdi ve bir zamanlar kuyruk olan şeyi kovaladı.

Ertesi gün üniversitenin doğa tarihi müzesinde buluştular. Burası Gece Kancığı'nın üniversitedeyken gelmeyi sevdiği küçük, muhteşem bir yerdi. Henüz oğluyla gitmemişti ve bu fikir onu cezbedip duruyordu. Üstelik hafta içi müze mezarlık kadar

sessizdi ve bunun bir nedeni de Mississippi'nin batısının en eski tahnit koleksiyonuna sahip olmasıydı. O kadar eskiydi ki anneler ve çocukları gergedanın içindeki delikten saman dolguyu, çitanın üstünde olması gereken kürkün yerindeki kumaş parçasını görebiliyordu.

Jen bu müzeye hiç gitmemişti ve küçücük kasabalarında böyle bir yerin var olmasına çok şaşırmış, Gece Kancığı'nın ne kadar yaratıcı olduğunu yinelemişti.

Sanata ilgim olsaydı keşke, dedi hevesli bir şekilde, iki kızı Gece Kancığı'nın oğluna eşlik ederken. İki kız, oğlanın koluna girmiş onu sağa sola çekiştiriyor, ona annelik yapıyorlardı ama Gece Kancığı kızların durmasını istiyor, oğluyla ilgilenmenin onlara düşmediğini, sergilenen hayvanlara bakmaları ve ufak oğlunu rahat bırakmaları gerektiğini, annelik taslamakla değil, tahnitçilikle ilgilenmeleri gerektiğini söylemek istiyordu. Tüm bunları söylemek yerine Jen'in sözlerine kuru kuru güldü.

Jen, müzeye hiç âdeti olmadığı bir şekilde gelmişti. Çocukları aslında yıkanıp uyumlu giydirilmişti, ikişer yerinden örülmüş ipeksi saçları kafalarının tepesinden boynuz gibi çıkıyordu ama Jen'in paspal bir görüntüsü vardı, gözlerinin altında hiç alışılmadık torbalar vardı, eyeliner'ı yamuk yumuktu ve gözkapaklarının çizgisinden çok uzaktaydı. Askılı tişörtünü ters giymişti, hangi tarafının ters hangi tarafının düz olduğunu anlamanın zor olduğu tişörtlerdendi ama bu tür ayrıntılar Jen'in uzmanlık alanı gibiydi.

Sen bana ilham verdin, o yüzden muzip olmayı deneyimliyorum, dedi dev gibi bir tembel hayvana baktıkları sırada. Müzenin loş ışığında bile yağlı ve matlaşmış görünen sarı buklelerini gösterdi. Gece Kancığı elbette estetiğini çok sevmişti ve bulduğu her yamuklukta neşesi iyice yerine geldi. Jen'i bir şey söylemeye zorlamamalıydı, kendine bunu hatırlattı. Ağzını sıkı tutmalı ve düşünceli davranmalıydı, sadece dilemeliydi ve hiçbir şekilde durumu manipüle etmeye çalışmamalıydı. Jen'e

karanlık bir gecede avına bakar gibi baktı –nazikçe ve temkini elden bırakmadan.

Küçük ekip kuş odasına doğru yol alırken Jen kahvesini hüpleterek içiyor, bebek arabasının bir gözünde duran şifalı otları ağzına atıyordu. Kuş odası yuvarlaktı, tepede tavan pencereleri vardı, içeriden aydınlatılmış yuvarlak kiosk bir sürü Kuzey Amerika türünün uçuş rotasını gösteriyordu. Kioskun dış kısmında, duvara yerleştirilmiş içi doldurulmuş ötücü kuşlar vardı, bazıları dalların üstünde duruyordu ama çoğu Gece Kancığı'na ortaokuldayken yaptığı böcek koleksiyonunu hatırlatacak şekilde duruyordu, her bir böceğin ağzına raptiye çakılmıştı ve altındaki straforlara yapıştırılmış etiketlerde düzgün harflerle ne oldukları yazıyordu.

Kuş odasında basacak çok düğme vardı ve çocuklar kendilerini bu işe adayınca iki anne sergilenen hayvanların yumuşak ışığında dikilirken bütün odayı üst üste binmiş kuş ötüşleri sardı.

Tamam, dedi Jen, kahve kupasını tutarken. Kuşlar ötmeye devam ederken çok yorgun görünüyordu. Çok yaratıcısın, diye başladı Jen. Gerçekten çok da iyi bir annesin. Ben yalnızca... Jen, ağlamaya başladı.

Sorun yok, dedi Gece Kancığı. Anlat her şeyi.

Jen'e anlayış göstererek açık ve buz gibi soğuk bir sesle konuşmuştu.

Söyle şunu, demek istiyordu Jen'e. *Köpek olduğunu söyle.*

Bak, benim de... kimseye söylemediğim bazı şeyler var, dedi Gece Kancığı, Jen'i rahatlatmak için. Yani, herkesin sorunları var.

Gece Kancığı, bu cümlelerinin Jen'i yatıştıracağını ummuştu ve görünüşe göre kadının kaygılarını iyiden iyiye azdırmıştı.

Boğazıma kadar *boka* battım ben! dedi Jen, çocuklar duymasın diye bok kelimesini fısıldarcasına söylemişti ama çocuklar zaten hiç oralı değildi. Her şeyi *bok* ettim. Kocam bile bilmiyor. Özellikle de o bilmesin zaten.

Hepimiz zorlanıyoruz, dedi Gece Kancığı. Gerçek bir duygu ortaklığına o kadar yakındılar ki!

Ben yalnızca... Jen, yüzünü avuçlarının arasına gömdükten sonra parmaklarını alnından çekip gözlerinin etrafına ve yanaklarına dokundu. Şifalı otlar yüzünden çok para kaybettim, diye itiraf etti Jen. On bin kadar, diye fısıldadı, ve herkes çok başarılı olduğumu düşünüyor ama gerçekten kendi ürünlerimi yalnızca kendim satın alıyorum. Alex bunların hiçbirini bilmiyor –yani, finansal konuları ben yönettiğim için bilemez zaten– ama bu işten nasıl sıyrılacağımı bilmiyorum. Yerel pazar ağzına kadar dolu! Kimsenin ota ihtiyacı yok! Hepimizde var zaten bunlar! Yalnızca birbirimize satmaya çalışıyoruz.

Oğlanı yere yatırıp gıdıklayan kızlarına, deli gibi eğlenmelerine kederli gözlerle baktı.

Gece Kancığı tek söz etmedi, beklediği bu değildi, hiç değildi.

Başarılı bir proje geliştirmeliyim, diye devam etti Jen. Bütün kızlar işleri yoluna koymamı bekliyor ama yapamıyorum işte, dedi, sonra önündeki düğmeye basıp bir baykuşu kısık sesle uzun uzun öttürdü.

Tabii ki. Tabii ki Jen bunalımdaydı. Tabii ki şifalı otlar yüzünden çok para batırmıştı.

Tabii ki köpek değildi.

Gece Kancığı onun köpek olduğunu düşünerek ne kadar *saçmalamıştı*. Bu annenin arka taraflardaki çayırlarda çıplak ve tüylü bir şekilde boş boş gezdiğini düşünmek ne büyük bir *başkaldırıydı*. Gece Kancığı'nın hemen toparlanması gerekiyordu –bunu daha kendine kaç kez daha söyleyecekti?–, hemen *kendine gelmeliydi* ama olmadı.

Olmadı.

Kendine falan gelmeyecekti.

Aman Tanrım, söyleyecek bir şey bile bulamıyorsun, dedi Jen, cesaretlendirici bir şey söylemesi için, her şeyin *yoluna gireceğini* söylemesi için hayal kırıklığı içinde Gece Kancığı'nın gözünün içine bakarak. Üç çocuk artık etraflarında gürültü edi-

yor, ortadaki konsolu yörünge olarak kullanarak heyecan içinde ebelemece oynuyorlar, çığlık çığlığa bağırıp duruyor, düğmelere basıyor, sonra koşup biraz daha bağırıyorlardı ama anneler ne olursa olsun çocukları umursamıyordu, bütün annelerin böyle bir yeteneği vardı. Jen'in beti benzi solmuştu, çaresizdi, saçları darmadağındı ve Gece Kancığı ikisinin de bütün endişelerini gıdayı sindirir gibi kendi içinde sindirmiş, bu endişeleri güçlenmek, daha berrak olmak, amacından daha emin olmak için kullanmış gibi ışıldıyordu çünkü bu saatten sonra artık geri dönüş yoktu.

Bak, kendini toplamana gerek yok, dedi Gece Kancığı Jen'e, daha etkili olmak için kolunu tutarak. Gözlerinin içine baktı.

Otları da sikeyim, parayı da sikeyim, diye devam etti ve çok düzeyli pazarlamaya karşı sert eleştiriler yöneltmeye başladı çünkü bu konuda uzun bir podcast dinlemişti. Jen'e güçten düştüğünü hisseden, köşeye sıkışan ve eve tıkılıp kalan kadınları nasıl avladıklarını, finans ajanslarının onları vaatleriyle kandırdıklarını ve utanmaması gerektiğini anlattı. Bu işten yakasını sıyırmalıydı ve bu konuda Gece Kancığı ona yardım edecekti. Kocasına bundan söz etmeli, özür dilemeliydi ama onu her şeyi düzelteceğine de ikna etmeliydi. (Ağlamak yok, dedi Gece Kancığı. Sen çok güçlüsün.) Diğer kızları da bu işten kurtaracaklardı. Uzun zamandır kadınlık ve annelik konusuna, kendine ve herkese kafa yorduğunu, artık zamanının geldiğini söyledi.

Neyin zamanı? diye sordu Jen, Gece Kancığı'nın çabaları onu heyecanlandırsa da yorgunluğu gözlerinden, teninden, dudak kenarlarının aldığı şekilden hâlâ belli oluyordu.

Bak, dedi Gece Kancığı. Sen halkla ilişkiler alanında çalıştın, değil mi?

Yüz yıl önce, dedi Jen.

Benim bir reklamcıya ihtiyacım var, dedi Gece Kancığı. Sana ödeme de yapacağım. Eninde sonunda yapacağım yani.

Bu da ne? dedi Jen, ufak bir kahkaha attı. O esnada bütün çocuklar kuş odasında ayakta duran darmaduman olmuş annelerine doğru koştu.

Bu kez Jen'in koluna giren Gece Kancığı oldu.

Yürüyelim ve konuşalım, dedi Gece Kancığı. Yapmamız gereken çok şey var.

Daha sonra, eve döndüğünde *Kılavuz*'u açıp okumaya başladı:

Bilmenizi isterim: İster sihirli olsun ister olmasın, tarihte hiçbir kadın daha önce bu kadar güçlü, derin evrensel güçlerle bu kadar temas hâlinde olmamış, gelişimleri ve başarıları için gereken her şeye hiç bu kadar sahip olmamışlardı.

***

Önce kitabı oku. Şimdi bak: İşte, böyle koşuyorum. Geceleri böyle görünüyorum. İşte postlarım. İşte bazı tekliflerim. İşte, fikirlerim ve hayallerim. Görüyor musun bu dansı? Bu hareketi? Bu hayvanı? Bu büyüyü? Hepsini öğren. Aferin. Üstünü çıkar. Koş. Saldır. Çamurda debelen. Yolunu koklayarak bul. İşte bir fare. İşte çiğnenmiş bir sakız, yalaması güzel olur. Su birikintisinden su iç, sonra derenin içine atla. Dereyi karanlık patikaya kadar takip et. Çömel. Hırla. Yürü. Dur. İşte av. İşte gücün. İşte hayvanları böyle öldürüyorum. İrkilme. Arkanı dönüp gitme. Daha yakından bak, bak şuna, şiddetin kalbine bak, ihtiyacın kalbine bak. düşün. Uyu ya da uyuma. İşte, tüylerini böyle uzatacaksın ve işte, tüylerinden böyle kurtulacaksın. Dinle. Daha çok dinle. Sessiz ol, sonra harekete geç. Dişlerini incele. Kendi yumuşak tüylerini okşa. Daha fazlasını iste ve daha azını yap. Anlat, sorma. Ulu, ulu, aya bakıp ulu.

Wanda White, evrenin gizlerinin günlük yaşamda, vücutta, bugünde, bu çimenlerde ve gökyüzünde ortaya çıktığını söylüyordu. Medeniyeti unut. Yalnızca kadın ve doğa var, kadının doğası var.

Tanrım, diye mırıldandı Jen ayışığında, yüzü çamur içindeydi. Aman Tanrım. Sensin. O sensin.

Belki de, gerçekten ve açıkça, Gece Kancığı kocasının sırrını keşfetmesini istemişti. Belki de Jen'i sanatına, projesine, planına dâhil ettiği için kocasının –ahtapotun üstüne işeyen Japon kadınları ve bunun gibi başka şeyleri ona ilk gösteren kocasına gerçek doğasını itiraf ettiğinde kocası ondan iğrenmek yerine ona hayran olmaz mıydı?– onun çalıştığını bilmemesi daha da sinsice gelmeye başlamıştı. Üstelik Gece Kancığı –Gece Kancığı'nın projesi– halka arz olmaya gittikçe yaklaşıyordu ve bu önemli şahsiyeti gittikçe daha çok kişiye tanıtmak en doğrusu olacaktı. Üstelik geçmişte kocası en garip projelerinde bile en büyük destekçisi olmamış mıydı? Son aylardaki bütün öfkesine, kocasını kafasının içinde sayısız şekilde suçlayıp durmuş olmasına rağmen kocası ittifakı, hatta en büyük destekçisi olabilir miydi? Elbette performansını oluştururken, Wanda White okurken ve kendini herhangi bir şekilde göstermeye hazırlanırken Gece Kancığı'nın aklından bu tür düşünceler geçiyordu.

Sıradan bir cumartesi akşamıydı, Gece Kancığı çöpü dökmek için bütün masumiyetiyle dışarı çıktığı sırada kötü niyetli bir esinti burnuna birkaç hafta önce gömdüğü çürüyen tavşanın kokusunu getirdi. Koku kediden geliyor olamazdı, onu bir metreden biraz daha derine doğru düzgün gömmüştü. Evet, tavşana çok sığ bir mezar kazmıştı ve, ah, o koku yok mu! Çok yoğun, siyah ve leş gibiydi. Kanı, pisliği, boku ve çürüğü anımsatıyordu. Kokuyu karşı konulamaz bulduğu için hep ondan kaçınmaya çalışmıştı ve o akşam kocası üst katta iyi geceler seansı yaparken Gece Kancığı'nın kesinlikle gidip mezara şöyle bir bakacak zamanı vardı, değil mi? Yaban elması ağacının, muz zambaklarının geniş yapraklarının altındaki hâlâ gevşek toprakta parmak uçlarında yürümenin bir zararı yoktu. Islak toprağa eğilip ellerini daha da derine daldırıp bir parça kürk, kemik ya da sinir

aramasından ne çıkardı? Bütün giysilerini çıkarması kesinlikle akla yatkındı çünkü temizlenemeyecek kadar kirlenmelerini ya da leşin kokusunun üstüne sinmesini istemezdi. Asla istemezdi!

Tek istediği... tavşanı görmekti. Koklamaktı. Belki içinde biraz yuvarlanmak ve sonra tabii ki sabunları ve insanların evcimenliklerini korumak için kullandığı diğer şeyleri boca ederek uzun, sıcak bir duş almaktı.

Çamurun içinde marine olmuş bir parça kası toprağın içinden çıkardı. Burnuna gelen koku fermantasyon kokusu muydu? Çamurun ve bayat kanın mineral tadı mıydı? Etin kendisinin tatlı sayılabilecek çürüğü müydü? Yalnızca ufacık bir ısırık, diye düşündü. Ağız dolusu bir ısırık almayacaktı, ucundan azıcık kıtlayacaktı. Sakız gibi çiğnenmeyi gerektirecek kurutulmuş et tadı alacağını tahmin ediyordu. Etli etli. Gözlerini kapadı, tavşan leşinin parçalarını ellerinin arasında tutarak derin derin nefes aldı.

Sonra kocası yanında bitiverdi. Alacakaranlıkta hiç ses çıkarmamıştı.

Telaşa kapılacağını sandığı kocasında yücegönüllü bir sakinlik vardı. Biliyordu. Kocası onun ne olduğunu biliyordu. O zaman hepsi bu kadardı yani? Her şey olup bitmişti. Bir zamanlar küçük bir kızdı, ardından kadın olmuş, gelin olmuş, hamile kalmış, anne olmuştu ve şimdi de buydu işte. Tuhaf özlemleri olan vahşi, karmaşık bir kadın. İnatçı ve sinirli –yumuşak ve tatlı da. Yaratıcıydı ve gecenin içinde dolanan karanlık güçtü. Hem asil ruhlu hem içgüdüseldi.

Merhaba, demek istedi kocasına. Ben senin karınım. Ben bir kadınım. Bu hayvanım ben. Her şeye dönüştüm. Yeniyim ve eskiyim de. Eskiden utanıyordum ama artık utanmayacağım.

Yeni projen, dedi kocası, sonra güldü. Şu köpek meselesi. Gece yarısı gezintileri. Anlıyorum.

Evet, dedi Gece Kancığı, sonra içindeki boşluğun derinleri-

ne dalıp uzun ve sonsuz gökyüzüne baktı. Bir şey hatırlamaya çalışıyordu. Çok uzaktaydı. Kocası bekledi. Karanlık etraflarını sarmıştı. Kıpırdanıp çıt etti. Tepelerindeki hayvanlar daldan dala atlıyor, yapraklar ağır ağır sallanıyordu.

Evet, dedi bir süre sonra. Kocasına onunla henüz yeni karşılaşmış gibi bakıp. Evet, köpeklerle. Bir proje.

Tavşan parçalarını çamurun içinde bırakıp kocasına doğru kollarının üstünde ilerledikten sonra çömeldi, hırladı ve yeri eşeledi. Kocasının sağına doğru atılıp doğruldu, bedeninin gücünü hissetmek, serinleyen geceyi teninde ve saçlarında hissetmek için çimenlerin etrafında koştu. Kısa çitin üstünden atlayıp komşularının bahçesindeki aşırı uzamış otların arasında yuvarlandı, sırtındaki, bacaklarındaki ve kalçasındaki her noktayı kaşıdı, ardından yabani çiçeklere doğru dolambaçlı yoldan yürüyüp üstlerine işedi.

Kocasının çimenlerin üstünde bir karaltı gibi dikildiğinin farkındaydı, yeniden ona doğru koşup yeniden çitin üstünden tek bir zarif hareketle zıpladı, sonra kocasının üstüne atlayıp ellerini omuzlarına koydu, pis, nemli köpekliğiyle iyice boynuna doğru sokuldu, adamı yere devirip yüzünü, boynunu, karnını yaladı, kasıklarını derin derin kokladıktan sonra boxerının kenarını dişiyle tutup çekiştirdi.

Kocası güldü. Güldü, güldü, güldü. Kısa süre içinde ikisi de köpek ve âşık olmuştu.

Daha sonra, duşa girdikleri sırada kocası ellerini karısının çizik içindeki omuzlarına koyup gözlerinin içine baktı.

En güzel eserin, dedi. Yüzünde daha yumuşak ve kırık bir şey vardı. Şaşkınlıktı belki bu. On yıldan fazla süredir birlikte olmalarına rağmen henüz karısına göstermediği kişiliğiydi. Gece Kancığı, kocasının yüzünde onu sevdiğini, ona ve yaptıklarına saygı gösterdiğini, kariyerini mahvetmesine gönlünün hiçbir zaman razı olmadığını, hep mutlu olmasını, sanatla uğraşmasını

istediğini, karısının neye dönüştüğünü, kendisinden ya da oğullarından bağımsız ama aynı zamanda onların kontrolünde yaratıcı bir güç olarak var olduğunu bildiğini görebiliyordu. Sevgisi ve bağlılığıyla, yıllar yılı günlük yaşamın hayhuyu içinde kaybolup giden karısına duyduğu neredeyse çocuksu hayranlığıyla onun için elinden geleni yapacağını biliyordu.

Anneler ikişerli üçerli gruplar hâlinde geldi. Ufak, yapış yapış ellerden uzak geçirecekleri akşamlar için ayırdıkları kıyafetlerini giymişlerdi: hoş, ipek bir bluz, en pahalı el çantaları, omzu açıkta bırakan seksi bir şey, bembeyaz pantolonlar. Hepsi güzel görünüyordu bu annelerin ve hepsinde bir rahatlık vardı.

Cır cır öten ağustos böceklerinin evreniyle bir mevsimin sonuna gelinmişti. Anneler, kollarına değen sıcak hava akşama doğru darmaduman olmuş okul çocukları kaldırımlarda dolanırken bütün serinliğiyle geri çekildiğinde uzun ve hüzünlü bir iç çekiyorlardı. Geçmiş yılların melankolisi ve puslu ağırlığı bir anda üstlerine çöküyordu, *ya şöyle olsaydı* ve *keşke böyle olsaydı* cümleleri, göldeki üstsüz yakışıklı çocukların anıları, yanaklarına değen ıslak plaj havlusu, tepedeki beyaz güneş, ağızlarda dağılan soğuk, yeşil üzümün tadı. Evet, hissetmek, içmek ve unutmak için mükemmel bir zaman, mükemmel bir akşamdı.

Anneler Gece Kancığı'nın evine şarabın varlığı dışında pek bir şey bilmeden geldiler. Etkinlik organizatörü Jen'di, kendine bu unvanı seçmişti, hepsine mesaj atmış ve bu etkinliğin ne kadar *ezber bozan* ve *tamamen avangart* olacağını söylemişti. Etkinlikte bütün Kitap Anneleri ile kendini taytlara ve bitki

yağlarına adamış şifalı ot ekibi vardı. Evet, belki kasabadaki en gayretli annelerdi onlar, o akşam çok büyük bir anne grubu gelmiş ve Jen bundan çok memnun olmuştu. Arka bahçeye açılan ve üstüne sarılan hanımelinin aşırı büyüdüğü çürük kemerin yanında elinde panosuyla duruyordu. Eski reklamcılık günlerinden kalma, üstüne tam oturan bir takım gitmişti ve takım bedenine hâlâ cuk oturuyordu. İpeksi astar kıvrımlarından nasıl da kolayca düşüyordu! Güzelce şekillendirilmiş sınırları içinde kendini nasıl da etkili ve yetenekli hissediyordu!

Selam. Merhaba. Hoş geldiniz, dedi anneler yanından birer birer geçip giderken. Kendinize içecek bir şeyler alın lütfen, diye ekledi yeni keşfedilmiş bir ağırbaşlılıkla. Şifalı ot sunumlarında eksik olan bir profesyonellikti bu çünkü bu onundu, onun ve hiçbir zaman bırakmayacağı Gece Kancığı'nındı. Büyük bir yatırım yapmıştı, tamamen kendine ait bir şey inşa etme arzusu içindeydi, böylelikle ikisi de başarılı olacak ve zenginleşecekti.

Gece Kancığı'nın eski üniversite arkadaşları çalışan anne ve video grafiker geldiklerinde Jen özel not aldı çünkü Gece Kancığı'nın onların en iyi sandalyelere oturmasını isteyeceğini biliyordu.

Bütün anneler, evin arka tarafındaki açık teras kapısından yayılan müziğe doğru ilerlediğinde ufacık çiçeklerin bütün tatlılığıyla işlendiği beyaz pamuk örtüyle kaplanmış bir masayla karşılaştılar. Masada soğutulmuş şişe şişe roze, Pinot Grigio ve düz kuleler hâlinde ufak plastik bardaklar vardı.

Ağzına kadar cevizle dolu kristal kâseler, sepetin içine konmuş çikolatalar, meraklısı için yeni kesilmiş sebzeler ve maden suları. İçi şişmanlatıcı yiyeceklerle dolu karşı konulmaz bir kâse, anneler avuç avuç aldığı hâlde mucizevi bir şekilde kendini yenileyen pırıl pırıl yabanmersinleri. Başka bir sepette sıcaklıklarını koruyan pişmiş yemekler vardı, doğum sonrası kilolarını vermeye, bacaklarını inceltmeye ve karnından kurtulmaya ça-

lışan akıllı annelerin yememek için kendilerini tuttukları ama belki bu gecelik bir tane ağızlarına atabilecekleri karbonhidrat zengini gıdalardı bunlar.

Hepsi arka bahçedeki üç sıra hâlinde dizilmiş, ortasından bir koridorun geçtiği katlanır beyaz sandalyelere kuruldular. Bu sandalyeler, ordövr tabakları ve ön taraftaki ufak ahşap sahne insana hep evliliği çağrıştırıyordu. Ama bu sahne bir düğüne ev sahipliği yapmayacaktı, hayır. Anneler ellerini ağızlarına götürerek kendi aralarında fısıldaşıyorlardı: Şuna bak, *ne o*? Olamaz. Ama olmuştu, platformun ortasındaki cam fanusun içinde kalın, kırmızı bir biftek vardı. Anneler oturmuş kıkır kıkır gülüyor, içki içip gülerek fısıldaşıyorlardı. Performansın ayrıntılarını sormak için gözleri Jen'i arıyordu ama Jen kapıdaki yerinden ayrılmıştı ve görünüşe göre gittikçe yayılan alacakaranlığın içinde kaybolmuştu. Ne garip, diye fısıldaştılar şaraplarını yudumlayarak. Neler olduğuna ya da olmadığına dair teoriler ürettiler. Hem şu performans her neyse, henüz başlamamış olması kabalık değil miydi? Yani, performansı kimin sergileyeceğini bile bilmiyorsun, değil mi? Ne garip. Onu bir türlü seçemiyorum ama umurumda da değil. En azından şarap var. Sonra gülerek ve iç çekerek, Yorgunum ve bunun için mi çocuğuma bakıcı tuttum? Gerçekten ya, ne bu şimdi? Ama o sırada terasın çift kanatlı kapısının arasından aksak ritimli bir gümbürtü koptu –*I hear the drums echoing tonight*, diyordu adam şarkıda– ve herkesin ruh hâli bir anda gevşedi. Annelerden biri gözlerini kapayıp şarkıya usulca eşlik ederken başka bir anne sandalyesinde öyle geriye yattı ki yere devriliverdi ve herkes gülerek –gerçekten kıkır kıkır gülüyorlardı– Endişelenme, ve Bu gece senin gecen, ve Tabii ki seni eve bırakırız, ve Bırakamazsak bile Uber var, ve Sen hiçbir şeyi kafana takma, Kevin kaç gece dışarı çıktı ve senin evde çocuklarla kalmanı umursamadı, gibi cümlelerle sarhoş anneyi yerden kaldırdılar. *I bless the raaaaaaains*, diyerek hep bir ağızdan şarkıya eşlik ettiler ve ışıl ışıl alacakaranlıkta

dans etmeye başladılar. Annelerden biri elindeki Pinot kadehini havaya kaldırıp şarkıya detone bir şekilde eşlik etti, iki anne çifte kumrular gibi yanak yanağa salınıyordu.

Şarkıdan sonra planladıklarından daha geç saate kadar kalıp sohbet ettiler. Ay doğmuştu. Ev sahibesinin nerede olduğunu ve neden onları selamlamak için ortaya çıkmadığını bile unutmuşlardı; zil zurna sarhoş bir anne belki de onun şu anda aralarında olduğunu ileri sürdü.

Belki de ev sahibesi *sensindir*, dedi, kadınlardan birinin göğsünü parmağıyla dürterek, ve bize numara yapıyorsundur! O sırada müzik daha alçak ve küt küt bir şeye dönüştü, jazz gibiydi ama değildi, daha kasvetli, daha ağırdı.

Köpeğimsi bir şey ya da *ufak bir ayı gibi* ya da *kurt-kadın* olarak tanımlanabilecek yaratık o sırada belirdi. *Ne bok olduğunu bilmiyorum.*

Yaratık, sandalyelerin arasındaki koridordan dikkatlice, yavaşça geçti ve anneler ne sindi ne de beklendiği gibi geri çekildi. Evet, hiçbiri sıradan bir anneden beklenen tepkiyi vermedi. Çalışan anne ve video grafiker öne doğru eğilip sahneye doğru ilerleyen yaratığı görmeye çalıştılar.

Hepsi olan biteni izliyordu. Sarhoştular, yüzsüzdüler, azgındılar ve kabaydılar ama hepsi dut yemiş bülbül gibi susmuştu –hatta saygılı oldukları bile söylenebilirdi. Belki de hiç olmadıkları kadar iyi birer anne olmuşlardı.

Kraliçe, diye mırıldandı annelerden biri, yaratık yanından geçip giderken.

Çok heyecanlanan başka bir anne diz üstü çöküp hayvanın arkasından emeklemeye başladı. Sonra başka bir anne. Bir anne daha. Daha az sağlam annelerden birkaçı korkuya kapılmış, huzurları kaçmıştı ve kuduz aşılarının güncel olup olmadığı ve evden ayrılmaları gerekip gerekmediği konusunda endişeliydiler.

Çok şükür, dedi diğer anneler.

Bir tür kült bu, dedi biri, diğeri, Ben kısa süre önce bu tür şey-

lere dair bir podcast dinlemiştim, dedi. Başka bir anne, Çok sarhoşum, dedi, Aman Tanrım. Ama yine de kimse evden ayrılmadı.

Ayrılmayanların ayrılmama nedeni Gece Kancığı'nın hareketini anlamış olmalarıydı. Omurgasının en tepesinde çıkan tüyleri, ay ışığında beliren dişlerini, gücü, karanlığı, öfkeyi ve hayatta kalma içgüdüsünü yansıtan hareketlerini görmüşlerdi.

Bu anne, bu köpek sizi *sikip atacak*. Tüm anneler bunu biliyordu ve bundan hoşlanmışlardı.

Bir anne başını arkaya atıp aya dönerek uludu. Bir başka anne çürüyen bir ağaç kökünün dibine kıvrılıp uyudu.

Diğerleri vücutlarının cübbesine büründüler ve ayın serin ışığında köpeğin, Gece Kancığı'nın ahşap sahneye çıkışını seyrettiler. Geldiklerinden beri üst kattaki pencereden spot ışıkları parlıyor, platformu aydınlatıyordu. Yaratık hırlayıp homurdandı. Fanusu itip kırdıktan sonra içindeki bifteği iştahla midesine indirdi. Yemesi biraz zamanını almıştı ama herkes sabırla, donakalmış şekilde oturup onu izledi.

Sessizlik. Gece Kancığı annelere baktığında bütün yüzü kana bulanmıştı, yanaklarında ve çenesinde kan vardı, gözlerindeki ışık neyin nesiydi? Deliliğin ışığı mıydı? Gücün mü? Mest olmuş bilginin mi? Vahşi kadınsılığın mı?

Annelerden biri bağırıp büyüyü bozduktan sonra başka bir anne ciyakladı ve işte bitmişti: ulaşılan denge artık korkunç bir şekilde bozulmuştu. Hayvan sahneden sarhoş ve çıplak annelerin arasına atıldığında herkes çığlık çığlığa arka bahçeden cadde boyunca park etmiş karanlık arabalarına doğru koşuşturdu. Oturduğu yerden yalnızca çalışan anneyle video grafiker kalkmamıştı. Ağızlarını bıçak açmıyordu, şaşkınlıktan küçük dillerini yutmuşlardı, gördükleri katıksız drama karşısında –bu katıksız, muhteşem, sanatsal drama karşısında– sessiz sessiz ağlıyorlardı ve birbirlerinin yumuşak ellerini tutmuşlardı.

Giysilerim! dedi bir anne.

Anahtarlarım! diye ağlayıp sızladı bir başkası.

Kahretsin! diye bağırdı bir başka anne.

Gece Kancığı, herkes çıplaklığını şakaya vurmaya çalışarak kitleler hâlinde Uber'lere doluşana kadar bütün anneleri teker teker kovaladı, zarif masadan bir tane kek kapıp midesine indirdi, komşunun otları fazla büyümüş bahçesindeki çalının altına girdi ve orada karşısına çıkan küt küt atan ufak kalbi durdurdu.

Gece Kancığı'nın oğlu doğduğunda en çok şaşırdığı şey onu tanımamış olmasıydı. Oğlunun ezbere bildiği birine benzeyeceğini düşünmüştü elbette ama oğlunun kızgın, kıpkırmızı bir yüzü, geniş bir burnu, ihtiyar bir adamı andıran bir ağzı vardı. Şu anda tanıdığı oğluna dönüşmesi yıllarını almıştı. Şimdi ona baktığında sık sık, Oh, işte buradasın, diye geçiriyordu içinden. Evet, seni tanıyorum, diyordu çünkü hem Gece Kancığı'na hem de kocasına benziyordu ama yine de bazı anlarda tamamen Gece Kancığı'nın babasına, bazı anlarda da tamamen kayınpederine benziyordu.

Gece Kancığı, işte böyle en derin anlarda, hiç kuşkusuz fiziksel olarak bir parçası olan oğluyla kendini öylesine bütünleştiriyordu ki ara sıra başının dönmesine engel olamıyordu.

Günün birinde, yetmişlerinde bile hâlâ turp gibi olan ama bir zaman sonra sağlığı muhakkak kötüye gidecek olan annesiyle babasına bakması gerekebileceğini düşünüyordu. Misafir odasında yaşadıklarını, her sabah bir deri bir kemik bedenleri, darmadağın saçları ve uyku mahmuru hâlleriyle kahvaltılarında minik krepler yiyip vitamin içmek için oğlunun yanına oturduklarını gözünde canlandırıyordu. Sabahları ve öğleden sonraları bebekler gibi uyuklayacaklardı. Belki de, sonlara doğru, Gece Kancığı'nın onları yıkayıp üstlerini değiştirmesi gerekecekti. Bu kesinlikle omuzlarında bir yük demekti ama görünen o ki, miskinlikten değil de içten gelerek yapıldığında, kalbinde böyle görevlere şükran ve saygıyla bakan kocaman bir sevgi doğmuştu. Annesinin sırtına itinayla sıcak havlu koyabilir, ba-

basının ince saçlarını köpürtebilirdi. Onlara bakmak bir onurdu çünkü onun birer parçasıydılar.

Hayvan olmak, başkasına bakıp, Ben o kadar diğeriyim ki birbirimizin bir parçasıyız, demek böyle bir şey olmalıydı. Bu deri benim. Bu da senin. Ayın altında sıcak mağaramıza doluşur, sıcaklığımızı korumak için tek beden oluruz. Birlikte nefes alıp birlikte rüya görürüz. Hep böyle oldu ve böyle de devam edecek. Bozulmamış birlik tohumlarımızla birbirimizi hayatta tutarız.

Wanda White gerçek biri değildi. Wanda White, insanın eninde sonunda ulaştığı yerdi.

Gece Kancığı, ağır kadife perdenin arkasında, karanlığın içinde durup kendi pembe misk kokusunu kokladı. Evet, buradaydı, Wanda White'taydı, o karanlığın ve sahnenin ardında her ne varsa –yenilmezlik ya da hava, herhangi bir şey– oraya gitmeden hemen önce heyecana kapılmıştı.

Ciyak ve perde iplerinin çekilmesi. Karanlık ve sonra ufak bir ışık. Odadaki herkesi teker teker kokladı.

Orada, sahnede, karanlıkta. Bir tutam tüy ensesinden aşağı doğru diken diken oldu. Kapalı gözlerini tavana çevirip derin derin nefes aldı. Yüzündeki tüyler görünmeyen bir cereyanın içinde nazikçe kımıldadı.

Öylece dikiliyordu, çıplaktı. Tüyleri gözlerine giriyor, bütün yüzünü kaplıyordu. Açık avuçları seyirciye dönüktü.

Bu performansına da bütün performanslarına başladığı gibi, göğsündeki boşluğu açarak, ardından ağzını açarak, kalbiyle sesi arasındaki kusursuz kanalı açıp bütün odanın içinde yankılanan uzun ve yüksek bir sesle uluyarak başladı.

Işıklar biraz yükselirken birinin nefes nefese kaldığını duydu. Gözlerini açtı ama kimseyi göremedi. Ellerinin üstüne düştükten sonra sahneyi boylu boyunca koştu. Dönüp seyircilere hırladı. Biri güldü. Biri çığlığını bastırdı.

Arkada müzik uzun zaman önce unutulmuş bir çocukluk rüyası ya da kâbusu gibi yükselmeye başladı. Kemanlar duyuldu. Trompetler bir şeyin başlangıcını müjdeledi ama seyirci neyin başladığından emin değildi. Timpani gümbürdedi, *ba bum, ba bum, ba bum.* Sahnenin uzaklarında bir yerinde bir soprano avuçlarını göğsüne bastırdı ve açtığı ağzından keder ve sevgi yüklü upuzun bir şarkı nehri bütün görkemiyle kıvrıla kıvrıla akıp gitti. Almanca söylüyordu şarkısını ya da kulağa Almanca gibi gelen bir dildi bu, ayırt etmek sordu, ne söylüyordu? Seyirciler bu şarkı söyleyen kadını, inip kalkan göğsünü, örgülü saçlarını hayal etti. Tuhaftır, onu şarkısını gecenin bir yarısında karanlık çimenlerin üstünde söylerken hayal etmişlerdi. Ayakları çıplaktı ve esnek çimenler ayak parmaklarının arasından geçiyordu. Üstüne tavukların tünediği geniş dalları olan bir ağacın altında söylüyordu şarkısını. Pamuktan basit bir çiftçi elbisesi giymişti. Herkes aynı kadını zihninin gözüyle görüyordu ve herkes kim olduğunu, şarkısının ne anlama geldiğini merak ediyor, ağaçlardaki tavuklara hayret ediyordu. Bu, Gece Kancığı'nın performansının bir yığın hilesinden yalnızca ilkiydi.

Gece Kancığı sahneyi adımlarken müzik arkada yükseliyor, seyirciler huzursuzlanıyordu. Ama elbette onların huzurunu en çok kaçıran şey sanatçının kendisiydi. Onu görmeye gelmişlerdi. Zar zor kazandıkları dolarları ona vermelerinin nedeni buydu, böyle bir gösteriye tanıklık etmekti, çünkü bu, yani, neydi ki bu? Gerçek miydi? Ya da hepsi bir numara mıydı? Hatta konu neydi? Bu kadının varlığından şüpheleri yoktu ama tüyleri neydi böyle? Başındaki tüylerin kendi tüyleri olması akla yatkındı ama ya sırtındakiler? Kollarındakiler? Ayaklarındakiler?

Gece Kancığı'nın dört ayağının üstünde bir hayvan akışkanlığıyla hareket etmesi çok sinir bozucuydu. Daha önce korku filmlerinde gördükleri şekilde ya da korku filmi sevmiyorlarsa, en uzak kâbuslarında gördükleri gibi hareket ediyordu. Bir in-

san bu kadın gibi nasıl hareket edebilirdi? Mutlaka dans eğitimi ya da çığır açıcı bir modern hareket eğitimi falan almış olmalıydı. Bu şehvet uyandıran adımları doğru atmak, bu içgüdüsel farkındalığa sahip olmak için saatlerce çalışmış olmalıydı. Havayı koklamak üzere başını yana eğişini, seyircilere doğru uzun adımlarla yürüyüşünü, sonra bütün hafifliğiyle dönüp gerideki gölgelerin içine zıplamasını mutlaka çalışmış olmalıydı.

Performanstan sonra seyirciler tiyatronun ön kapılarında toplandılar, bazıları müzik başladıktan kısa süre sonra sahneye gelen tavşanların büyük ihtimalle kanatların kapkara gölgelerinden fırladığını, ışığın içine doğru ilerleyip baktıklarını ve usulca irkildiklerini söylüyordu. Hepsi bunun kesinlikle bir büyü olmadığını, bu tavşanların mutlaka mantıklı bir açıklaması olduğunu söylüyordu ama hiçbiri derinlerinde bir yerde bunun ne olduğuyla yüzleşmeye henüz hazır olmadığı için hissettikleri çok doğruydu: Tavşanlar sahneye gelmişlerdi ve bunu alışıldık bir şekilde yapmamışlardı. Daha da korkutucu olan, seyircilerin daha sonra yataklarına girdiklerinde kafalarında kuracakları şeydi: peki hayvanlar nereden gelmişti? Canlarını sıkan soru buydu. Bunlar gerçek yaratıklar mıydı, insanın ormanda güven ve keyif içinde yaptığı yürüyüşte karşısına çıkacak türlerden miydi? Az önce çiçek kemirirken bir anda ortadan kaybolup kendini sahnede bulan ormanın kayıp tavşanları mıydılar? *Bir yerden* alınıp taşınmadılarsa *neydi* peki bunlar? Neden yapılmışlardı? Ve kim yapmıştı onları? Bu sorular karşısında her bir seyirci ağlamak istiyordu ama ağlamak yerine huzursuz bir uykuya daldılar ve bütün gece de uyanmadılar.

Evet, tavşanlar Gece Kancığı'nın performansının kışkırtıcı unsuruydu. Bütün görüşler bu yöndeydi ama hiçbiri ağacın altındaki çıplak ayaklı sopranodan bahsetmiyordu –seyircilerin *kolektif vizyon*a sahip olduğunu söyleyebiliriz. Bahsetselerdi sürprizi bozmuş olurlardı, seyircilerin o anda deneyimlemesi gereken bir andı bu.

Böylece, tavşanlar sahneye gelmişti. Önce biri gelmiş, ardındanbir avuç dolusu ve daha da sonra bir düzine tavşan sahneye doluşmuştu. Bazıları ormanı andıran arka perdeye saklanmıştı. Diğerleri ön tarafa öylesine yaklaşmıştı ki seyircilerin üstüne atlayacak gibiydiler. Bu sırada, Gece Kancığı etrafını saran karanlık gibi çıt çıkarmadan bekliyordu. Hareket eden her bir kasını, gerginliğini, vücuduna yazılı bekleyişi görebiliyordunuz.

Karanlık sahneyi altın renginde parlayan ufak kemik yığınları kaplamıştı. Gece Kancığı tam ortada durup açık ellerini iki yanına kaldırdı. Müzik alçalıp donuklaşırken ve kısık notalar tiyatroda titrerken, avuçlarını hayal edilebilecek en yavaş ve en sessiz orkestrayı yönetircesine kaldırdı. Elleri gitgide daha yukarıya doğru kalkarken kemik yığınları hareket edip parıldadı, altın kaplama spot ışığını içine çekip milyonlarca parlak parçacık hâlinde geri yansıttı. Kemikler iple çekilir gibi, başka bir dünyadan gelmiş zombi kuklalarmış gibi yükselirken –oysa seyirciler ne kadar gözlerini kısıp baksa, ne kadar dikkatlice arayıp tarasalar da ne bir ip görmüş ne de herhangi bir hile sezmişti–, tavşanlar korkudan sahneden atladı. Kemikler küçük hayvan şekline büründü ama sıradan hayvanlar değillerdi. Bir tanesi çayır tavşanlarını hatırlatan uzun kulak kemiklerine sahip bir çakal tipindeydi. Bir başkası geyiğe benziyordu ama ufacık kafası kedi kafası kadardı. Bir diğerinin arka bacakları tavşan bacağıydı ve doğada eşine rastlanmamış iki minicik boynuzu vardı. Yine de seyirciler bu kemik hayvanlarda doğal bir hava olduğunu söylemişti. Hatta mantıklı bir havaydı bu. Ufak ve hassas hareketleriyle, ileri geri hareket eden kafalarıyla, dikkatlice attıkları ufak adımlarıyla, siyah zeminde takla atıp yeniden hizaya girişleriyle, adeta tanrısal bir güçle kendilerini yeniden inşa edişleriyle Gece Kancığı'nın dünyasına uyuyorlardı.

Gece Kancığı ve kemik hayvanlar, Gece Kancığı'nın kâh onlarla uyum içinde hareket ettiği kâh yaldızlı iskeletleri avla-

dığı esrarengiz bir koreografi –*"büyülü av,"* diyordu eleştirmenler– sergiliyorlardı ve her şey alçak, karanlık bir müzik eşliğinde gerçekleşiyordu. Seyirciler, kadının ve kemiklerin hareketleri –*sahnenin üstünde hiç çaba sarf etmeden, sanki kendiliğinden uçuşuyorlardı, kadın bunu nasıl yapmıştı?*– karşısında mest olduklarını, gösterinin onları serseme çevirdiğini, gördükleri karşısında küçük dillerini yuttuklarını, gerçekle sanatı birbirinden ayıramadıklarını anlatarak bu performansı hiç bıkmadan izleyebileceklerini söylemişlerdi.

O gece hepsi sabırsızlıkla olacakları beklemişlerdi çünkü artık o noktada elbette neler olacağını duymuşlardı. Artık gösteri hakkında yazılar yazılıyor, haberi yapılıyor, eleştiriliyor, analiz ediliyor, ayıplanıyor, eleştirmenler, yazarlar, hayvan hakları aktivistleri ve toplum tarafından mümkün olan her açıdan bakılıyordu. Her ne kadar Gece Kancığı'nı yalnızca tavşanları sahnede herkesin gözü önünde katletmesi üstünden tanımlamak biraz uygunsuz olsa da o en çok bunu yapmasıyla tanındı ama performansın çok daha ilginç ve garip bir sürü başka boyutu olduğu da gözlerden kaçmamalıydı.

Böylelikle, Gece Kancığı kemiklerle dans ettikten sonra gölgelerin içine saklanan tavşanların peşine düştü. Avın kendisi tuhaf bir şekilde güzel ve zehirliydi, hatta saldırıya geçip hayvanlardan birini yakalayarak ağzına götürdüğü, hayvan can verene kadar ağzında sağa sola salladığı an bile öyleydi. Tiyatro artık sessizdi, ölüm sessizliği vardı ve Gece Kancığı hareketsiz hayvanı sahneye serip seyircilere baktı. Hırıldadığında seyirciler huzursuzlandı. Görünüşe göre Gece Kancığı artık onları takip ediyordu. Arkadaki birkaç kişi yavaşça kalkıp odadan çıktı. Bir an kimse kıpırdamadı, ardından Gece Kancığı'nın sahneden fırlamasıyla bir curcuna koptu, seyirciler sandalyelerinden sıçrayıp bağıra çağıra kaçışmaya başladı.

Seyircilerden bir kısmı anlatılmaz bir ormanlık alana kadar kovalandıklarını bildirdiler. Yapraklarla ve üzüm asmalarıyla

öylesine gür bir ormandı ki bu, bunun aslında sanatçının kendisinin yaptığı bir şey mi yoksa performanstan çıkan ve o geceden sonra kaybolacak olan uzay zaman anomalisi mi olduğunu kestiremediler. Bu tanımsız etkinlik –herkes performanstan bu şekilde bahseder olmuştu– boyunca Kurt-Anneler'in mağarasına rastlamışlardı ve Kurt-Anneler onları içeri alıp leziz bir çorba ikram etmişti. Bir kısmı, bu tanımsız etkinlik boyunca olağanüstü tüylü kanatlara sahip muhteşem kuş kadınlarla karşılaştıklarını, kuş kadınların onlara uçmayı öğrettiğini ve tiyatrodan da bu şekilde uçarak çıktıklarını bildirmişlerdi. Bir kısmı da tanımsız etkinlikleri boyunca istedikleri gibi bir görünüp bir kaybolan kadınlardan söz etmişti. Bu kadınlar tanrıçaya öyle benziyorlardı ki onları görenlerin içinde derin bir iyi niyet ve birlik hissi uyanmış, onların varlıklarında bu performans kaçkını kadınlar ağlayarak kendilerini yere atmışlardı.

Gösteride genel olarak sergilenen kolektif mani ve sözüm ona halüsinasyonlar, psikiyatrlar tarafından uzun uzadıya incelendi ve yüksek dozda uyuşturucunun etkisi altında kalındığı sonucuna varıldı –seyircilere tiyatroya girdikleri sırada suyla dolu ufak bir karton bardağın yanı sıra, üstünde Ulumak İçin yazan ufak bir de hap paketi verilmiş, *sağlık ve algı kavramlarına meydan okumak için* seyirciler hapları hızlı bir şekilde yutmaya *mutlak bir dille cesaretlendirilmişti.* Ya da uyuşturucular gizlice verilmiş, mekândaki ısıtma ve soğutma sistemleri vasıtasıyla hava deliklerinden pompalanmıştı. Kim bilebilirdi ki? Seyirciler uyuşturucu almadılarsa bile sanatçı tarafından hipnotize edilmiş ve bir hayal dünyasına yönlendirilmiş olmalıydılar, psikiyatrların görüşü bu yöndeydi. Ama Gece Kancığı hipnoz eğitimi almadığı gibi lisanslı bir uygulayıcı da olmadığını bildirmişti. Seyircilerin hipnotize oldularsa yanlışlıkla olduklarını söylemişti ve bu da sanatın büyüleyici doğasının bir kanıtıydı.

"Gösterinin zehirleyici etkisi Gece Kancığı'nın sanatçılığının altını çiziyor," dedi Jen, şüphesi olanlara ve ikna olmayan-

lara karşı çıkmak, gösterinin "gerçek sanat" olmadığı gibi "ciddi sanat" da olmadığını, yalnızca "sol görüşlü müptezel saçmalığı" ve aptal kitleleri tatmin edip şaşırtacak "küçük çaplı alelade bir performans" olduğunu söyleyenlere karşılık vermek için medya-ya verdiği resmî demeçte. "Gösterinin sonunda deneyimlenen etkiler, yirmi yıldan fazla sürmüş titiz sanatsal etkinliklerinin doruk noktasıydı. Seyircilerin Gece Kancığı'nın gösterisinde ara sıra yaşadığı uç deneyimler, bu sanatçının eserlerinin nasıl üst düzey olduğunun ve sanatın dönüştürücü özelliklerinin al-tını çiziyor."

Gösterisini "gereksiz şekilde vahşi," "en kötü performans sanatı," ve "insanlığın en temel unsurunu açığa çıkarıp herke-sin gözleri önüne seren bir tiksinti" olarak adlandıranlara ceva-ben, Gece Kancığı performansının anneliğin vahşiliğinin altını çizmek amacı güttüğünü söyleyerek, bir çocuğun onu dünyaya getiren kadına karşı ilk şiddet eyleminin ne olduğunun altını çizerek kendini açıkladı. Ama anne çocuğuna evrende bilinen en güçlü sevgiyle bağlıydı.

Bu şey bizden geliyor, diye anlatıyordu röportajlarında. İçi-mizden sıyrılıp yolunu buluyor, bizi gerçekten acı, kan, bok ve çiş banyosuyla ikiye bölüyor. Çocuk dünyaya bu şekilde girmez-se de bıçakla kesiyor. Çocuk içeriden alınıyor ve organlarımız da dışarı çıkarılıp yeniden içeriye dikiliyor. Bu, belki de bir in-sanın ölümün kendisi dışında yaşadığı en şiddetli deneyim. Bu performansın anneliğin vahşetinin, gücünün ve karanlığının altını çizmesi gerekiyordu çünkü modern annelik kısırlaştırılıp kökü kurutuldu. Bizler temelimizde hayvanız ve hayvani do-ğamızı ya da insan olarak saygınlığımızı inkâr etmek varolu-şa karşı işlenmiş bir suçtur. Kadınlık ve annelik belki de insan toplumlarındaki en iktidarlı güçlerdir ve elbette erkekler bunu bir çırpıda reddeder çünkü bu güçlerden korkmakta haklıdırlar.

En sadık hayranları üstünde ağzı açık, saldırmak üzere olan vahşi köpek resmi olan, altında Bu gece nereye gidiyorsun?

yazan yaka iğneleri takarlar. Yaka iğneleri ve diğer ürünler sansasyonel ve garip mekânlarda, esrarengiz sosyal medya etkinliklerinde ortaya çıkan tavşanlarla en çarpıcı kampanyaları yaratan ve bir halkla ilişkiler dehası olduğu ortaya çıkan Jen'in parlak profesyonel başarısının ustaca hazırlayıp zarifçe yürüttüğü "gizi." Baskısı tükenmiş *Sihirli Kadınlar Kılavuzu*'nun satışları birdenbire patlasa da kimse, gerçekten kimse Wanda White'ın izini bulamıyor. Gazetecilerin araştırmalarına göre, Sacramento Üniversitesi artık açık olmayan, varlığı kısa sürmüş bir kurumdu ve White da yalnızca işlevini yitirmiş bu okulda çevrimiçi bir profil olarak var olan bir personaydı.

Tiyatrodaki paniğe kapılmamayı ve kaçmamayı başaran, metanetli ve vakur yaradılışa sahip olan seyirciler –hatta bir *mühendis tarafsızlığına* sahip oldukları bile söylenebilirdi– gösteriye baştan sona tanıklık ederler. Gece Kancığı sahnedeyken oğluna tavşanın pelteye dönmüş bedenini koklaması ve sonra okşaması için veriyor Perdeler sürünerek kapandığında bu birkaç cesur insanın gördüğü şey, vahşi bir kadınla ellerinde bir tavşanın hâlâ sıcak olan bedenini tutan oğlu. Bu seyirciler, bazılarının bir çocuğu böyle bir şeye maruz bırakmanın çocuk istismarı olduğunu söyleyenlerin aksine, sahnedeki ikilinin hayatlarında gördükleri en güzel şey olduğunu anlatıyorlar.

Evet, gösteriyi başından sonuna izleyenler onlara katılmıyor.

Onların gördüğü; giz ve metafor içinde akıp giden hayatı, hiçbir açıklama olmaksızın artık tanıyan, en güçlü sihriyle yaptığı ve sanki bir mucize değilmiş gibi, koca dünyadaki en imkânsız şey değilmiş gibi, gözlerinin önünde, kör edici spot ışıklarının altında duran kusursuz oğluna bakan bir kadın.

TEŞEKKÜRLER

Sadık kılavuzluğu için menajerim Monika Woods'a, Doubleday ekibine, özellikle muhteşem editörlük yönetimi için Margo Shickmanter'a çok teşekkür ederim. Akıllı ve cömert arkadaşlarıma ve okuyucularıma, özellikle Sarah Shrader, Kerry Howley, Mark Polanzak, Nina Lohman, Alisha Jeddeloh, Jenny Colville, Helen Rubinstein, Sarah Viren, ve Ingrid Yoder'a çok teşekkür ederim. Bu kitabın taslağının çıkmasını sağlayan #1000wordsofsummer için Jami Attenberg'e çok teşekkür ederim. Sanatsal dehası ve bu kitabı yazmamda bana ilham kaynağı olan Lee Running'e çok teşekkür ederim. Yazar olmamın nedenini akıl hocalığına borçlu olduğum Melanie Bishop'a çok teşekkür ederim. Oğluma bakıcılık yaptıkları onca saat için Paula ve Tom Michel'a çok teşekkür ederim. Kendi yolumdan gitmem için beni cesaretlendiren Linda ve Wayne Yoder'a çok teşekkür ederim. En kötü günlerimde bile en büyük hayranım olan Seth'e çok teşekkür ederim. Ve beni dönüştüren biricik Coco'ma çok teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Daha ilk romanından cüretkâr bir konuya el atmış Rachel Yoder: Anneliğin hayvani boyutlarını kara mizahla yoğurarak zamane insanlarının gözden kaçırdıklarını yüzlerine vurmaktan kaçınmamış. Bu sayede de roman Pen/Hemingway İlk Kurgu Ödülü finalisti olmuş, başrolünde Amy Adams'ın olduğu sinema uyarlaması çekilmiş.

Sanat eğitimi almış, kocasından daha yetenekli bir kadın, çocuklarını iki yıldır neredeyse tek başına evde büyütürken yavaş yavaş bedeninde bir tür köpekleşme hissetmeye başlar: Tüylenme, dişlerin keskinleşmesi, içgüdülerin ve duyuların kuvvetlenmesi. Endişelerini paylaştığı kocası, bütün hafta çalıştığı yetmezmiş gibi hafta sonları da işi gerekçesiyle gittiği otellerden, telefonla nafile sakinleştirmeye çalışır onu. Bu yeni alt-benliğini kabul etmeye çalışan anne, bulduğu bir kişisel gelişim kitabıyla ve pazarlama grubu olarak toplanan başka annelerle gizini çözmeye çalışacaktır.

Evliliğin, anneliğin, modern çağın beklentilerinin aynı anda sıkıştırdığı bir kadının, evcil hayatında bulabildiği *kurtlarla koşmasının* hikâyesi.

"Bu unutulmayacak ilk romanda, Yoder anneliğin başlarının dünyeviliği ve canavarlığı hakkında acımasızca Kafkaesk bir mesel ortaya koyuyor... *Gece Kancığı* sizi ensenizden yakalayacak ve bırakmayacak."

—ESQUIRE

"Bütün o havalı anne kitap kulüplerinde –hatta tüm ebeveyn kitap gruplarında, hakikaten– okunması gereken kitap *Gece Kancığı*... En zeki arkadaşınızın yazdığı, biraz da Kafka'ymış gibi, sanki Kafka anne bloggerlar ve köpek yağmurluğu tasarımcıları çağında yaşarmış gibi, oldukça lezzetli uzun bir metni okurcasına. Tadını çıkarmak için bir ebeveyn, köpek sahibi ya da büyülü gerçekçilik meraklısı olmanıza gerek yok. Çağdaş endişeler hakkında o kadar zekice ve cazip yazıyor ki derin bir [illegible] düşmeden düşünmenizi sağlayabiliyor. Bu günlerde dönüşümde[illegible]yük bir meziyet bu."

—GLAMOUR

THG 0727398 YDI

www.ithakiyayingrubu.com
9 786052 654767
/ithakiyayinlari
İTHAKİ MODERN 116
ROMAN
ithaki